



ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Даниел Стийл

Собственост
на благородница

ДАНИЕЛ СТИЙЛ СОБСТВЕНОСТ НА БЛАГОРОДНИЦА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Избелели снимки на блестяща двойка в следвоенна Европа, стари писма и куп изключителни бижута... това е съдържанието на отдавна изоставен сейф в нюйоркска банка.

Джейн Уилоуби трябва да разкрие загадката на притежателката — покойната Маргарет Пиърсън. Защо не е оставила завещание?

Джейн и аукционерът Филип Лоутън се впускат в търсене, което става лично и ги отвежда в Париж, Рим и Неапол. Истината за изключителната история на Маргарет — забранена любов, семейно предателство — постепенно излиза наяве. Все повече хора са въвлечени в загадката, която Джейн и Филип сглобяват частица по частица. А един от тях ще наследи най-неочаквания дар.

В този вълнуващ роман наследството на една жена — плод на трагедия, твърдост и безкрайна преданост — преобразява живота и сърцата на хората дълго след смъртта ѝ и изпълнява най-ценното ѝ завещание.

Ню Йорк Таймс

*На любимите ми деца Бийти, Тревър, Тод, Ник, Сам,
Виктория, Ванеса, Макс и Зара.*

*Нека бъдете силно обичани на всяка възраст, смели в
живота си, честни и опрощаващи към другите и себе си.*

Нека животът ви бъде изпълнен с радост и надежда.

*Бъдете благословени и винаги знайте колко много ви
обичам.*

Мама. Д. С.

*Това, което благославя един, благославя
всички.*

Мери Бейкър Еди

1

Беше един от онези януарски дни в Ню Йорк, когато ти се струва, че зимата никога няма да свърши. Още от ноември наваля рекордно количество сняг. А сутрешният снеговалеж, вторият през тази седмица, се превърна в суграшица, придружена от хаплив вятър. Хората с усилие балансираха по леда, а вятърът брулеше лицата им. Чудесно време да си някъде на топло, помисли си Хол Бейкър, който седеше зад бюрото си във филиала на банка Метрополитън накрая на Парк авеню.

Само преди три години офиса на банката се намиреше на границата с онази част от Ню Йорк, която остана без електричество по време на епичния ураган, съсипал града. Няколко пресечки на север от тъмнината и наводненията, банката бе продължила да работи и обслужва клиентите си, дори предлагаше сандвичи и кафе на пострадалите от урагана като жест на съчувствие.

Хол отговаряше за сейфовете, работа, която останалите намираха за скучна, но той винаги я бе харесвал. Наслаждаваше се на разговорите със старите клиенти, които идваха да се ровят из вещите си, да проверяват борсовите си акции или да прибират нови ценности в наетите сейфове. Бъбреше си с тях, ако те пожелаеха, което често се случваше, или ги оставяше на спокойствие, ако това предпочитаха. Познаваше повечето клиенти по външен вид, а много от тях и по име. Отнасяше се с уважение към всички. Обичаше да се запознава с новите клиенти, които никога преди не бяха наемали сейф. Обясняваше им колко полезно е да имат сейф за ценностите и документите си, защото жилищата невинаги бяха съвсем безопасни.

Хол приемаше работата си сериозно. Беше на шейсет и му оставаха пет години до пенсия. Имаше съпруга и две пораснали деца и тази работа му подходеше отлично. Беше общителен и работеше в клон от двайсет и осем години, а преди това се бе трудил в друг клон на Метрополитън в продължение на десет. Надяваше се именно тук да приключи кариерата си. Винаги се бе отнасял изключително отговорно

към сейфовете. Те съдържаха най-ценните вещи на клиентите, а понякога и мрачни тайни, но никой друг не можеше да ги види или да се докосне до тях освен самите собственици.

Банката се намиреше на Трийсета улица и Парк авеню. Навремето това беше елегантен жилищен квартал на име Мъри Хил, но отдавна бе застроен с офис сгради. Клиентите представляваха смесица от хора, които работеха в района, и възрастни хора, които живееха в красивите къщи наоколо.

Никой от старите клиенти не се появи днес. Улиците бяха ужасно хлъзгави от суграшицата и всеки, който имаше избор, си беше останал у дома. Това даде чудесна възможност на Хол да навакса с документацията, струпала се на бюрото му по празниците. Днес трябваше да се справи с три проблема. Два от по-малките сейфове не бяха плащани точно от тринайсет месеца и наелите ги клиенти не отговаряха на препоръчаните писма, с които Хол им напомни предишния месец. Липсата на плащания обикновено означаваше, че клиентите са зарязали сейфа си. Сега, когато бе изчакал месец след неплатената година, без да получи отговор на препоръчаните писма, Хол можеше да повика ключар, който да отвори сейфовете. Предполагаше, че ще са празни. Някои хора не си правеха труда да съобщят на банката, че вече не се нуждаят от тях, а просто спираха да плащат наема и изхвърляха ключовете. Ако сейфовете се окажат празни, той щеше да ги предостави на хора, които ги очакват с нетърпение. Обикновено списъкът на желаещите по-малки сейфове бе доста дълъг и бе досадно да се изчакват цели тринайсет месеца, но това бе установената правна процедура във всички банки в Ню Йорк, когато клиентите спираха да плащат. Съвсем лесно бе да уведомиш банката, да се откажеш от сейфа и да върнеш ключовете, но някои хора просто не го правеха. Или забравяха, или просто не им пукаше.

Третият сейф, с който му предстоеше да се заеме днес, бе различна работа. Хол бе виждал клиентката няколко пъти през изминалите години и я помнеше отлично. Беше изискана възрастна жена, винаги учтива, но никога не си бърбеше с него. Не я беше виждал от почти пет години. А плащанията за сейфа приключиха преди три години и един месец. Той изпрати стандартното препоръчано писмо преди две години, а после изчака и наложения от закона месец, преди да отвори сейфа в присъствието на нотариус.

Беше един от петте най-големи, които банката предлагаше. Пред нотариуса Хол грижливо инвентаризира съдържанието на кутията, точно както трябваше да постъпи. Имаше няколко папки, надписани със спретнатия почерк на собственичката им, едната със снимки, друга с документи, включително няколко изтекли паспорта, американски и италиански, издадени в Рим. Видяха и две дебели купчини писма, едната със старомоден европейски почерк на италиански, привързана с избеляла синя панделка. Другите писма, вързани с розова панделка, бяха на английски и с женски почерк. Имаше и дващсет и две кожени кутийки за бижута, повечето само с по едно бижу. Дори за неопитното му око, бижутата изглеждаха ценни. Описа ги просто като диамантен пръстен, гривна, огърлица, брошка, без допълнителни подробности, които не влизаха в задълженията му. Потърси и завещание, в случай че собственичката на сейфа бе починала, но не намери такова. Клиентката бе наела сейфа за дващсет и две години и Хол нямаше представа какво се бе случило с нея. И отново както изискваше законът, той изчака точно две години след отварянето на сейфа, но не получи отговор от клиентката. Сега работата му беше да уведоми нюйоркския съд за съществуването на изоставения сейф и липсата на завещание и да им предаде съдържанието. Те бяха задължени да проверят дали клиентката е починала. Поради липсата на завещание щяха да пуснат обяви по вестниците, за да поканят роднините или наследниците на жената да дойдат да приберат вещите ѝ. Ако в продължение на месец не се появеше никой, съдът щеше да разпродаде вещите ѝ като изоставени, а печалбата щеше да отиде в хазната на щата Ню Йорк. Документите трябваше да бъдат пазени още седем години, в случай че се появи някой роднина. За имуществата без завещания се прилагаше специална процедура и Хол винаги изпълняваше безукорно задълженията си.

Днес трябваше да уведоми съда за изоставения сейф. Жената, която го беше наела, вече трябваше да е почти на деветдесет и две и бе твърде вероятно вече да не е жива. Съдът трябваше да се увери в това преди да се заеме с разпродажба на вещите ѝ. Името ѝ беше Маргарет Уолъс Пиърсън ди Сан Пинели. Хол подозираше, че бижутата, които бе инвентаризирал преди две години, имаха значителна стойност. Работата на съда бе да намери експерт, който да ги оцени, ако

собственичката им наистина бе починала, без да остави завещание и не се явяха наследници, а след това да ги продаде на търг в полза на щата.

Хол първо повика ключар за двата по-малки сейфа, а после звънна в съда, за да ги помоли да изпратят човек, който да прегледа съдържанието на голямата кутия заедно с него. Реши, че ще мине известно време преди човекът им да се появи. Вечно бяха адски заети и претрупани с работа по разправиите с имотите и делата на починали хора, които не бяха оставили завещание.

Към единайсет Хол се обади в съда и Джейн Уилоуби вдигна телефона. Тя беше студентка по право, на стаж в съда за три месеца. Предстоеше ѝ да завърши Колумбийския университет през юни и да се яви на изпита за правоспособност през лятото. Чиновническата работа в съда не беше нейна мечта, но бе единственото свободно място. Първото ѝ желание беше семейният съд, искаше да специализира там, като се съсредоточи върху помощите за деца. Вторият ѝ избор беше наказателният съд, който изглеждаше интересен, но и там нямаше свободно място. Предложиха ѝ това място и тя прие, макар да ѝ се струваше потискащо. Занимаваха се само с дела на покойници и безкрайна документация, почти нямаха контакти с хора. Тук се чувстваше като хваната в капан, а и не харесваше шефката си. Хариет Файн беше изморена и измъчена на вид жена, която очевидно мразеше службата си, но се нуждаеше от парите и нямаше кураж да напусне. Вечните ѝ негативни забележки и мрачно отношение затрудняваха работата на Джейн и тя нямаше търпение стажът ѝ да приключи. Оставаха ѝ два последни месеца лекции и дипломната работа. Стажът беше финалната стъпка към дипломирането и тя се нуждаеше от добра оценка за работата си от Хариет, за да я добави към резюмето си. През последните два месеца упорито кандидатстваше в различни адвокатски кантори из Ню Йорк.

Джейн вдигна телефона на второто позвъняване и Хол ѝ обясни положението с приятен делови глас. Тя си записа информацията за сейфа на госпожа ди Сан Пинели. Знаеше, че първата ѝ задача бе да разбере дали наемателката на сейфа е починала. После някой от съда щеше да се срещне с Хол в банката, да прегледа инвентаризираните вещи заедно с него и да ги изиска за щата, ако никой не се яви след обявата по вестниците. Винаги бе интересно да се види кой отговаря на обявата, ако въобще някой го направи. Наскоро съдът бе имал

случай без наследници, който доведе до търг в „Кристис“ и солидна сума за щата, но Джейн не беше работила по него. Шефката ѝ, Хариет, се държеше сякаш бе лична нейна победа това, че не се появили наследници и съдът предаде печалбата от търга на щата. Джейн предпочиташе да види хората, които идваха да получат вещи от роднини, които почти не познаваха и едва помнеха, а понякога дори и не бяха виждали. За тях това беше подарък и винаги приятна изненада.

— Колко скоро можете да дойдете? — любезно попита Хол.

Джейн погледна календара си. Знаеше, че не може да вземе решението сама. Трябваше да я изпратят там, а Хариет вероятно щеше да определи друг човек, тъй като Джейн бе само стажантка. Хол ѝ спомена дискретно, че според него някои от вещите в сейфа имат значителна стойност и трябва да бъдат оценени от експерти по бижутата.

— Не знам кога ще изпратят човек — честно отговори Джейн. — Ще проуча дали госпожа Пинели не е починала, а после ще предам информацията на шефката. Тя ще реши кого и кога да изпрати.

Хол се загледа през прозореца. Валеше силен сняг, който образуваше тънък бял килим върху леда и правеше улиците опасни — нещо, което често се случваше по това време на годината.

— Разбирам — отвърна той спокойно.

Знаеше, че са претрупани с работа. Той бе изпълнил задължението си, следвайки грижливо процедурата, както правеше винаги. Всичко останало зависеше от съда.

— Ще ви уведомя кога ще дойдем — увери го Джейн и се замисли върху думите му за вероятната стойност на съдържанието на сейфа.

Затвори телефона и се загледа в ледения дъжд, мразеше такива дни. Нямахше търпение да се върне в университета и довърши образованието си.

А и празниците ѝ се сториха потискащи.

Не успя да се върне при семейството си в Мичиган за Коледа, защото с Джон — мъжът, с когото живееше, бяха затворени у дома и учеха упорито от месеци. Той завършваше бизнес факултета на Кълъмбия и също щеше да се дипломира през юни. Заради напрежението от изпитите и дипломните работи напоследък нервите им бяха доста опънати. Живееха заедно от три години и се разбираха

чудесно до преди шест месеца, когато положението се влоши. Имаха да свършат куп неща, бяха изнервени, при това и двамата бяха започнали да си търсят работа, което също ги тормозеше.

Джон беше от Ел Ей, запознаха се в училище. Споделяха малък и грозно обзаведен апартамент близо до Кълъмбия, в кооперация с определени от правителството наеми в Ъпър Уест Сайд, а постоянната им борба с хлебарките правеше мястото още по-непривлекателно. Надяваха се да намерят по-свестен апартамент след като започнат работа и можеха да си позволят по-висок наем. Родителите на Джейн настояваха да се върне в Грос Пойнт, но това не влизаше в плановете ѝ. Искаше да остане в Ню Йорк и да практикува право тук. Баща ѝ беше изпълнителен директор на застрахователна компания, а майка ѝ — психолог, макар да не бе работила след раждането на Джейн. Родителите ѝ бяха нещастни от нежеланието на единственото им дете да се върне у дома. Тя не искаше да ги разочарова, но бе развълнувана от мисълта за кариера в Ню Йорк. Беше ги предупредила за това още от самото начало.

Джейн бе наясно, че независимо от това на кого щяха да възложат случая, Хариет щеше да очаква от нея първо да провери дали госпожа ди Сан Пинели е още жива. Тя бързо въведе името ѝ и датата на раждането в базата данни. Отговорът бе светкавичен. Маргарет Уолъс Пиърсън ди Сан Пинели бе починала преди шест месеца. Последният ѝ известен адрес беше в Куинс. Не беше същият, който бе вписан в документацията на Хол в банката. Там бе отбелязан адрес в Манхатън, близо до банката. Като се имаше предвид възрастта на госпожа Пинели, Джейн се зачуди дали старицата бе забравила за наетия сейф или просто е била прекалено болна, за да прибере вещите си. Е, каквато и да беше причината, тя вече не беше между живите и съдът трябваше да провери съдържанието на сейфа, за да се увери, че сред документите ѝ няма завещание.

Джейн попълни формуляра с подробностите и го отнесе в кабинета на Хариет. Шефката ѝ тъкмо отиваше да обядва, опакована в пухено яке, плетена шапка и солидни ботуши. Тя често се прибираше у дома по обяд, за да нагледа майка си. Изглеждаше така, сякаш отиваше на Северния полюс. Хариет имаше репутацията на несговорчив шеф, но беше особено лошо настроена към Джейн. Младото момиче бе красиво, с дълга руса коса и сини очи, великолепна фигура и вид на

човек, отраснал без никакви лишения. Очевидно се радваше на всички предимства, които Хариет никога не бе имала. На двайсет и девет години, Джейн очакваше бъдещия си живот с нетърпение, а също и интересна кариера. В пълна противоположност, Хариет живееше с болната си майка, за която предано се грижеше. Беше в началото на петдесетте, не бе имала връзка с мъж от години, никога не беше се омъжвала и нямаше деца. И животът, и работата ѝ се струваха безнадеждни.

— Остави го на бюрото ми — каза тя, когато видя формуляра в ръката на Джейн.

— Някой ще трябва да отиде до банката — кротко отвърна Джейн, която не искаше да дразни шефката си. — Жената е починала преди шест месеца. В банката пазят сейфа ѝ от три години, както е по закон, и сега искат да го освободим.

— Ще възложат работата на някого следобед — обеща Хариет и забърза навън.

Джейн се върна в кабинета си и си поръча сандвич от близкия магазин. Това ѝ се стори по-разумно от излизането навън в това кошмарно време. Докато чакаше обяда, се захвана да сложи в ред документацията.

Беше напреднала с работата, когато Хариет се върна разтревожена и заяви, че майка ѝ не се чувствала добре. Джейн вече беше оставила папките по два приключени случая на бюрото ѝ. Работата беше отегчителна, но младата жена се трудеше упорито — бе направила само няколко грешки откакто бе тук, а и никога не повтори една и съща грешка. Преди да постъпи в правния факултет, Джейн работеше като секретарка в адвокатска кантора. Хариет оценяваше работата ѝ и вниманието към подробностите. Дори бе споделила с няколко човека в службата, че Джейн е най-добрата стажантка, която някога бяха имали, но никога не беше ѝ го казвала. Хариет я повика в кабинета си час след като се върна от обяд.

— Защо не отидеш до банката да прегледаш сейфа — предложи Хариет. — В момента не мога да изпратя никой друг.

Тя ѝ подаде формуляра по случая и Джейн кимна. Откакто работеше тук, бе присъствала само на една инвентаризация, но не ѝ се виждаше сложно. Просто трябваше да потвърди констатацията на банката, да донесе обратно съдържанието на кутията, което щяха да

приберат в сейфа на съда, докато стане време да разпродадат ценните вещи, и да архивира документацията за следващите седем години.

Джейн се обади на Хол Бейкър следобед, за да си уреди среща с него. Това стана много по-бързо, отколкото той очакваше, и Хол се извини, че заминава на почивка през следващите две седмици, а после има едноседмично обучение. Разбраха се да се видят след четири седмици, в деня след Свети Валентин. Нямахме за къде да бърза, а и така щеше да има предостатъчно време за обявата във вестниците. Записа си часа на срещата и затвори, после извади стандартния формуляр за обявите. Издирването на наследниците на Маргарет ди Сан Пинели започваше. Поредният обикновен ден в съда, в опит да се открият нечий наследници или да се разпродаде имуществото му.

2

Джейн взе метрото до спирката близо до банка Метрополитън точно четири седмици след първия си разговор с Хол Бейкър. Беше в деня след Свети Валентин. Нито сутринта, нито предишният ден бяха от най-приятните. Скараха се с Джон, докато тя се опитваше да опече филийки, да приготви закуска и кафе и за двамата. Изгори филийките тъкмо когато Джон влезе замаян в кухнята по тениска и боксерки. Предишният ден бе учил с приятели, в апартамента на един от тях. Чу го да се прибира в три сутринта, но заспа отново преди той да си легне. Напълно бе забравил, че е Свети Валентин, а тя му беше оставила кутия бонбони и картичка в кухнята рано сутринта. Той не й подари нищо — нито дори цветя или картичка. Според Джон, Свети Валентин тази година бе отменен.

— За къде бързаш толкова? — попита той, докато си сипваше кафе.

Изглеждаше изтощен и очевидно не беше в добро настроение. Седна на стола и отпи глътка кафе. Още не беше я поздравил за Свети Валентин. Не си падаше много по празниците и романтичните срещи, а заради двете дипломни работи, по които работеше, тази година и Свети Валентин не означаваше нищо за него, бе напълно съсредоточен върху ученето. Преди да откачи през последните няколко месеца, беше весел и забавен, а сега мислеше само за себе си и какво трябва да направи, за да завърши. Понякога Джейн имаше чувството, че за него тя не съществуваше.

— Предстои ми инвентаризация на изоставен сейф днес — каза тя.

Най-после я очакваше нещо интересно и различно от обичайното ровене из купчините документи по бюрото.

— Това интересна работа ли е? — безразлично попита той.

Струваше му се адски отегчително.

— Вероятно не, но ще ме изкара от офиса и ще ми даде възможност да свърша малко детективска работа. Пуснахме обяви по

вестниците, за да уведомим евентуалните наследници, но не получихме никакъв отговор цели четири седмици.

— И какво ще стане, ако никой не се появи?

— Тогава ще разпродадем всичко ценно от сейфа, който е бил изоставен три години, но ще съхраняваме документите още седем години. Парите ги прибира щатът.

— Има ли нещо важно в кутията?

— Според банката, има бижута, които може да са ценни. Ще проверя днес. Тъжно е, но и интересно. Трудно е да си представиш, че хората просто може да забравят вещите си, но жената е била доста възрастна. Може да е починала внезапно или да е страдала от деменция през последните години. Някакъв шанс да вечеряме заедно днес? — попита тя небрежно.

Не искаше да го подлага на допълнително напрежение, но още в мига, когато изрече думите, Джон изстена.

— Ох, мамка му! Свети Валентин е, нали? Или беше вчера. Благодаря за бонбоните, между другото — каза той, като погледна датата върху вестника. — Съжалявам, Джейн. Забравих. Предстоят ми две дипломни работи, знаеш. По никакъв начин не мога да си позволя вечеря. Ще приемеш ли да отпразнуваме след около две седмици? — попита той извинително.

— Разбира се — отвърна тя.

Бездруго подозираше, че вече е откачил на тема училище и го разбираше. Нейният учебен график също беше изморителен, но оценките ѝ винаги бяха по-високи от неговите.

— Просто реших да те попитам.

Той се наведе да я целуне и се усмихна, когато забеляза новия ѝ червен пуловер. Празниците означаваха много за нея и той винаги се шегуваше с това. Тази ѝ сладникава страна му се струваше мила, обясняваше си я с детството ѝ в Средния Запад. Неговите родители бяха доста по-различни от нейните, работеха във филмовата индустрия в Ел Ей.

Джейн изглеждаше красива в късата си черна пола и високи токчета, с вдигната нагоре руса коса. Джон я харесваше и обичаше да са заедно, но когато не му предстояха неотложни задачи. Не правеха планове за бъдещето, живееха ден за ден, което устройваше и двамата. Бяха съсредоточени върху кариерата си. Джейн нямаше време и

желание за брак, искаше първо да си създаде име, а и той разсъждаваше по същия начин.

— Ще бъда цяла нощ с училищната група — каза той, когато тя стана и облече палтото си.

Днес беше избрала червено палто в чест на празника, което му се струваше глупаво, но пък ѝ стоеше отлично. Високите токчета пък подчертаваха краката ѝ, които според него бяха най-сексапилната част от тялото ѝ.

— Събираме се в къщата на Кара — допълни той тихо, като хвърли поглед на вестника, който Джейн бе оставила на кухненската маса.

Знаеше, че тя не харесва Кара, която приличаше на модел за бельо, а не на студентка по бизнес и предприемачество. Джон обаче твърдеше, че тя е изключително умна и се възхищаваше на способностите ѝ. Беше ръководила и продала успешен бизнес за сериозна сума пари, преди да се върне в университета за магистратурата си. На трийсет и две, Кара беше две години по-възрастна от нея и най-привлекателната жена в групата, което винаги притесняваше Джейн. Доколкото знаеше, Джон ѝ беше верен и тя очакваше точно това, но Кара винаги ѝ се струваше заплаха. Пищният ѝ бюст винаги бе доста открит, изглеждаше зверски сексапилна в прилепнали джинси и тениски с големи деколтета.

— Другите ще бъдат ли там? — нервно попита Джейн, а Джон се ядоса.

— Разбира се. А и какво значение има? Не отивам в група по сексуална терапия. Работим по важни проекти, а Кара знае повече от мен как се управлява дребен бизнес.

Това беше вечното му оправдание за времето с Кара. Бяха работили заедно по няколко проекта.

— Просто се чудех... — меко отвърна тя.

— Джейн, няма нужда да ме притискаш. След като Кара ми помага да имам по-добри оценки, страшно се радвам да работя с нея.

Джон не беше в настроение за сцени на ревност, но разговорът загубя и след пет минути се разрази истински скандал. И преди се беше случвало. Тя винаги твърдеше, че Кара флиртува с него, а той разгорещено отричаше. Разбира се, не стигаха до съгласие. Джон се втурна разгневен в спалнята, а Джейн отиде на работа ядосана.

Напоследък се караха непрестанно за какво ли не. Отношенията им бяха ужасно обтегнати. Джейн беше наясно, че това се дължи на напрежението, на което и двамата бяха подложени, и полагаше усилия да проявява търпение към лошите му настроения, вечната умора и липсата на сън, но не искаше да се притеснява и от близостта му с Кара. Вярваше му, но с Кара прекарваха безкрайни часове заедно, сами или с останалите си колеги. А и бе очевидно, че тя си падаше по него, и Джейн ѝ нямаше никакво доверие. Мразеше се заедно му мърмореше за това, но и нейните нерви бяха опънати.

Джон беше под душа, когато Джейн излезе, потисната от неприятното усещане, с което човек остава след разправия. Почувства се глупаво в новия си червен пуловер и палто, издокарана за Свети Валентин с ден закъснение. Това си беше един обикновен работен ден за нея, но тя искаше да изглежда добре за срещата в банката, държеше да се представи професионално.

Хол Бейкър я очакваше и се ръкува с нея с дружелюбна усмивка. Не скри възхищението си от красивото ѝ лице и елегантна фигура. Въобще не бе очаквал подобна изненада. Чиновниците от съда обикновено бяха много по-възрастни и мрачни. Джейн беше красива, млада, с жив и заинтересован поглед. Той я поведе надолу към сейфовете. Младата жена — нотариус вървеше след тях. Хол влезе в помещението с големите сейфове, използва два ключа, за да извади кутията, и я отнесе в малка стаичка, която едва побра и тримата. Нотариусът донесе трети стол, за да може да наблюдава инвентаризацията. Хол държеше папката с инвентаризацията на сейфа на госпожа ди Сан Пинели, направена преди две години. Веднага щом влязоха в стаичката, той подаде на Джейн копие от нея. Тя прочете списъка с вещите, а Хол отвори кутията.

Джейн видя малките кутийки за бижута и папките. Хол първо извади документите и ги остави на бюрото, после една по една отвори папките. Джейн прегледа онази със снимките. Гледаше я красива жена с проникателни очи и ослепителна усмивка. Очевидно това бе госпожа ди Сан Пинели. На някои от снимките тя бе съвсем млада и сериозна, на много от тях бе с доста по-възрастен хубав мъж. Джейн обърна всяка снимка — с елегантен почерк бяха изписани датите и името му — Умберто. Някои бяха правени на приеми, други на почивки, на яхти. Джейн позна Венеция и Рим. Имаше снимки на двойката в Париж, на

ски в Алпите, на езда и в състезателна кола, в която Умберто беше с каска и очила. По-възрастният мъж изглеждаше покровителствено настроен към младата красавица, а тя очевидно бе щастлива до него, сгушена в прегръдките му. Няколко снимки бяха направени в замък и в зашеметяващи градини пред него. Имаше и избелели изрезки от италиански вестници, които ги показваха на приеми и ги наричаха граф и графиня ди Сан Пинели. Сред изрезките Джейн забеляза и некролога на графа във вестник от 1965 година, бе починал на седемдесет и девет години. Лесно бе да се пресметне, че е бил трийсет и осем години по-стар от Маргарет, която е била едва на четиридесет и една, когато е починал. Били са женени двайсет и три години. Очевидно бяха водили луксозен и тузарски живот, Джейн се впечатли от елегантността им. Маргарет носеше великолепни бижута на снимките, където беше с вечерни рокли. На няколко от тях, най-вече онези, на които беше сама, Джейн забеляза дълбока тъга в очите ѝ, сякаш ѝ се беше случило нещо ужасно. Но винаги изглеждаше щастлива на снимките с Умберто. Двамата бяха красива двойка и очевидно много влюбени.

Последни в папката бяха снимките на малко момиченце, вързани с избеляла розова панделка. На гърба им нямаше име, а само дати, изписани с по-различен почерк. Момиченцето беше красиво, с дяволито изражение и засмени очи. Приличаше на графинята, но не достатъчно, за да си сигурен, че са роднини. Обзе я внезапна тъга, докато разглеждаше спомените от живота на тази непозната жена, вероятно починала в самота. Замисли се какво ли е станало с момиченцето, което, ако се съдеше по датите на снимките, вече също бе възрастна жена. Всичко това бе история от далечното минало и вероятно някои от хората по снимките вече не бяха между живите.

Джейн внимателно затвори папката, а Хол ѝ подаде следващата, която съдържаха различни документи. Изтекли паспорти, показващи, че Маргарет е била американски поданик, родена в Ню Йорк през 1924 година. Печатите по паспорта сочеха, че бе напуснала Съединените щати и пристигнала с кораб в Лисабон на осемнайсет години, през 1942-ра. Следващият печат показваше, че Маргарет бе заминала за Англия в деня след пристигането си в Лисабон. Беше се върнала в Съединените щати за няколко седмици през 1949-та, седем години по-късно. От по-късните печати се виждаше, че шест седмици след

заминаването за Англия през 1942-ра, тя бе отишла в Рим със „специална виза“. Джейн си помисли, че графът сигурно бе пуснал в ход сериозни връзки или бе платил солидна сума на някого, за да може съпругата му да влезе в Италия по време на войната. В папката имаше и италиански паспорти. Първият бе от 1942-ра и името ѝ бе ди Сан Пинели, значи вече са били женени, само три месеца след пристигането ѝ в Европа. С брака си тя бе придобила и италианско поданство. Върнала се в Щатите през 1960-та с американски паспорт, подновен в посолството в Рим. Това бе първото ѝ посещение в страната след триседмичното ѝ пътуване през 1949 година, през 1960-та бе останала тук няколко дни, а не седмици. Паспортът не показваше други пътувания до Щатите чак до преместването ѝ в Ню Йорк през 1994 година, когато вече е била на седемдесет. Всичките ѝ американски паспорти бяха подновявани в посолството в Рим. Очевидно бе използва италианския си паспорт по време на пътуванията си из Европа. Имаше двойно поданство и вероятно бе запазила американското по сантиментални причини, тъй като бе живяла в Италия петдесет и две години — по-голямата част от живота си.

В папката Джейн откри и банкови извлечения, копие от социалната ѝ осигуровка, документите за наемането на сейфа и разписка за два пръстена, които бе продала през 1995 година за четиристотин хиляди долара. Но никъде нямаше завещание, нито нещо, което да подсказва за роднина или близък човек. Имаше и две дебели купчини писма с избеляло мастило, едната — завързана със синя панделка, а другата — с розова. В едната купчина писмата бяха написани на италиански върху плътна пожълтяла хартия с кафяво мастило, с елегантен мъжки почерк и Джейн реши, че са от мъжа ѝ. Втората купчина бе написана от женска ръка на английски. Джейн погледна няколко, без да развързва панделката и видя, че много започваха с обръщението „Мое скъпо ангелче“. Очевидно бяха любовни излияния, подписани с инициала „М“. И там нямаше завещание. Нотариусът грижливо описа двете купчини писма, същото направи и Джейн.

После Джейн внимателно извади двадесет и двете кожени кутийки за бижута. Отвори ги една по една и очите ѝ се ококориха, когато видя съдържанието им.

В първата намери пръстен с огромен квадратен изумруд. Джейн нямаше специални познания, за да отгатне каратите, но камъкът бе гигантски, а на капака на кутийката имаше златен надпис „Картие“. Изкуши се да пробва пръстена, но не искаше Хол да си помисли, че се отнася непрофесионално към работата си. Записа описанието, затвори кутийката и я премести в другия край на бюрото, за да не я обърка с останалите.

В следващата имаше пръстен с едър овален рубин с два триъгълни бели диаманта от всяка страна, отново от „Картие“. Рубинът имаше наситен, почти кървав цвят. Беше умопомрачително бижу. В третата кутийка се криеше пръстен с невероятно голям диамант, квадратен като изумруда. Беше ослепителен и Джейн не можа да скрие емоциите си, никога не беше виждала такъв диамант.

— Не знаех, че има диаманти с такива размери — промълви тя и Хол се усмихна.

— Нито пък аз, докато не видях този — отвърна той, като се поколеба и се усмихна широко. — Няма да кажа на никого, ако го пробваш. Може никога вече да не ти се отвори такава възможност.

Почувства се като палаво момиченце и сложи пръстена на ръката си. Беше фантастичен. Джейн бе като омагьосана и едва събра сили да го свали.

— Леле... — възкликна тя и тримата се засмяха.

Беше странно и малко зловещо преживяване да се ровиш из вещите на починал човек. Изглеждаше странно, че богатата жена, с толкова ценно имущество, нямаше на кого да го остави или не бе успяла да го направи. Но пък и самата тя не беше потърсила бижутата, за да ги носи или продаде. Джейн не можеше да понесе мисълта, че толкова красиви неща ще бъдат продадени в полза на щата, а няма да отидат при човек, който би ги оценил или би се поинтересувал от починалата. Беше толкова тъжно.

В следващата кутийка имаше брошка с изумруди и диаманти, изработена от италиански бижутер. Видяха и красива сапфирена огърлица от „Ван Клиф и Арпелс“ със същите обици, както и ослепителна диамантена гривна, която приличаше на дантела. Докато отваряше кутийка след кутийка, Джейн осъзна, че всяко следващо бижу беше още по-красиво от предишното. Някои от тях, особено пръстените, бяха с огромни скъпоценни камъни. В последната кутийка

имаше пръстен с гигантски жълт диамант, отново от „Картие“. Джейн се вторачи в зашеметяващите бижута. Хол Бейкър бе споменал, че Маргарет притежава красиви бижута, които вероятно имат висока цена, но Джейн не очакваше нещо подобно. Не беше виждала нищо толкова откакто на шестнайсетгодишна възраст посети Лондон с родителите си и отидоха в Тауър да видят изложбата на кралските бижута. Но някои от тези бяха дори по-впечатляващи от онези на кралицата. Графиня Маргарет ди Сан Пинели бе притежавала зрелищни украшения и Джейн предположи, че те струват цяло състояние. Не беше сигурна как да действа занапред.

— Може би трябва да ги снимаме — предложи тя и Хол кимна в съгласие. — Така ще мога да ги покажа на шефката ми.

Тя извади телефона си. Снимките щяха да покажат стойността на колекцията много по-добре от инвентаризацията. Сред бижутата имаше и широка огърлица от перли и диаманти от „Картие“, дълъг наниз перфектни перли в кремав цвят, семпъл златен пръстен с нещо като семеен герб, който Маргарет може би беше носила като момиче, златна верижка с медальон във формата на сърце с миниатюрна бебешка снимка в него и семпла златна халка. Предметите очевидно нямаха висока цена и изглеждаха съвсем различни от скъпите бижута в останалите кутийки, но вероятно са имали сантиментална стойност за собственичката си.

Джейн си помисли, че графинята сигурно бе водила бляскав живот, като се съдеше по местата, където бяха направени снимките, и дрехите, с които бе облечена. Носеше ослепителни вечерни рокли, екстравагантни кожи и елегантни шапки. Младата жена се замисли коя ли беше Маргарет ди Сан Пинели. Единственото, което разбра от съдържанието на сейфа, бе, че е била млада американка, заминала за Италия на осемнайсет години, омъжила се за много по-възрастен мъж след няколко месеца, който починал двайсет и три години по-късно. А години след това тя се върнала в Съединените щати и не ги напуснала до смъртта си на деветдесет и една. Нито един от паспортите в сейфа не беше валиден. Последният бе изтекъл две години след преместването ѝ в Ню Йорк и тя никога вече не беше се върнала в Италия. Информацията от снимките, изрезките от вестници и документите представляваше просто парченца от мозайка, но

прекалено много от тях липсваха. Преди шест месеца, когато Маргарет бе починала, бе отнесла всички отговори на въпросите в гроба си.

Джейн приключи със заснемането на вещите, затвори кутийките за бижута и Хол ги прибра обратно в сейфа.

— Мисля, че е по-разумно да ги оставим там засега — нервно отбеляза Джейн.

Не възнамеряваше да ги вземе със себе си в метрото обратно към службата. Снимките щяха да покажат на Хариет достатъчно добре с какво си имат работа. Трябваше да се обадят на фирма за търгове, за да продадат бижутата, и Джейн се зачуди коя ли точно щеше да избере шефката й. „Сотбис“ и „Кристис“ бяха двата най-очевидни избора, а и Джейн нямаше представа дали има други места за продажба на подобни бижута.

Хол излезе от малката стаичка. Джейн го видя как върна сейфа на мястото му и го заключи и с двата ключа.

— Ще ви се обадя веднага след като в службата ми кажат как ще действат. Тези неща са невероятно красиви — каза Джейн.

Тя благодари на Хол и нотариуса, излезе от банката и се качи на метрото обратно към службата. Сградата на съда бе великолепен образец на архитектурата Бо Арт, построена през 1907 година, обявена за историческа ценност. Чудесно място, но работата не беше весела. Когато се върна, Джейн намери Хариет зад бюрото й. Шефката й преглеждаше внимателно някакви документи и вдигна очи разсеяно, когато я забеляза до вратата. Джейн се поколеба дали да я прекъсне.

— Хубаво палто — отбеляза Хариет с ледена усмивка. — Какво става?

— Тъкмо се връщам от инвентаризацията на сейфа на ди Сан Пинели.

— Забравих, че това ти беше задачата тази сутрин — отвърна Хариет разсеяно. — Как мина?

— Мисля, че мина добре — отговори Джейн, притеснена да не е пропуснала нещо. — Починалата е притежавала великолепни бижута — меко добави тя.

— Някакви следи от завещание?

— Не. Само снимки и писма, няколко изрезки от вестници, некролога на съпруга й, стари паспорти, изтекли отдавна, стари банкови формуляри и бижутата.

— Нещо, което ще можем да продадем? — попита Хариет небрежно.

— Мисля, че да — отвърна Джейн, като извади телефона си и ѝ показа снимките, без да промълви и дума.

Хариет замълча за минута, после се вторачи в Джейн с ококорени очи.

— Видяла си всичко това днес? — възкликна тя невярващо и Джейн кимна. — Трябва да се обадим веднага на „Кристис“, за да ги пуснем на търг.

Хариет надраска нещо на малко листче и го подаде на Джейн, която я погледна изненадана.

— Аз ли да им се обадя?

Хариет кимна леко раздражено.

— Аз нямам време. Звънни в „Кристис“ и ги помоли да изпратят някой от бижутерския си отдел да се срещне с теб в банката и да огледа бижутата. Имаме нужда от оценка, в случай че някой от наследниците се появи. А и за съда също.

После, в отговор на въпросите на шефката си, Джейн потвърди, че в сейфа има най-вече бижута. Нямаше пари в брой, нито борсови акции и ценни книжа. Хол ѝ беше казал, че в сметката на починалата имало само две хиляди долара. Не била писала чекове от години. Единствените пари, теглени от сметката ѝ, били трансферите за старческия дом в Куинс. Но очевидно бижутата ѝ струваха цяло състояние.

Джейн се върна на бюрото си, свали палтото и потърси телефона на „Кристис“. Когато номерът се появи на монитора, тя забеляза, че офисът им се помещава в Рокфелер център. Беше време за обяд, но тя звънна и помоли да я свържат с бижутерския отдел. Телефонът звъня дълго и тя тъкмо се канеше да затвори, когато най-последно чу женски глас от другата страна на линията. Джейн обясни защо се обажда, след което се наложи дълго да изчака. Най-последно мъжки глас каза лаконично:

— Лоутън.

Джейн обясни, че се обажда от съда и се нуждае от оценка за голям брой непотърсени бижута. Настъпи кратко мълчание. Филип Лоутън седеше, загледан през прозореца. Работеше в бижутерския отдел на прочутата къща за търгове от две години с усещането, че е

хванат в капан. Имаше магистърска степен по управление на музеи, бе специализирал в египетско изкуство и импресионизъм и бе чакал с години да се освободи място в музей Метрополитън. Накрая се предаде и започна работа в художествения отдел на „Кристис“. Намираше я за интересна през трите години докато работеше там. Но после се освободиха три места в бижутерския отдел, когато шефът им се премести в Лондон, а двамата му преки подчинени напуснаха. Тогава прехвърлиха Филип там, а той въобще не се интересуваше от бижута. Обещаха да го върнат в художествения отдел някой ден, но все още чакаше. Цялото му обучение и интереси през годините бяха насочени към изкуството. Баща му преподаваше история на изкуството в Нюйоркския университет до смъртта си преди няколко години, а майка му беше художничка. Той самият след колежа стажува в галерия „Уфици“ във Флоренция. Мислеше да се премести в Рим или Париж, но се върна за магистратурата си в Съединените щати. Известно време работи в известна галерия в Ню Йорк, в „Кристис“ постъпи на двайсет и девет. Работеше там вече от пет години, последните две от които прекара като затворник в бижутерския отдел. Наскоро се беше зарекъл, че ако в следващите шест месеца не го върнат в художествения отдел, ще напусне.

Филип Лоутън по принцип не си падаше по бижутата. Намираше хората, които ги носят, за лекомислени и суетни, и не оценяваше красотата им. Картините и изкуството във всяка форма докосваха душата му и го изпълваха с радост. Бижутата го оставяха студен и равнодушен.

Така и звучеше, когато отговори на Джейн. Очакваше, че му звъни за поредната рутинна оценка за съда.

— Можете ли да донесете бижутата? — попита той незаинтересувано.

И преди беше правил оценки за съда и никой от предметите не заслужаваше да бъде обект на търг в „Кристис“, с изключение на дребно бижу, което наскоро бе продадено не особено успешно. Той вярваше, че и тези няма да са по-различни, а може би дори щяха да са и по-зле. Повечето от вещите, които попадаха в този съд, не представляваха интерес за световноизвестната фирма.

— Предпочитам да не ги нося — честно призна Джейн.

Очевидно оценителят смяташе, че тя му губи времето, което я подразни. Обаждаше му се служебно, не го молеше за услуга. И се опитваше да си свърши работата.

— Има двацет и две бижута и мисля, че са прекалено ценни, за да ги разнасям из града.

— Къде се намират в момента? — попита той, все още загледан в небостъргачите на отсрещната страна на улицата.

Кабинетът му се струваше като затвор, а службата му — доживотна присъда, която никога нямаше да свърши. Вече мразеше да ходи на работа.

— В сейф в банка Метрополитън на Мъри Хил. Ще бъде ли възможно да се видим там, за да огледате бижутата?

Възможно, но адски скучно, помисли си той. За съжаление част от работата му бе да прави оценки, най-вече за наследници, които не искаха получените старомодни бижута, или алчни жени, копнеещи да превърнат в пари в брой плячката си от развода. Сред клиентите на „Кристис“ често имаше и бижутери, които искаха да се отърват от непродадени изделия.

— Нуждаем се от оценка — обясни Джейн, като се помъчи да бъде любезна. — А ако наследниците не се появят в определения срок, ще обявим вещите за продажба на търг.

— Знам как се върши това — рязко отвърна той.

Джейн се ядоса, че бе попаднала на този тип. Не ѝ се струваше симпатичен, а и явно не се интересуваше от бижутата. Тя се усмихна, когато си помисли, че го очаква страхотна изненада.

— Е, можете ли да го направите?

Нуждаеше се от въоръжен охранител, за да занесе бижутата на госпожа ди Сан Пинели, а шефовете в съда нямаше да ѝ позволят подобно разточителство. Не искаше да поема отговорността да носи ценните бижута сама. Значи или този тип щеше да дойде в банката, или тя щеше да се обади на „Сотбис“, които бяха не по-лоши от „Кристис“.

— Да, разбира се — отегчено потвърди той. — Какво ще кажете за следващия вторник? Десет сутринта? Трябва да се върна до обяд за един търг.

Филип бе преминал обучение и понякога ръководеше дребни търгове. Не вярваше, че оценката на бижутата в съда ще му отнеме

много време. Вероятно бяха незначителни дреболии, както бе винаги с изоставените сейфове.

— Чудесно — учтиво каза Джейн.

Споразумяха се да се срещнат в банката следващата седмица. Тя му благодари преди да затвори, облекчена, че се бе съгласил. След миг обаче му звънна отново.

— Съжалявам, че ви безпокоя отново — извини се тя бързо. — Направих няколко снимки на бижутата с телефона си. Искате ли да ги видите, преди да се срещнем?

Снимките можеха да му подсказват за какво става дума и да събудят интереса му.

— Добра идея — каза той, този път малко по-весело.

Ако бижутата се окажеха незначителни, както той подозираше, можеше да я насочи към някоя тръжна къща и да си спести труда по оценката.

— Изпратете ми ги.

Филип ѝ даде имейла си и тя му изпрати снимките веднага щом затвори. После се зае с другите папки, които Хариет ѝ бе възложила. Нищо не беше така интересно и загадъчно като света на Маргарет ди Сан Пинели. Джейн се изненада, когато след десетина минути телефонът ѝ звънна и чу Филип Лоутън. Тонът му беше съвсем различен. Звучеше развълнуван и започна нетърпеливо да я разпитва.

— Кажете ми отново името на жената. Била ли е известна?

— Не мисля. Графиня Маргарет ди Сан Пинели. Млада американка, заминала за Италия на осемнайсет години, по време на войната. Съдя за това по паспортите ѝ. Омъжила се за италиански граф и живяла там до деветдесетте години. Той сигурно е бил доста богат, като се имат предвид бижутата в сейфа. Доколкото знаем, това е всичко, което е притежавала. Имала е само две хиляди долара в банката, когато на деветдесет и една е починала.

Всички тези подробности бяха важни.

— Ако бижутата са истински, колекцията е изключителна — впечатлено каза той, макар че единствените бижута, приковали вниманието му през последните две години, бяха нефрити на търг в Хонконг — романтични и мистериозни, изискваха погледа на опитен експерт, какъвто той не беше.

Стандартните западняшки бижута никога не бяха му допадали, но дори той трябваше да признае, че колекцията на Маргарет ди Сан Пинели бе зашеметяваща.

— Нямам причина да вярвам, че не са истински, а и са в оригиналните кутийки — простичко отговори Джейн.

— Нямам търпение да ги видя — промълви Филип.

Срещата им беше след пет дни и той планираше да вземе качествен фотоапарат, с който да направи по-хубави снимки от онези с телефона на Джейн.

— Ще се видим във вторник — каза той дружелюбно.

Джейн се усмихна и затвори. Замисли се за красивата млада жена, заминала за Италия, за да се омъжи за граф, също като в приказка, и за тайните на живота ѝ, погребани заедно с нея.

Вечерта, когато се прибра у дома, Джон го нямаше. Тя се замисли за него, за колегите му и отново изпита онова притеснение както всеки път, когато Джон беше със сексапилната Кара. Но не можеше да направи нищо, беше я предупредил, че ще работят цяла нощ по общия им проект. Джейн искаше да му разкаже за бижутата, които бе видяла днес, за разговора си с „Кристис“.

Взе си гореща вана и си легна, все още обзета от мисли за Маргарет ди Сан Пинели, снимките ѝ с графа и красивите ѝ бижута. Без да знае подробностите, Джейн предположи, че любовта им е била изключително силна, въпреки че младата жена изглеждаше тъжна на някои от снимките. Замисли се... Коя ли е била, как графът я е срещнал и какъв ли вълнуващ живот са водили в едно много по-бляскаво от сегашното време. Трудно бе да си представи как едно момиче на осемнайсет получава подаръци като онези, които видя в банката. Джейн се запита дали красивата млада жена наистина е била щастлива.

3

На следващата сутрин, когато Джейн тръгна на работа, Джон още не беше се прибрал. Това не я изненада, беше я предупредил. Знаеше, че ще се видят вечерта и се надяваше да прекарат известно време заедно през уикенда, за да си побъбрят, отпочинат и се позабавляват. Липсваха ѝ предишните им отношения, но бе уверена, че всичко отново щеше да бъде наред след дипломирането. Опитваше се да прояви търпение и да не влошава положението с оплаквания.

След като пристигна в службата, Джейн реши да се опита да открие законните наследници на Маргарет ди Сан Пинели. Възнамеряваше да отиде на последния известен адрес на жената, за да провери дали някой там знаеше нещо повече за нея, например дали е имала деца или роднини. Може да е имала семейство, да са я посещавали, но да не са знаели за бижутата. Тя разгледа картата на Куинс и се понесе натам с метрото. Откри малък старчески дом, чист, но потискащ. Там потвърдиха, че месечните такси на госпожа Пинели са били плащани чрез автоматичен трансфер от банката ѝ. Нямаха представа за парите в сметката ѝ. После изпратиха Джейн в отдела за обслужване на пациенти. Според документацията Маргарет не бе имала никакви посетители през трите години в старческия дом.

— Беше много мила и сладка жена — каза служителката. — Картонът ѝ сочи, че е страдала от деменция, когато е била приета тук. Искате ли да говорите с някоя от сестрите, които се грижеха за нея?

— Да, бих искала — тихо отговори Джейн, след като се убеди, че никъде в документите не бе отбелязан роднина.

Очевидно Маргарет е била съвсем сама, без роднини и приятели. Според всички в старческия дом това не бе изненадващо. Много от хората тук нямали посетители, особено когато били доста възрастни и без деца.

След няколко минути филипинка на средна възраст в бяла сестринска униформа влезе в стаята. Жената се усмихна любезно на Джейн. Служителката я представи като Алма и обясни, че тя се е

грижела за Маргарет през последните две години. Сестрата спомена, че Маргарет е била чудесна жена.

— Накрая говореше много за съпруга си и казваше, че иска да го види — каза Алма с нежна усмивка. — Няколко пъти ми спомена, че възнамерява да ми подари някои неща. Пръстен или гривна, не помня точно. Много от пациентите ни с деменция ни обещават пари или подаръци, с каквито не разполагат. Това е начинът им да ни благодарят.

Красивата филипинка не изглеждаше изненадана или разочарована. Джейн се опита да си представи какво ли е щяло да се случи, ако Маргарет ѝ беше подарила пръстена с огромния диамант, онзи с рубина или една от брошките. Не можеше да предположи какво би направила Алма в подобен случай.

Сестрата спомена, че през последните си дни, когато се чувствала по-добре, Маргарет искала да отиде в банката, за да вземе някои неща и да напише завещание, но вече не била в състояние да излиза. Предложили ѝ да доведат нотариус, но тя бързо забравила за желанието си и починала в края на седмицата, без да остави завещание. Сестрата обясни на Джейн, че Маргарет е починала от пневмония, получена в резултат на тежък грип. Останала на легло две години и рядко била с всичкия си, което не бе изненадващо за жена на деветдесет и две. Джейн се замисли на кого ли Маргарет е щяла да остави бижутата, ако бе достатъчно добре, за да напише завещание. На Алма? На далечен роднина, когото не бе виждала от години? Нямаше как да разбере. Алма каза, че старицата не назовала никого по име.

Персоналът на дома очевидно се грижеше съвестно за пациентите, но Джейн намери мястото за ужасно мрачно и потискащо заради старците в инвалидни колички, които седяха с празни погледи и не говореха. Струваше ѝ се много тъжно да завършиш дните си в такава самота. Надяваше се, че деменцията на Маргарет я е улеснила и ѝ е попречила да осъзнае къде се намира и това, че до нея няма човек, който да я обича. Съдбата на непознатата старица и последните ѝ години я натъжиха. Върна се с метрото в града и за всеки случай, реши да се отбие на предишния адрес на Маргарет, отбелязан в банката, на няколко пресечки от офиса. Поиска да се види с домоуправителя. Не беше задължена да полага такива усилия, но искаше да го направи. Нещо в снимките от сейфа и жената на тях я бе трогнало дълбоко. И дори малкото, което знаеше, ѝ се струваше важно.

Управителят добре помнеше Маргарет и каза, че тя все още липсва на хората в кооперацията, които я познават. Била много мила жена. Същото ѝ бяха казали и в старческия дом. Маргарет се нанесла тук в малък едностаен апартамент през 1994 година и живяла почти двадесет години. Изнесла се преди три и половина години, когато се настанила в старчески дом. Джейн го попита дали знае да е имала деца, семейство или посетители, но той отговори, че за тези двайсет години не е видял никой да я посещава и е сигурен, че няма деца.

— Казваше, че кучетата са нейните деца. Винаги имаше миниатюрен пудел със себе си. Мисля, че последният умря година-две преди да се изнесе. Спомена, че била прекалено стара, за да си взима ново куче. Мисля, че дребосъкът ѝ липсваше силно — тъжно каза управителят, спомняйки си за Маргарет.

Историята на госпожа ди Сан Пинели бе една и съща навсякъде. Няма приятели, нито посетители, роднини или деца. Водела самотен и тих живот, след вълнуващия в миналото, макар че, когато се настанила в кооперацията е била на седемдесет години, не прекалено стара. Очевидно славните ѝ дни са приключили след като се е преместила в малкия апартамент в Ню Йорк двайсет и девет години след смъртта на съпруга си. В Съединените щати светът ѝ е бил съвсем различен от блясъка по снимките.

Джейн благодари на управителя и си тръгна. Качи се на метрото към тъмния си, неуютен апартамент. Нямахше търпение да се преместят след като се дипломират и си намерят прилични служби. Беше ѝ писнало от мърлявата кооперация и стария апартамент с грозни и вехти мебели.

Джейн остави чантата, съблече палтото, отпусна се на продъненото канапе от изкуствена кожа и качи крака на масичката за кафе. Седмицата ѝ бе дълга и интересна, но засега издирването на наследниците на Маргарет бе напълно безрезултатно. Никой не отговори на обявата и вероятно никой нямаше да се появи. Така всичко щеше да бъде продадено на търг в „Кристис“ в полза на щата. Положението ѝ се стори доста тъжно и безнадеждно, но беше любопитна какво ще каже човекът от „Кристис“, когато види бижутата във вторник.

Направи си чай и четеше списание, когато след около час Джон се прибра. Изглеждаше в по-добро настроение и заяви гордо, че

предишната вечер завършил един от проектите си, благодарение на Кара, която му дала всички статистики и проучвания, от които се нуждаел.

— Тя е направо дар от бога — избъбри той с облекчение. Джейн го изгледа раздразнено, но не каза и дума. — Как беше твоят ден? — попита той небрежно.

— Натоварен. Тежък. Издирвах наследници и подробности за имуществото на жената, за която ти разказах. Оказа се, че наистина не е имала никого. Толкова е тъжно да видиш как човек приключва живота си съвсем сам, без никой, който да се интересува от него.

— Доколкото си спомням, била е на деветдесет и една, когато е починала, така че не се натъжавай толкова. Сега става дума само за имуществото ѝ и кой ще го получи. Все пак не си я познавала.

Очевидно Джон смяташе съчувствието ѝ към Маргарет за глупаво.

— Щатът ще го получи — отговори Джейн недоволно. — Следващата седмица ще се срещна с представител на „Кристис“, за да го оцени.

Замисли се, че не беше виждала Джон откакто направи инвентаризацията.

— Притежавала е зашеметяващи бижута. Огромни диаманти, гривни, брошки, дори диадема — добави тя и очите ѝ светнаха, когато си припомни красотата на вещите.

— Да не е била кралска особа? — попита той и взе бира от хладилника.

— Била е американка, но се е омъжила за италиански граф на осемнайсетгодишна възраст. Водила е бляскав живот в Италия, ако се съди по снимките — обясни Джейн и се сети за спортните коли и замъка. — А всичко това е приключило в старчески дом в Куинс, където е била съвсем сама.

Животът на тази жена изглеждаше странен и необясним за Джейн. За Джон беше просто поредната история, която не го трогна. Единственото, което го интересуваше напоследък, бяха само собствените му проблеми.

— Имаш ли време за вечеря и кино този уикенд? — попита тя с надежда, но той бързо поклати глава.

— Трябва да довърша втория проект, а и тъкмо ми възложиха нов. Мисля, че положението ще е доста напрегнато до месец май. Трябва да съм абсолютно съсредоточен.

— Чакай да отгатна. Отново ще работиш с Кара.

Джейн се опита да потисне хапливия си тон, но не успя. Трудно ѝ бе да го вижда толкова рядко и да знае, че вечно бе зает с Кара. Независимо каква беше причината.

— Остави ме на мира. Няма да промениш нищо, а само ме вбесяваш.

Очите му я гледаха предупредително и заплашително. Последните месеци преди дипломирането им се оказаха истински тест за връзката им. Засега оценките му бяха доста лоши, но според него и нейните не бяха по-добри. А и ревността ѝ към Кара му се струваше глупава.

— Добре, съжалявам — въздъхна тя. — Бездруго и аз трябва да поуча през уикенда.

Опита се да прозвучи спокойно. Наистина трябваше да поработи, искаше да се види и с приятелка. Очевидно щеше да прекара поредния уикенд сама. Разбираше, че ревността ѝ наистина само влошаваше положението.

Джон отиде да поспортува във фитнеса, преди да се върне към ученето, а Джейн се захвана с прането и плащането на сметките. Приятно ѝ беше, че все пак си побъбриха, макар да размениха само няколко думи. Тя вече спеше, когато Джон си легна, а на следващата сутрин, когато се събуди, вече го нямаше. Беше ѝ оставил бележка на кухненска маса, че цял ден ще бъде в библиотеката. Е, поне няма да е у Кара, помисли си Джейн. В онази проклетница определено имаше нещо, което възбуждаше ревността ѝ. Вероятно сексапилът ѝ. Кара беше и умна, и хитра, печеливша комбинация. Мъжете се тълпяха около нея, а тя с удоволствие се възползваше от тях. Всичките ѝ приятели бяха мъже. Жените никак не я харесваха.

Джейн се обади на приятелката си Алекс и се разбраха да се видят в музея на модерното изкуство за обяд. Алекс беше завършила право предишната година и работеше на Уолстрийт. Твърдеше, че работи там като роб, но изкарваше добри пари и ѝ харесваше. Специалността ѝ бе интелектуално право, което бе интересно и

забавно, а и се надяваше да стане партньор във фирмата след няколко години.

— Е, как е Чаровният принц? — попита Алекс с широка усмивка.

Тя беше на трийсет и две, дребна, с тъмна коса и зелени очи и изглеждаше по-млада. В джинси, размъкнат пуловер и балетни пантофки, с пусната по гърба плитка, приличаше на хлапе. Представляваха интересен контраст — Джейн — с дългата си руса коса и стегната фигура, и мургавата дребничка Алекс — с вид на игрива малка фея. Двете се обичаха и се забавляваха чудесно заедно.

— Напоследък не е толкова чаровен — отговори Джейн с въздишка, когато приключиха обяда в кафенето на музея.

И двете искаха да видят изложбата на Калдер, който бе любимец на Джейн.

— Вечно е в гадно настроение, защото довършва дипломната си работа и последните проекти.

И мисли само за тях. Не сме вечеряли заедно цял месец.

— Не знам какво не им е наред на мъжете, но никога не могат да се справят с повече от една задача. Съсредоточават се само върху едно нещо и това е.

Алекс бе скъсала с гаджето си миналата година и тъкмо бе започнала да излиза с младши партньор от фирмата. През последните две години родителите ѝ непрестанно ѝ повтаряха, че е време да се омъжи. Засега родителите на Джейн бяха по-спокойни. Майка ѝ подхвърляше забележки за Джон, разпитваше я за плановете ѝ, но още не отваряше дума за брак. Алекс обаче бе по-загрижена напоследък и дори говореше за деца.

— Старото вълшебство още ли си е на мястото? — попита тя.

Джейн се замисли за миг, преди да отговори.

— Честно казано, не знам. Не съм убедена, че някога е имало вълшебство. Харесваме се и обичаме да правим едни и същи неща. Беше лесно и се разбирахме. Предполагам, че ако някой ни беше опрял пистолет в челата, щяхме да кажем, че се обичаме, но не мисля, че някой от нас е обзет от бурна страст.

Може би се интересуваме прекалено много от кариерите си.

Джейн размишляваше понякога за връзката им, но нямаше сериозни оплаквания от Джон, с изключение на последните месеци,

когато бе съсредоточен само върху ученето и нямаше време за нея. А и бе притеснена за Кара и жените като нея. Джейн беше хубава и естествена, но не бе сексапилна, нито пък можеше да играе фаталната жена. Джон обичаше да говори за съблазнителни жени, а Кара определено беше такава. А и сексуалният им живот бе почти замрял, което също ги отдалечаваше един от друг. Джон вечно бе прекалено изморен или просто го нямаше.

— Може да не е подходящият човек — подхвърли Алекс.

Тя никога не беше харесвала Джон и смяташе, че самочувствието му е прекалено голямо и необосновано.

— Може да си различна с друг мъж — добави тя предпазливо, защото не искаше да обиди приятелката си.

— Не мисля. Имах бурна връзка в колежа. Беше ужасно. Плачех през цялото време и свалих осем кила.

— Не е толкова лошо — ухили се Алекс. — С изключение на плача. Понякога Джон ми напомня за мъжа, с когото излизах преди правния факултет. Харесвах го и се разбирахме, но нещо не беше съвсем наред. А след като започнахме да се разправяме за какво ли не, всичко ми се струваше нередно. Мисля, че просто се изчерпахме и, ако бяхме останали заедно, щяхме да се намразим. Скъсахме преди това да се случи. Понякога връзките не са предопределени да се запазят завинаги. Може и твоята да е такава.

Джейн не искаше да го признае пред приятелката си, но и тя бе мислила за това. Вечните караници я потискаха, но пък все още се надяваше, че положението ще се оправи.

— Не смятам, че можем да решим нещо, преди да се дипломираме през юни — спокойно отбеляза Джейн. — Досега не сме имали сериозни проблеми. Той просто е в лошо настроение, подложен е на силен стрес. Не е забавно за никой от нас, а и аз често се заяждам с него.

За Кара, помисли си тя, но нищо повече не каза.

— Да, не звучи забавно — съгласи се Алекс.

Разходиха се из градината на музея и Джейн ѝ разказа за Маргарет и издирването на наследниците ѝ. Спомена бижутата и как бе пробвала пръстена с гигантския диамант.

— Уха! Сега сякаш няма такава романтика, нито такива хора. Те са част от друг век. Представяш ли си как някой от познатите ни

подарява подобни бижута, кара състезателни коли или живее в замък? Звучи като приказка или стар филм.

— Точно така — съгласи се Джейн. — И е тъжно, когато си помислиш как завършва историята. Сама, страдаща от деменция, в старчески дом в Куинс. Кошмарно...

— Така е — кимна Алекс.

Влязоха да разгледат изложбата, после отново се разходиха. Прекараха приятен следобед, бърбреха си весело и се наслаждаваха на компанията си. В четири часа се сбогуваха и Джейн взе метрото към къщи, а Алекс потегли към Уест Вилидж, където живееше. Беше си наела апартамент в хубава кооперация в модерния квартал веднага след като започна работа и там страшно ѝ харесваше. Вечерта имаха билети за театър с новия ѝ приятел.

Джейн осъзна, че ѝ завижда, когато се върна в празния апартамент. Занимава се с дипломната си работа до късно през нощта. Джон ѝ звънна към девет, но не говориха дълго. В момента се намираха на различни пътища. Опита се да не мисли за думите на Алекс, че той вероятно не бе подходящият човек. Още не беше готова да повярва в това. А и в това, че някои връзки просто се изчерпват и приключват. Надяваше се с тях да не е така, но стресът очевидно им се отразяваше зле.

В неделя сутрин Джейн откри Джон в леглото до себе си, което ѝ се стори истинско чудо. Любиха се за първи път от цял месец. После закусиха в близкото ресторантче преди той да се върне в библиотеката за остатъка от деня и вечерта. Е, поне сутринта бе минала добре и тя отново го чувстваше близко до себе си.

В неделя вечерта Джейн отиде на кино. Отдавна искаше да изгледа един френски филм, но той не се оказа така интересен, както се надяваше. А през нощта заспа дълбоко и сънува Маргарет. Графинята се опитваше да ѝ каже и обясни нещо, но тя не я разбра. Джон не се прибра през нощта, само ѝ написа кратко съобщение, че ще спи на нечие канапе.

В понеделник сутринта Джейн се чувстваше изцедена и безпомощна, но се приготви за поредната седмица в съда. Е, поне на следващия ден я очакваше оценката за „Кристис“. А и благодарение на зашеметяващите бижута, проблемът с наследството на Маргарет не бе

отегчителен. Всъщност, в момента той бе единственото вълнуващо преживяване в живота ѝ.

4

Филип Лоутън излезе от апартамента си в Челси на зазоряване в събота сутрин, както правеше винаги, за да отиде на среща с любовта на живота си. Името ѝ беше „Сладката Сали“, стара дървена платноходка, която притежаваше от осем години. Държеше я в малко пристанище на Лонг Айлънд. Прекарваше всеки уикенд на нея, независимо какво беше времето, търкаше я енергично, чистеше и боядисваше. Беше безукорна, никоя жена не беше го радвала толкова. Гордееше се страхотно с нея и обикновено прекарваше на лодката събота вечер, а също и петък, когато имаше възможност. Единственото му задължително изискване към жените, с които излизаше, бе да харесват „Сладката Сали“. На повечето жени им писваше от лодката след известно време и от страстта на Филип към нея. Тя бе онова, с което той се гордееше най-много. Обичаше да плава още от дете, дори повече от изкуството. Беше добър моряк и често изкарваше малката платноходка в бурно море. Но тогава излизаше сам и не очакваше компания.

На трийсет и четири, той бе имал доста любовни връзки, но никоя от тях не бе сериозна или за дълго. Две-три продължиха около година, но повечето приключваха за няколко месеца, когато и той, и жената с него осъзнаваше, че отношенията им не напредваха и никога нямаше да напреднат. Филип имаше висок стандарт и бе наясно какво иска от дългосрочна връзка и особено от съпруга. За пример бе бракът на родителите му, който му се струваше идеален. Сравняваше всичките си връзки с него. Родителите му бяха лудо влюбени един в друг чак до смъртта на баща му преди три години. Допълваха се чудесно и страшно си подхождаха. Бракът им бе изпълнен с хумор, нежност, силна любов и дълбоко взаимно уважение. Филип не осъзнаваше колко рядко се срещаше това в днешно време и го смяташе за напълно нормално. Баща му бе десет години по-възрастен от майка му. Бяха се запознали, когато тя се записала в един от класовете му по история на изкуството в университета. Майка му беше сериозна художничка и

баща му се възхищаваше от творбите ѝ. През първите петнайсет години от брака си не бяха успели да имат деца, въпреки безбройните опити и няколкото помятания. Накрая се бяха отказали и решили, че отношенията им са толкова прекрасни, че вероятно ще бъдат пощастливи без деца. Шест месеца по-късно, когато майка му навършила четиридесет, а баща му — петдесет, тя забременяла с Филип и бременността минала отлично. Наричаха го „детето-чудо“, обичаха го безумно и го включиха във вълшебния си кръг на безкрайна любов. Той порасна с топлината на обичта и одобрението им, но всяка поредна връзка му се струваше несравнима с близостта между родителите му, а той не бе готов да приеме нещо по-незначително. Търсеше любов като тяхната, не възнамеряваше да се жени и се чувстваше удобно сам. Може би прекалено удобно.

От няколко години майка му се тревожеше, че стандартът му бе толкова висок, а идеализирането на родителите му — твърде силно. Страхуваше се, че може да остане сам. Филип не се тревожеше, че може да остане ерген. Дори често казваше, че предпочита да е сам, отколкото с жена, която не отговаря на всичките му изисквания. Майка му недоволстваше, че търси жена с ореол и крилца, а самата тя определено не е ангелче. Но той я виждаше като ангел и упорито отказваше да търпи недостатъците на някоя жена. При това беше свикнал със собствените си навици и не смяташе да се променя. Нямаше да му е лесно да се приспособи към някого. Като резултат прекарваше много време сам на лодката. Засега „Сладката Сали“ му беше достатъчна, или поне той твърдеше така. Самотата не го плашеше, а му харесваше.

В неделя следобед, след два чудесни дни под яркото слънце и силния вятър, той се върна в града, за да вечеря с майка си в нейния апартамент. Често в неделя вечеряха заедно, когато никой от двамата нямаше други планове. Тя обичаше винаги да е заета с нещо. Признаваше с лекота, че е ужасна готвачка и не спираше да му напомня за многобройните си недостатъци, които той предпочиташе да пренебрегне. Когато Филип отиваше на вечеря при нея, тя отскачаше до близкия деликатесен магазин и купуваше всичките му любими неща, после сядаха, бърбеха си за работата ѝ, за следващата ѝ изложба, за неговото недоволство от „Кристис“ и всичко, което им се беше случило. Тя му бе повече приятелка, отколкото майка, рядко го

критикуваше, правеше интелигентни предложения и на седемдесет и четири бе с младежки дух, открито сърце, задълбочени познания за изкуството, които винаги бе споделяла с него, и вълнуващи творчески идеи. Никога не се плашеше да подхване трудни теми, понякога дори ги предпочиташе. Валери винаги окуражаваше сина си да мисли нестандартно и да проучва нови идеи. Надяваше се той да се запознае с жена, която ще го предизвика достатъчно, за да го накара да се пребори със страховете си да не се обвърже с погрешната жена. Тя смяташе, че очакванията му за жените бяха нереалистични, но още не бе изгубила надежда за него. Вярваше, че някой ден подходящата жена ще се появи и ще го разтърси. А и той бе достатъчно млад, така че нямаше защо да прибързва. Но също така бе наясно, че синът ѝ се наслаждаваше на самотата си. Напоследък дори го мързеше да ходи по срещи. А и любовта му към платноходката не привличаше много жени.

— Защо не отидеш на ски или не се захванеш с някакъв спорт, където да се запознаеш с жени? — подтикваше го тя от време на време, но той само се усмихваше.

Валери не обичаше да се меси в живота му, но ѝ бе тъжно да го гледа сам и не искаше да остане такъв завинаги.

— Не се опитвам да се запознавам с жени, мамо. Срещам такива всеки ден.

Да, от онези, които продаваха подаръците от съпрузите си, когато браковете или връзките им се разпаднели, и не изпитваха сантиментални чувства. Интересуваха се само от парите, които щяха да получат от търговете. Или пък се виждаше с жени, които работеха в другите отдели на „Кристис“, а те често бяха прекалено сериозни за него. Беше излизал с една, която имаше страхотни познания по готическо и средновековно изкуство. Майка му се запозна с нея и си помисли, че прилича на член от семейство Адамс, но не го сподели с него. Филип обаче стигна до същия извод и спря да се вижда с нея. От последната му връзка бе минала цяла година. Повечето му приятели вече бяха женени и имаха деца. Той предпочиташе жени на своята възраст, не по-млади, но повечето вече бяха омъжени.

Филип се наслаждаваше на неделните вечери с майка си, когато тя не бе прекалено заета, за да се види с него. Обичаше да е в нейната компания, смееха се на едни и същи неща. Винаги си почиваше в удобния хаос на дома ѝ. През целия си живот Валери бе имала

умението да превръща околната среда във вълшебен свят. С бащата на Филип никога не бяха разполагали с много пари, но живееха удобно и нищо не им липсваше, нито пък на сина им. Бяха доволни от това, което имаха. Нейното финансово положение се промени значително преди три години, когато получи парите от застраховката на баща му, за която дори не бе подозирала. Това промени драматично банковата ѝ сметка, но не и живота ѝ. Валери все още обичаше да прави същите неща като преди, а и никога не се бе чувствала лишена от каквото и да е. Възнамеряваше някой ден да остави повечето пари от застраховката на Филип. Отнасяше се отговорно с тях и се надяваше той да ги използва, за да започне бизнес като консултант по изкуство или да си отвори собствена галерия. Спомена му за идеите си на няколко пъти, но той държеше първо майка му да се порадва на парите. Смяташе, че трябва да попътува, да види света и да се позабавлява. Но тя бе твърде заета с картините си и ученето си, за да се отдалечи от дома.

— Забавлявам се прекалено много тук, за да отида някъде другаде — смееше се тя.

Валери бе все още енергична и красива за възрастта си. Беше благословена с младежки вид и дух. Лесно бе да се разбере защо съпругът ѝ бе влюбен в нея до смъртта си. Очарователна жена, дяволита и засмяна, с гъста руса коса някога, която сега беше снежнобяла, пусната небрежно по гърба ѝ.

Сестра ѝ Уини, четири години по-голяма от нея, бе нейна пълна противоположност, но двете бяха най-добри приятелки и се разбираха отлично. Валери никога не се бе притеснявала от липсата на лукс в живота си, а Уини не мислеше за нищо друго и, също като родителите им, се тревожеше за пари още от младини. Родена година след Пърл Харбър, Валери се беше появила на бял свят в много по-проспериращо време. Уини беше родена през 1938-а, девет години след като семейството им беше изгубило абсолютно всичко в борсовата криза. Като дете по време на Голямата депресия помнеше вечните разпавии на родителите си за пари. Семейството им разполагаше със солидно състояние. Родителите им произхождаха от аристократични родове, но изгубили всичко. Решението на Уини бе да се омъжи за младеж от богато семейство и да води охолан живот. Преди десет години, когато съпругът ѝ почина, ѝ остави сериозно състояние, но тя продължи да се

тревожи. Валери пък никога не се бе интересувала от пари и винаги смяташе, че това, което имаха, бе достатъчно.

И двете сестри помнеха баща си като сериозен, малко хладен и строг човек. Беше банкиер, страшно консервативен по отношение на парите. Загубата на богатството им бе го отрезвила и в спомените на Валери той вечно бе зает в службата. Майка си помнеше като ледена жена, чието одобрение никога не успяваше да спечели, независимо какво правеше. Бяха имали и по-голяма сестра, починала от грип в Европа, когато Валери бе само на една годинка. Уини винаги настояваше, че има спомени от нея и извиняваше студеното сърце на майка им със загубата на сестра им. Майка им никога не говореше за най-голямата си дъщеря, темата се бе превърнала в табу, тъй като бе прекалено болезнена.

Уини бе родена, когато голямата им сестра била вече на четиринайсет, и появата ѝ не била приятна изненада за семейството, но майка ѝ свикнала, макар и неохотно. Раждането на Валери обаче четири години по-късно просто дошло прекалено много на майка им. Била на четиридесет и пет години и изглеждала засрамена с бебе на тази възраст, а не щастлива. Валери никога не се почувства добре дошла в семейството. После се омъжи за Лорънс и избяга оттам. Но Уини беше точно като тях — сериозна, нервна, сърдита, критична към всичко и повечето време — доста студена. Беше изискана жена, винаги внимаваше да постъпи правилно, но бе лишена от топлота, у нея нямаше нищо спонтанно и бе заприличала много на майка им. Валери обичаше сестра си и въпреки всичко бяха учудващо близки. Говореха по телефона почти всеки ден, Валери търпеливо слушаше оплакванията ѝ, най-вече от дъщеря ѝ Пени, която приличаше много повече на леля си, отколкото на майка си.

Пени беше адвокатка и имаше три деца, които според Уини бяха груби, невъзпитани и недисциплинирани. А и зет ѝ определено не беше по неин вкус. Уини се нуждаеше от ред и спокойствие, за разлика от сестра си, която бе отворена за всички възможности и предпочиташе бохемския живот. Но Уини беше много по-толерантна от майка им. Валери никога не успя да преодолее стените помежду им и накрая се предаде, дълго преди смъртта ѝ. Майка им никога не беше одобрявала малката си дъщеря и го показваше ясно. Но благодарение на съпруга и детето си, които обожаваше, Валери бе спряла да се

вълнува от мнението на майка си преди много години. Не почувства липсата ѝ, когато тя почина, макар че Уини дълго тъгува и говореше за майка им като за светица. Когато роди собственото си дете, Валери не можеше да проумее как е възможно една майка да гледа на появата на детето си като на проклятие, а не като благословия.

Семейството ѝ представляваше загадка за нея през целия ѝ живот, дори Уини, на която прощаваше почти всичко. Валери често се шегуваше, че сигурно в родилния дом са я подменили. Тя беше топъл и обичлив човек, а родителите и сестра ѝ — леденостудени. Според нея, това бе проблем най-вече за самите тях и изпитваше искрена благодарност, че синът ѝ не прилича на тях. Нито пък племенницата ѝ Пени — едно сладко хлапе и преуспяваща адвокатка. Беше десет години по-възрастна от братовчед си Филип, с когото бяха добри приятели още от детството, и често звънеше за съвет на леля си. Предпочиташе да си бърбри с нея, отколкото с майка си, която вечно я критикуваше. Уини не одобряваше дори образованието ѝ в Харвард, защото смяташе, че е прекалено амбициозно за жена. Но Пени се справяше отлично и с работата, и с майчинските си задължения. Уини беше отчайващо старомодна, а Валери — пълна с живот и винаги готова да приеме нещо ново.

В неделя вечер, когато Филип дойде на гости, Валери тъкмо бе приключила с рисуването и почистваше четките. Работеше по женски портрет, в който имаше нещо загадъчно, и Филип дълго време стоя вторачен в него. Валери притежаваше невероятен талант, изложбите ѝ бяха очаквани с нетърпение и всичките ѝ картини се продаваха. Представляваше я уважавана галерия близо до дома ѝ в Сохо. Семейството живееше там откакто Филип се помнеше, дълго преди кварталът да стане толкова модерен. Сега Валери се наслаждаваше на оживеността му и на младите хора, които го населяваха. Сравняваше го с Левия бряг в Париж.

— Харесвам новата ти картина, мамо — каза Филип възхитен.

Портретът се различаваше от предишните ѝ творби. Валери постоянно се самоусъвършенстваше, изучаваше нови техники.

— Не съм сигурна какво искам да постигна с нея. Сънувах я снощи. Жената от портрета направо ме преследва. Подлудява ме — широко се усмихна тя.

Миризмата на боите в апартамента бе доста силна, позната част от артистичната атмосфера около Валери, заедно с ярките дамаски и интересните предмети, които с бащата на Филип бяха събирали през годините. Някои от тях бяха от Колумбия, други — европейски антики, имаше украшения от Индия, картини и скулптури от художници, които бяха техни близки приятели. Бащата на Филип се наслаждаваше безкрайно на еkleктичната смесица от хора, които Валери привличаше у дома. Наричаше сбирките ѝ „съвременен салон“, сравняваше ги с тези в Париж през двайсетте и трийсетте години и с антуража на Пикасо, Матис, Кокто, Хемингуей и Сартр. Валери колекционираше и драматурзи, и писатели, всъщност всички, които се занимаваха с изкуство или бяха свързани с него по някакъв начин.

— Убеден съм, че ще решиш проблема — каза Филип, все още загледан в картината.

Майка му винаги се справяше добре. Влагаше много мисъл в творбите си.

Разбъбриха се весело докато тя подреждаше на масата любимата му храна. Най-голямата радост в живота ѝ бе да глези сина си, дори с простичка вечеря в кухнята. Филип винаги се трогваше от усилията ѝ.

Той отново се оплака от бижутерския отдел в „Кристис“, а тя му напомни, че от него зависи да направи промяна, а не само да седи и чака намесата на съдбата. После ѝ разказа за колекцията от бижута, която предстоеше да оценява тази седмица, и колко впечатляваща изглеждаше на снимките.

— На кого са принадлежали? — попита тя любопитно.

— Някаква графиня, която починала в старчески дом, но с цяло състояние в бижута, и без наследници.

— Колко тъжно — каза Валери, изпълнена със съчувствие към жената, която не познаваше.

Заеха се с вечерята, а после тя го попита дали няма някоя интересна жена в живота му. Филип поклати глава отрицателно.

— Не и след последната преди почти година, знаеш... Тя мразеше лодката ми. Мисля, че ме ревнуваше от нея.

Майка му се усмихна.

— Мисля, че и аз бих ревнувала. Прекарваш повече време с лодката, отколкото с която и да е жена. Жените са странни в това отношение — очакват да посветиш известно време и на тях.

— Не може да бъде — засмя се Филип. — Е, когато намеря подходящата жена, ще съм повече време с нея.

Майка му го изгледа, а той сякаш се смути за миг.

— Какво лошо има да прекарваш уикендите на лодка в Лонг Айлънд? — попита Филип.

— Бих могла да изброя доста недостатъци. Например мразовитото време през зимата. Трябва да се занимаваш и с други неща, за да не се озовеш сам в лодката завинаги. Между другото, говорих с леля ти Уини за пътешествието до Европа следващото лято — събщи му тя, като му подаде чиния с домати, моцарела и босилек. — Но тя не е много приятна компания за пътуване.

— Ще отидеш ли? — любопитства Филип.

— Не знам. Обичам Уини, но тя се тревожи за всичко и непрестанно се оплаква. И всичко трябва да става по график. Аз предпочитам по-нетрадиционни пътешествия и да взимам решения спонтанно. Това обаче подлудява Уини и я изнервя. Иска винаги да се придържа към графика. Имам чувството, че съм постъпила в армията. А мисля, че съм прекалено стара за това — усмихна се Валери.

— Или пък прекалено млада. Аз също не бих изпитал удоволствие от такова пътуване. Не знам как леля не те побърква — отбеляза Филип, който от години странеше от нея.

— Обичам я и това ми помага да я търпя. Но пътуването из Европа може да ми дойде в повече.

Валери беше пътувала с нея и преди и винаги се заричаше, че няма да го направи отново. Но после изпитваше съжаление към сестра си, която нямаше с кого друг да замине. И двете бяха вдовици, но Валери имаше много приятели, повечето художници, при това на различна възраст. Някои от тях бяха на годините на Филип, а други — по-стари от самата нея. Тя не се интересуваше от възрастта им, стига да бяха интересни, интелигентни и забавни.

Филип си тръгна малко след вечеря, възнамеряваше да се прибере в апартамента си и да навакса с работата. Помисли си, че майка му сигурно отново ще се захване с портрета и не грешеше. Майка и син се познаваха добре.

— Късмет с бижутата — каза му тя. — Струва ми се, че ще осигурят впечатляващ търг, особено ако споменеш нещо за историята

им в каталога.

Беше права, разбира се. Той възнамеряваше да придружи историята на графинята със снимки, на които е с някои от бижутата, ако имаше такива. Определено щеше да е по-интересно от сухото заглавие, че продават бижута в полза на съда, което също трябваше да се отбележи.

— Собственост на благородница — отвърна той, цитирайки типичното за каталог описание, и майка му се усмихна.

— Добре звучи. Късмет — пожела му тя отново и го целуна.

— Благодаря, мамо. Ще ти се обадя. Благодаря и за вечерята.

— Винаги е удоволствие за мен — отвърна тя мило.

И точно както Филип подозираше, в мига когато затвори вратата след него, Валери се върна към работата си. Беше решила твърдо да прозре какво се крие в жената, която рисуваше. Може и тя да е била благородница, помисли си Валери и се усмихна. В творбите ѝ винаги имаше загадка, те разказваха история, но понякога ѝ бе нужно известно време да я разбере.

Във вторник сутринта Джейн пристигна в банката преди Филип. Валеше проливен дъжд, а чадърът ѝ се обърна, когато излезе от метрото, и тя бе подгизнала. Чувстваше се като удавен плъх. Филип не изглеждаше по-добре. Беше забравил чадъра си в таксито и закъсна с десет минути заради ужасните задръствания.

Джейн го видя да се оглежда из фоайето на банката, докато говореше с Хол Бейкър. Незабавно забеляза Филип в тъмния му костюм и шлифер от „Бърбъри“. Беше висок и изглеждаше делово. Приличаше повече на банкиер, отколкото на аукционер. Беше забравила, че веднага след оценката в банката му предстоеше търг. Тя носеше ботуши и пухено яке, което бе поело водата като гъба, черни джинси и дебел пуловер. Навън бе ветровито и мразовито въпреки дъжда. Пролетта изглеждаше ужасно далеч, Ню Йорк бе студен, влажен и сив.

— Госпожица Уилоуби? — попита Филип неуверено.

Джейн се усмихна, кимна, ръкува се с него и го представи на Хол Бейкър. Филип ѝ се стори приятен и учтив.

— Съжалявам, че ви доведох тук в това кошмарно време — извини се Джейн. — Но мисля, че си струва. Бижутата са наистина прекрасни.

Последваха Хол надолу към сейфовете. Този път не се нуждаеха от нотариус, тъй като официалната работа бе свършена, а инвентаризацията — заверена. Сега трябваше само да решат как да действат. След обявите не бяха се появили наследници, което натъжаваше Джейн.

Хол отключи сейфа, а те го последваха в същата стаичка, където Джейн видя съдържанието за първи път. Той положи кутията на масата и ги остави сами. Джейн извади кутийките една по една и ги подреди на масата. Филип започна да ги отваря. Първата беше с брошка с диаманти и сапфири от „Ван Клиф“. После видя пръстена с рубина. Извади бижутерска лупа от джоба си и го разгледа отблизо.

— Това е „Гълъбова кръв“, рубин от Бурма — заяви той. — Най-високо качество и цвят.

Филип свали лупата и погледна Джейн сериозно.

— Предполагам, че е около двацет и пет или трийсет карата. Рядко може да се намери рубин с толкова превъзходно качество в такъв размер. Фантастичен е и струва цяло състояние.

После огледа пръстена с изумруда, който бе с почти същия размер и обяви, че и той е първокласен. Върна го грижливо в кутийката и отвори онази с диаманта, който бе още по-голям. Този път Филип се усмихна.

— Уха! — възкликна той като дете и Джейн се засмя.

— И аз реагирах така, когато го видях — призна тя, после каза смутено: — Изпробвах го.

— Как изглеждаше? — подкачи я той.

И двамата се забавляваха. Бижутата бяха великолепни, а и ако съдът ги продадеше чрез „Кристис“, търгът щеше да е впечатляващ.

— Изглеждаше страхотно. Надали някога вече ще се приближа до такава рядкост — усмихна се Джейн. — Колко е голям?

— Вероятно около четиридесет карата, но това е само предположение.

Филип бе станал добър в преценяването на размера и качеството на скъпоценните камъни през двете си години в бижутерския отдел, а и бе посещавал специален курс, но досега не бе виждал толкова прекрасни бижута.

Той разгледа огърлицата и обиците със сапфири от „Ван Клийф“, после и естествените перли, които бяха невероятно скъпи, широката огърлица с перли и диаманти от „Картие“ и бижутата от „Булгари“. Огледът отне около час и когато свърши, Филип вдигна очи към Джейн.

— Преди да видя снимките, смятах, че тук има само боклуци. После осъзнах, че бижутата са качествени, но не очаквах нищо подобно. И не се появиха никакви наследници?

— Абсолютно никой — тъжно потвърди Джейн. — Искате ли да видите снимките на графинята? Била е много красива жена.

Джейн ги извади и ги разгледаха заедно. Филип посочи онези, на които графинята носеше бижутата, а Джейн отново се впечатли от това

колко щастлива изглеждаше младата жена с красивия граф и колко силна бе любовта им.

— Той май би могъл да ѝ бъде баща — отбеляза Филип.

— Бил е трийсет и осем години по-възрастен — отговори Джейн.

— Кои са те?

— Граф Умберто Виченцо Алесандро ди Сан Пинели. Нейното моминско име е Маргарет Уолъс Пиърсън, а после — ди Сан Пинели, след като се оженили. Тогава тя била на осемнайсет, а той — на петдесет и шест.

Джейн се натъжи и Филип я изгледа изненадан.

— Името е често срещано. Моминското име на майка ми също е Пиърсън. Може да са били далечни роднини или нещо такова, макар да смятам, че е само съвпадение. Не съм чувал за Маргарет. Трябва да кажа на майка ми. Е, не твърдя, че тя е наследница — притеснено добави той. — Просто странно съвпадение на имена. Тя никога не ми е споменавала за роднина, която да се е омъжила за италиански граф, а и графинята е била почти цяло поколение по-възрастна от мама. Може да е била далечна роднина на баща ѝ, а най-вероятно въобще да нямат родствена връзка.

Но името беше възбудило интереса му, макар и не толкова силно, колкото бижутата и страхотния търг, който щяха да направят. Филип не беше виждал подобни предмети откакто работеше в „Кристис“, макар да бяха продали доста красиви неща през последните две години.

— С кого да говоря за търга? — попита той.

— С шефката ми, Хариет Файн. Аз съм само стажантка. Завършвам право през юни.

— Нюйоркския университет? — заинтересовано попита той.

— Кълъмбия. Трябва ми стаж в съда, за да се дипломирам. Досега никак не беше забавно — призна тя, когато Хол Бейкър се върна и отнесе сейфа, а те го последваха навън. — Всички места за стажанти, които исках, бяха заети, затова се озовах там — усмихна се тя.

— Бижутерският отдел в „Кристис“ не е много по-добър. Прехвърлиха ме от художествения преди две години и имам чувството, че излеждавам присъда. Но трябва да призная, че този търг ще бъде страхотен. Говорят ли и за други фирми? — попита той, а Джейн поклати глава отрицателно.

— Не, само за вас. „Кристис“ беше първият избор на шефката ми. Тя ми нареди да ви се обадя. Радвам се, че харесваш бижутата на графиня ди Сан Пинели. Смятам, че са изключително красиви.

— Повече от красиви са. Най-високото възможно качество. Рядко е да видиш бижута с такива размери и камъни. Графът и графинята сигурно са водили бляскав живот.

— Така изглежда от снимките — тихо промълви Джейн.

— Чудя се какво ли е станало след това — любопитно каза той.

— Искане ми се да знаех. Изглеждат много щастливи заедно, макар че тя има тъжни очи.

— Така ли? Не забелязах. Бях прекалено разсеян от камъните — усмихна се той.

Филип беше изненадан от Джейн и реши, че е интересна жена. Беше очаквал да се запознае с досадна и банална чиновничка, но тя бе съвсем различна.

— Какво ще стане сега? — попита Джейн във фоайето на банката.

— Шефът ми ще говори с твоя — обясни Филип. — Ще изготвим оферта, ще договорим таксата ни и ще обсъдим каталога. Ако ни одобрят, ще ни дадат бижутата на консигнация, а ние ще ги включим в следващата разпродажба „Фантастични бижута“, вероятно през май, септември или декември, точно преди празниците. Ще напишем кратка история за живота на графинята, придружена от някои от снимките, и ще се опитаме да я направим романтична и привлекателна. После ще продадем бижутата, ще си вземем нашата сума и ще прехвърлим останалите пари на щата. Лесна работа, освен ако не се появи наследник, но съдейки по думите ти, смятам, че това едва ли ще стане.

Джейн му беше разказала за старческия дом и стария апартамент на графинята в града, докато той снимаше бижутата. Смяташе да покаже на шефа си каква интересна история могат да пуснат в каталога, макар никой да не бе чувал за Маргарет ди Сан Пинели. Но „графиня“ звучеше атрактивно, а бижутата говореха сами за себе си.

— Вероятно никое от тези неща няма да се случи, преди да се върна в училище — каза Джейн замислено. — Ще трябва да следя кога ще бъде назначена разпродажбата. Или пък някой би могъл да ме уведоми за това.

Очевидно Джейн се интересуваше от развързката.

— Може да дойдеш на търга. Мисля, че разпродажбата ще е изключително вълнуваща.

— Ти ли ще си аукционер? — полюбопитства тя.

— Съмнявам се. Този търг ще е прекалено важен. Ще бъде част от по-голяма продажба, но определено ще е най-вълнуващата част. Прочути бижутери и колекционери ще наддават по телефона от целия свят, а някои от тях ще присъстват и в залата. Ще бъде страхотно преживяване за теб да станеш свидетел на това.

Джейн се поколеба, преди да отговори.

— Мисля, че това ще ме натъжи.

Филип се трогна от думите ѝ. Джейн наистина държеше на тази жена, макар никога да не я бе познавала.

— Струва ми се толкова потискащо, че си е отишла от този свят сама, без никакви близки около нея.

Филип кимна. Не знаеше как точно да отговори. Излязоха от банката заедно, дъждът най-после бе спрял.

— Мога ли да те закарам до някъде? — попита Филип, като махна на такси.

— Не, благодаря. Ще се прибера в службата с метрото. Ще кажа на шефката ми, че „Кристис“ се интересува от продажбата на бижутата. Сигурна съм, че тя ще ви се обади.

— Ако не го направи, аз ще ѝ звънна. Май бездруго трябва да го направя. Не бихме искали този търг да бъде поет от друга фирма.

— Благодаря, че дойде — учтиво каза Джейн, а той се усмихна, затвори вратата на таксито и ѝ махна.

Беше зашеметен от всичко, което видя тази сутрин — и от бижутата, и от момичето.

6

След като се върна в офиса Филип трябваше да се подготви за поредния търг на бижута по обяд и разполагаше само с половин час за това. Разпродажбата не беше особено важна и бе вписана като „Фини бижута“, което бе съвсем различно от „Фантастични бижута“. Помисли си, че след търга ще му се наложи да обсъди бижутата от сейфа с шефовете си. Държеше да им покаже снимките, които бе направил.

Търгът мина леко, но отне повече време, отколкото беше очаквал. В четири и половина влезе в кабинета на шефа на бижутерския отдел. Ед Барлоу преглеждаше списъка с цените от продажбата и изглеждаше доволен. Той вдигна очи към Филип.

— Добра работа — похвали го той и остави списъка на бюрото си. — Какво става? — попита Ед, като покани Филип да седне.

— Днес огледах изоставено имущество заедно с една чиновничка от съда. Колекция от зашеметяващи бижута, изработени от най-известните по света бижутери — кротко съобщи той, като му подаде снимките.

После прикова очи в лицето на Ед, който внимателно разглеждаше снимките. След малко Ед вдигна глава и се вторачи в него изненадано.

— Толкова ли са добри, колкото изглеждат?

— Много по-добри — спокойно отговори Филип.

За първи път от две години насам работата в бижутерския отдел му доставяше удоволствие. Беше все едно да откриеш злато или нефт. Макар бижутата да не бяха негови, беше вълнуващо да е част от историята им, а и се надяваше да участва в търга.

— Знаем ли нещо за произхода им? — попита Ед.

— Разполагаме с име и снимки. Млада американка, която се омъжила за италиански граф през 1942-ра и останала с него до смъртта му през 1965 година. Тя самата починала без пари и без наследници.

Имала е само бижутата, които хората от банката открили след като отворили сейфа.

— Всичко наред ли е? — загрижено попита Ед. — Спазени ли са всички законови разпоредби за времето?

— Съвестно. Кутията била изоставена преди три години. Банката я отворила след тринайсет месеца и изпратила препоръчано писмо. После изчакали още две години, уведомили семейния съд и пуснали обяви, за да издирят наследниците. Но не се появил никой. Видях лично цялата документация.

— Добре — доволно кимна Ед зад огромното си старинно бюро. — Не искам никакви пропуски. Защо не звънеш на служителката от съда, за да обсъдите таксите ни, така че всичко да е ясно? Бих искал да пуснем бижутата на търга през май. Все още има време да ги снимаме и да ги включим в каталога. Обади ѝ се веднага.

— Ще се погрижа за това още утре сутринта — обеща Филип и излезе от кабинета на Ед с папката на Пинели в ръка.

Беше прекалено късно да звъни в съда днес. Минаваше пет и държавните служби бяха затворени.

Изкушаваше се да се обади на Джейн и да ѝ каже, но не беше прилично да обсъжда новината с нея, преди да се разбере с Хариет. Е, разговорът щеше да почака, но той се надяваше отново да се видят.

На следващия ден, както беше обещал на Ед, той звънна на Хариет, обсъди проблема с нея, съобщи ѝ, че се интересуват от бижутата, и ѝ обясни таксите им. Цената на снимките за каталога трябваше да бъде платена от съда, което не изненада Хариет. Не за първи път продаваха на търг вещи на хора без наследници. Филип заяви, че би искал да използва някои от снимките на графинята за каталога, ако Хариет няма нищо против. Тя не се интересуваше от това и веднага се съгласи. Обеща да му съобщи решението на съда до края на седмицата. Той сподели, че времето им е малко, защото искат да пуснат бижутата на търга през май. Хариет обеща да направи каквото може. Филип се зачуди дали тя ще поиска оферти и от „Сотбис“ или някоя друга фирма, но според Джейн това не бе твърде вероятно, тъй като самата Хариет бе настояла за „Кристис“. Сега той можеше само да чака търпеливо отговора и да се надява, че съдът ще избере тях. Бижутата на графинята щяха да са страхотен удар.

Нямаше новина от съда до петък, но не искаше да ги притиска и реши да изчака до понеделник преди отново да се обади на Хариет.

Филип прекара уикенда на лодката си, както винаги, и се отби в дома на майка си в неделя следобед. Нямаше да остане за вечеря, защото тя му беше казала, че ще излиза с приятели.

Валери наля чай и за двамата. Тя вече беше готова и изглеждаше чудесно в джинси, плътен черен пуловер, високи токчета и лек грим.

— Как мина седмицата? — попита тя с интерес.

Филип ѝ разказа за бижутата и вероятната им продажба на търг. Спомена, че още няма отговор от съда, но възнамерява да звъне на другия ден.

— Бижутата сигурно са впечатляващи, щом „Кристис“ искат да ги продадат — отбеляза Валери, като довърши чая си.

Внезапно Филип си спомни за съвпадението на имената.

— Между другото, моминското име на жената е същото като твоето — каза той, — макар да се съмнявам, че сме роднини с нея.

— Името се среща доста често. Страхувам се, че нямам роднини, които притежават подобни бижута, въпреки че би било хубаво.

Тя му се усмихна весело. И двамата знаеха, че Валери не се впечатляваше от бижута, а също и от пари, особено чужди. Майка му не беше алчна, винаги бе доволна от това, което имаше.

— Мисля, че цените на търга ще скочат до небето. Бижутата са невероятно красиви, с огромни камъни с високо качество. Ще бъде вълнуваща разпродажба, ако съдът ни я възложи.

— Сигурна съм, че ще ви я възложат. Защо да не го направят? — каза Валери, като се надигна. — А сега трябва да вървя.

— Човек никога не може да е сигурен. Може да получат по-добра оферта от друга фирма.

— Надявам се да не получат — каза тя.

Филип се зачуди за миг дали да ѝ каже за Джейн, но се почувства глупаво. Вероятно никога вече нямаше да види красивото момиче. Той стана, прегърна майка си, целуна я за довиждане и обеща скоро да ѝ се обади.

— Забавлявай се довечера — каза той и се качи в асансьора.

На следващата сутрин звънна отново на Хариет. Тя се извини, че е закъсняла с обаждането, но чакала одобрението на шефовете си и го получила едва преди половин час.

— Всичко е наред — тихо каза тя. — Одобриха условията ви.

— Фантастично! — въодушевено извика Филип. — Бих искал да прибера бижутата през следващите няколко дни, за да ги снимаме за каталога. Може ли да получа пълномощно за банката?

— Веднага ще се погрижа за това — увери го Хариет. — Ще уведомя банката. Лично ли ще ги приберете?

— Да. Вероятно ще дойда с охраната, а после ще ги прибера в сейфа на „Кристис“, освен ако не държите да ги върнем в съда.

Хариет не се нуждаеше от подобни главоболия, а и „Кристис“ бяха уважавана и надеждна компания.

— Предпочитам да ги пазите до търга. Ще изпратя служител, който да се увери, че прехвърлянето ще мине гладко в деня, когато отидете в банката. Просто ми кажете кога искате да сте там.

Филип се замисли за миг и провери календара си. Нямаше ангажменти на следващата сутрин.

— Утре прекалено рано ли ще бъде? — попита той колебливо. — Мога да съм там в девет, когато банката отваря.

А ако имаше късмет, в десет часа щеше да се види и с фотографа.

— Чудесно. Служителката ни ще донесе документите и снимките, но бижутата са ваши.

Филип знаеше, че Ед Барлоу ще се зарадва.

— Ще искам да преснимам някои от старите снимки на графинята — напомни той на Хариет.

— Няма проблеми.

Графинята нямаше членове на семейството, които да се противят, и всичко беше наред. За щата това бе само бизнес. А Хариет винаги защитаваше съвестно интересите на съда.

— Нашата служителка също ще бъде в банката в девет — потвърди тя и след минута влезе в кабинета на Джейн.

Разбраха се да е в банката в девет сутринта, да прибере документите от сейфа и да присъства при предаването на бижутата на представителя на „Кристис“. Джейн се замисли дали отново ще види Филип. Не беше сигурна и не искаше да пита. Беше й приятно да си

говори с него, да разглеждат заедно бижутата и снимките на Маргарет. Идеята да го срещне отново ѝ харесваше.

Вечерта спомена за предстоящата си задача на Джон. Той довършваше поредния проект и изяде набързо един хамбургер с нея в близкото ресторантче, преди да се върне в библиотеката. Не бяха вечеряли заедно през последните няколко седмици и сякаш все повече се отдалечаваха. Джейн можеше само да се надява, че нормалните им отношения щяха да се възстановят през юни. Това бе светлината в края на тунела, а дотогава се опитваше да го подкрепя и да проявява търпение. Джон беше като съквартирант-призрак.

Но след три и половина месеца това щеше да приключи. Джейн нямаше търпение да започне живота си отново. Джон започваше да ѝ се струва напълно непознат. Не изглеждаше ни най-малко заинтересуван, когато му каза, че бижутата ще бъдат продадени на търг в „Кристис“. Тази история бе далеч от всичко, от което той се интересуваше. След вечеря той се върна в библиотеката, а тя се прибра у дома. Искаше ѝ се връзката им отново да е каквато беше преди шест месеца, но просто не беше така. Джон се отдалечаваше от нея с всеки изминал ден.

Той още спеше дълбоко, когато на следващата сутрин Джейн излезе и взе метрото към центъра. Когато стигна до банката, видя Филип Лоутън да слиза от лимузина с шофьор. Забеляза и телохранител на предната седалка. Филип бе в елегантен блейзър, светлосиня риза и красива тъмносиня вратовръзка „Ерме“. И двамата бяха доволни, че отново се срещат.

— Май всичко е готово за търга — усмихна му се Джейн.

Тя бе с къса сива пола и късо палто, свежа и красива под утринното слънце, а гъстата ѝ лъскава коса се спускаше по раменете. Филип забеляза малките ѝ златни обици.

Вратите на банката се отвориха и Филип махна на охранителя да се присъедини към тях. Носеше два кожени куфара, в които да прибере бижутата, и ги последва надолу към сейфовете.

Джейн трябваше да подпише няколко документа, с които поемаше отговорност за изпразването на сейфа в полза на съда. После Филип подписа други, с които удостоверяваше получаването на двайсет и две бижута от името на „Кристис“. Уреждането на документите отне няколко минути, после Джейн извади кутийките с

бижутата и ги подаде на Филип една по една. Тя прибра документите, писмата, паспортите и банковите извлечения в голям жълт плик с печат на съда. После двамата с Филип прегледаха снимките. Той подбра няколко с по-добро качество. Графът и графинята пред замъка, друга с вечерни тоалети, където графинята носеше огърлицата и обиците със сапфири. Красива снимка на Маргарет сама във вечерна рокля. Друга, на която двамата яздеха, и една на ски. На една от снимките графинята бе с диадемата на главата и изглеждаше много млада. Знатната двойка притежаваше елегантността и блясъка на една отминала епоха. После Джейн се загледа в снимките на малкото момиченце.

— Чудя се коя ли е тя.

— Може би по-малка сестра — предположи Филип.

— Или нейно дете, което е починало. Може би затова Маргарет изглежда толкова тъжна.

Никога нямаше да узнаят истината за собственичката на бижутата. Защо бе напуснала Съединените щати през войната и бе заминала за Италия? Как беше стигнала до там след като бе влязла в Лисабон, а после бе отпътувала за Англия? Как се беше запознала с графа и кога се бяха влюбили? Какво беше правила между 1965-та, когато графът е починал, и 1994-та, когато се е върнала в Ню Йорк? И какво я е накарало да го направи? След 1974 година адресът в документите ѝ беше в Рим. Какво бе станало със замъка? Джейн копнееше да научи цялата история. Маргарет не бе оставила и следа от миналото си, с изключение на снимките, две купчини писма, адресите и бижутата.

— Предполагам, че някои въпроси никога не получават отговор, а някои загадки никога не се разкриват — замислено отбеляза Филип докато гледаше как Джейн прибира снимките в плика.

Тя го запечата грижливо и изписа пълното име на Маргарет. Щеше да го предаде на Хариет веднага щом се върнеше в службата. Документите трябваше да бъдат съхранявани седем години, в случай че някога се появяха роднини. Джейн не знаеше какво щеше да стане с тях след това, дали щяха да бъдат унищожени или архивирани.

Охранителят от „Кристис“ взе единия кожен куфар, а Филип — другия. Джейн ги последва навън. Празната кутия остана на бюрото. Хол дойде да се сбогува с тях, вече бяха почти приятели. Участваха

заедно в необичайно приключение — търга на бижутата на госпожа ди Сан Пинели.

Филип отново предложи на Джейн да я откара и тя пак отказа. Обеща да ѝ се обади, когато станат готови със снимките, и да ѝ ги върне за съда. След миг двамата с охранителя потеглиха, а Джейн се отправи към метрото с дебелия плик в ръка. Размишляваше върху документите и бижутата, които Филип бе отнесъл. Остатъците от живота на Маргарет ди Сан Пинели щяха да бъдат разпродадени. Неприятна мисъл. Опита се да я пропъди и забърза към съда.

В четвъртък Валери се обади на Филип с предложение да я придружи на официален прием в музея Метрополитън вечерта. Елегантна вечеря, която Институтът за костюми даваше всяка година, а тя участваше в управителния му борд. Сестра ѝ трябваше да отиде с нея, но в последната минута се извини с лоша настинка. Уини вечно страдаше от нещо и не обичаше да излиза, когато беше болна.

— Съжалявам, че те каня толкова късно — извини се майка му. — Но имам билети, а не обичам да ходя сама.

Филип се замисли за миг и се съгласи. Приятно му беше да помогне с нещо на майка си. Валери беше независима жена, водеше пълноценен живот и рядко искаше нещо от сина си. А и тя го увери, че вечерята ще му хареса. Беше я придружавал там веднъж преди няколко години, след като баща му почина. Беше впечатляващо събитие и той знаеше, че билетите струват цяло състояние. Това бе едно от хубавите неща, които Валери можеше да си позволи с парите от застраховката на съпруга си. Сега ходеше там всяка година и купуваше билет и за сестра си. Леля Уини никога не би похарчила пари за подобно нещо, макар да можеше да си го позволи и то доста повече от майка му.

Вечерта той взе майка си от апартамента ѝ. Валери бе избрала семпла черна вечерна рокля, която подчертаваше все още стегнатата ѝ фигура, и късо палто от сребърна лисица. Когато я видя, той внезапно си припомни снимките на графинята. Майка му не приличаше на нея, но и двете притежаваха същата аристократична елегантност на едно отминало време. Филип се гордееше с майка си. Тя го хвана подръка и го последва към лимузината, която бе наел за вечерта.

— Скъпи, страшно ме глезиш! — усмихна му се тя като щастливо дете. — Мислех, че ще вземем такси.

— Разбира се, че не — отвърна той, като се настани до нея.

Филип беше в отлично скроен смокинг, който си бе поръчал на Савил Роу в Лондон последния път, когато бе там на търг.

— Изглеждаш великолепно — отбеляза майка му.

Пристигнаха пред музея, където се беше събрал елитът на Ню Йорк, включително губернаторът и кметът. Събитието наистина беше блестящо, както Валери му беше обещала.

Настаниха ги на маса с уредника на музея, известен моден дизайнер и художник. Разговорът бе оживен и весел. Филип седеше до млада жена, продуцирала успешна пиеса на Бродуей, и цяла вечер си говориха за театър и изкуство. Филип я хареса, но за негово разочарование тя бе там със съпруга си, писател, който тъкмо бе издал първия си роман. Това му напомни колко активна бе майка му и с какви интересни хора се събираше. Валери беше скромна жена, но притежаваше естествена изящност, която не бе пострадала от времето. Дватама бяха едни от последните, които си тръгнаха, и се разприказваха оживено на път за къщи.

— Прекарах великолепно — каза той искрено. — Жената, до която седях, бе чудесна, а мисля, че и твоят кавалер бе много симпатичен.

— Тези вечери винаги са забавни — отвърна тя доволно. — Дори нямах възможност да те попитам как вървят нещата ти. Какво стана с продажбата на бижутата на онази жена? Италианската графиня.

— Съдът ни предаде бижутата във вторник. Снимахме ги цяла седмица. Не знам какво у жената ме впечатлява толкова. Може би причината е, че не знаем почти нищо за нея. Плодородна почва за въображението. Сигурна ли си, че не си нейна роднина? Странно е, че и двете имате едно и също моминско име.

— Заедно с още десетина милиона души от англосаксонски произход. Сигурна съм, че в телефонния указател на Ню Йорк има десет страници с Пиърсън, да не говорим за Бостън. Но ако се обявя за нейна роднина, ще получа ли някои от бижутата? — усмихна се тя дяволито.

— Всичките — засмян отговори той.

— Как е малкото ѝ име? — небрежно попита Валери.

Разбира се, тя въобще не допускаше, че двете с графинята може да са роднини. Пиърсън бе често срещано име, а и тя нямаше роднини, заминали за Италия. Подобно нещо би се знаело в семейството. Никой от тях никога не бе живял в Европа. Бяха в Ню Йорк от поколения.

— Маргарет — отговори Филип и Валери го погледна изненадано.

— Е, това вече е съвпадение — каза тя весело. — В семейството има дузина Маргарет. Най-голямата ми сестра се е казвала така, също и баба ми, и прабаба ми. Името е било много популярно в началото на двайсети век. А мисля, че Пиърсът е обикновено колкото и Смит.

Тя се засмя, а Филип я погледна не по-малко изненадан. Беше чувал да наричат прабаба му само Маги и никога не бе знаел името на прапрабаба си.

— Ще трябва да ми покажеш каталога, когато го получиш. Искан ми се да видя бижутата — каза майка му.

— Разбира се. Графинята е била изключително красива, а графът — много елегантен и изискан. Искан ми се да знаехме повече за тях. Сега ми предстои да проуча бижутата. „Картие“ пазят документация за всяко бижу, което са изработили някога. Ще ги помоля да проверят архивите си за информация, която може да помогне в разпродажбата. Трябва да отида до Париж следващия месец и възнамерявам лично да разгледам скиците на бижутата в архивите им.

— Това звучи наистина вълнуващо — отбеляза майка му, когато лимузината спря пред кооперацията ѝ.

Портиерът ѝ отвори вратата, тя целуна Филип, благодари му за компанията и изчезна вътре. На път към къщи той отново се замисли за Маргарет и имейла, който искаше да изпрати на „Картие“, после мислите му се насочиха към Джейн. На другия ден щеше да ѝ върне оригиналните снимки. Зачуди се дали това бе достатъчно добър повод да я покани на обяд. Исканше да я види отново. Все още не бе споменал за нея на майка си, но пък и нямаше какво да каже, освен че тя работеше в съда. Не знаеше друго за нея, само това, че завършва право през юни. Джейн изглеждаше интелигентна и приятна за разговор и той искаше да я опознае по-добре.

На следващия ден Филип седеше зад бюрото си със снимките на Маргарет пред него и мислеше за Джейн. Реши да ѝ се обади. Нямаше какво да губи, а можеше дори да спечели, ако тя се съгласи да обядват заедно. Той набра номера ѝ в съда и тя вдигна още след първото позвъняване.

— Джейн Уилоуби — представи се тя делово.

За миг той замълча, после каза, че е готов да ѝ върне снимките.

— Мога да ги изпратя с куриер. Или ако си съгласна — опита се да прозвучи спокойно той, — може да обядваме и да ти ги дам.

Внезапно се почувства глупаво и бе сигурен, че Джейн ще му откаже.

— Абсурдно ли ти звучи? — попита той, изпитал странното чувство, че отново е на четиринайсет години.

Не беше излизал с жена от три месеца и поканата му се видя смешна. Защо ли пък Джейн да я приеме?

— Звучи чудесно — отвърна тя, леко изненадана.

Беше сигурна, че всичко е съвсем невинно и става дума само за един делови обяд. Филип просто бе любезен след общия им интерес към Маргарет.

— Ще ти дам снимките като се видим — каза той.

Джейн не беше го отхвърлила, не беше му се присмяла и не бе затворила телефона, както той очакваше. Искаше му се да е свободен още днес, но трябваше да присъства на събрание в един часа, на което да обсъдят предстоящите търгове.

— Какво ще кажеш за понеделник? Удобно ли е за теб?

— Да, чудесно — мило отговори тя, като си напомни да не мисли за друго, а само за делови обяд.

— Ако наминеш към службата, наблизо има чудесно ресторантче. А дотогава ще държа снимките в сейфа.

— Звучи отлично — отговори тя, после добави. — Приятен уикенд.

— Благодаря. И на теб също.

Затвориха след секунда и Филип се загледа през прозореца. Мислеше за Джейн. Чудеше се какво ли щеше да прави тя до понеделник и дали имаше сериозен приятел.

На следващия ден Джейн още се чувстваше малко неудобно заради уговорената среща за обяд и небрежно спомена пред Алекс, когато се видяха в „Балтазар“. После смятаха да отидат на кино. Джон беше заминал с колегите си за Хамптън за уикенда. На Джейн не й хареса, но не каза нищо, само щеше да усили напрежението между тях. А Джон въобще не я покани да се присъедини към тях. Каза, че през цялото време ще учат.

— Мисля, че май направих нещо глупаво вчера — призна Джейн, когато довършиха хамбургерите си.

— Какво по-точно? Преспала си с шефа? — засмя се Алекс.

— Шефката ми е жена и страхотна проклетия. Понякога си мисля, че ме мрази — отвърна Джейн. — Не, запознах се с един мъж покрай случая, по който работя. Той е от бижутерския отдел на „Кристис“, дадохме им бижута на консигнация. Срегнахме се само два пъти и той ме покани на обяд.

— Отказа ли му? — разочарова се Алекс.

— Не. Приех. Ще обядвам с него в понеделник. Но той не е мухлясал дядка и се надявам, че не приема това за среща.

— Шегуваш ли се? Млад, необвързан и готин?

Джейн кимна усмихната.

— Млад и готин. Не знам дали е необвързан, но смятам, че е. Поне се държи така.

— Защо, по дяволите, да не обядваш с него? — решително каза Алекс. — Няма да правиш секс в ресторанта. Бездруго имаш нужда от мъжко внимание. Какъв е той?

Алекс изпитваше страхотно любопитство и се радваше за приятелката си. Връзката ѝ с Джон бе пълен провал. Алекс смяташе, че Джейн определено трябва да се вижда с други мъже, а и Джон се държеше като гадняр от месеци.

— Той е хубав, интелигентен, добре облечен. Завършил е история на изкуството, но се озовал в бижутерския отдел на „Кристис“, където не му харесва. Симпатичен и свестен човек.

Джейн изглеждаше притеснена и все още се тревожеше, че прие да обядва с него. Все пак живееше с Джон. Но пък Филип не я бе поканил на вечеря, а само на обяд.

— Мога ли и аз да дойда? — подкачи я Алекс. — Ако този тип се интересува от теб, не споделяй с Джон, когато се прибере в неделя вечер, защото ще се почувстваш виновна, а нямаш основание за това. Доколкото знаеш, става дума за делови обяд.

Но каквото и да беше, Джейн го очакваше с нетърпение, въпреки нервността си.

— Може би трябва да отменя ангажимента — каза Джейн, когато излязоха от ресторанта. — Може би на шефката ми няма да ѝ хареса да обядвам с човек от „Кристис“.

— Ако го отмениш, ще те убия. Отивай! Мисля, че е готин тип. А на шефката ти не ѝ влиза в работата с кого обядваш. Този обяд ще е добър за самочувствието ти.

За разлика от Джон, помисли си Алекс, но замълча. Гадното копеле пренебрегваше Джейн от месеци, приемаше я за даденост и дори се отегчаваше от нея. Алекс не харесваше начина, по който той говореше с приятелката ѝ, макар тя очевидно да не го забелязваше. Алекс го смяташе за арогантен, противен и самодоволен.

— Не вършиш нищо нередно — напомни тя на приятелката си.
— Позабавлявай се малко.

— Да, може би — съгласи се Джейн.

Не беше убедена в думите ѝ, но щеше да отиде. Харесваше Филип и бе поласкана от поканата, независимо какви бяха мотивите му.

— Той вероятно ще иска да говорим за търга — каза тя.

— Точно така — потвърди Алекс, за да я окуражи. — Просто помни, че става дума за делови обяд. Не разбирам какво толкова се плашиш...

— Той не би ме поканил в противен случай.

Вече бе сигурна в това. Филип просто искаше да обсъдят предстоящия търг.

— Разбира се. Ти си грозна, тъпа и досадна. Сигурно те съжaliaва.

Двете се засмяха, влязоха в киното и си купиха билети, пуканки и кола. Чудесен съботен следобед. Сега, след като си поговори с Алекс, Джейн се почувства по-добре. Алекс не сподели с нея подозренията си, че Джон вероятно вече спи с Кара. Той прекарваше прекалено много време с нея, прибираще се у дома в четири сутринта или по-късно, а на всичкото отгоре се забавляваше през уикенда в Хамптън без Джейн. Алекс не искаше да плаши приятелката си, но се радваше за обяда ѝ с Филип. Нуждаеше се точно от това. Малко мъжко внимание от нов човек, дори и да ставаше дума само за делови обяд. След филма Алекс накара Джейн да ѝ обещае, че ще ѝ звънне в понеделник след обяда с Филип.

Валери отиде на гости на Уини. Настинката ѝ беше се превърнала в бронхит и тя се чувстваше ужасно. Валери ѝ беше обещала да ѝ напазарува и пристигна с пилешка супа от близкия деликатесен магазин и торба с пресни плодове.

От трийсет години Уини живееше на Седемдесет и девета улица и Парк авеню. Апартаментът ѝ беше мрачен, пълен с английски

антики. Валери винаги имаше желание да дръпне завесите и да пусне слънцето вътре, но тази атмосфера подхождаше на сестра ѝ. Уини се чувстваше ужасно и Валери бързо отиде в кухнята, за да ѝ направи портокалов сок. През седмицата идваше жена, която се грижеше за домакинството, но почиваше през уикенда. Валери прибра покупките в хладилника и ѝ каза да си стопли супата в микровълновата по-късно. Уини я погледна тъжно. Лекарят ѝ беше предписал антибиотик, но тя не се чувстваше добре.

— Може да е пневмония. Май трябва да отида на рентген другата седмица — нервно каза Уини.

— Ще се справиш — спокойно отговори Валери и ѝ подаде няколко списания.

— Направих си ваксина против грип преди Коледа, а също и против пневмония. Но не мисля, че вършат работа — паникьосано добави Уини.

Скоро щеше да навърши седемдесет и девет, почти осемдесет, както самата тя често казваше, и това я плашеше. Страхуваше се от смъртта и непрестанно ходеше по лекари.

Уини изпи портокаловия сок, после отпи глътка „Мелокс“, в случай че сокът ѝ предизвикаше киселини. Всеки ден взимаше дузина различни витамини, но пак боледуваше. Валери се опитваше да не ѝ се подиграва за това. Уини приемаше здравето си изключително сериозно, макар дъщеря ѝ Пени да твърдеше, че е здрава като бик и ще ги надживее всичките.

— Е, какво прави тази седмица? — попита Валери, като се опита да смени темата за влошеното ѝ здраве.

— Нищо. Бях болна — отговори Уини.

Двете се настаниха в малката всекидневна, където вечер Уини гледаше телевизия. Не излизаше често като сестра си, имаше малко приятели и почти никакви интереси, с изключение на бриджа, който играеше два пъти седмично. Валери намираще това за адски скучно, но не го споделяше със сестра си. Играта поне ѝ осигуряваше срещи с хора.

— Липсваше ни на приема в музея в четвъртък вечер. Имахме чудесна маса. Заведох Филип.

Валери знаеше, че ако беше отишла на приема със сестра си, Уини щеше да настоява да си тръгнат веднага след вечерята. Мразеше

да стои навън до късно и твърдеше, че се нуждае от сън.

— Говорила ли си с Пени?

— Тя никога не ми се обажда — мрачно отговори Уини.

Отношенията с дъщеря ѝ от години бяха обтегнати и тя се оплакваше, че внуците не ѝ гостуват. Те обичаха да посещават Валери и да разглеждат студиото ѝ, но тя не казваше на сестра си, нито това, че двете с Пени обядваха заедно от време на време. Оплакванията на Пени от Уини ѝ напомняха за нейната майка. И сестра ѝ, подобно на майка им, беше студена жена и винаги виждаше чашата наполовина празна.

— Филип работи по много интересна разпродажба в момента — каза Валери, за да я разсее.

Не беше лесно да измислиш тема, по която Уини да не каже нещо неприятно. Вечно бе ядосана на нещо — данъците, банковите такси, загубите ѝ на борсата, грубите ѝ внуци, съседка, с която не се разбираше. Но търгът на Филип изглеждаше неутрална тема.

— Съдът го помоли да оцени съдържанието на изоставен банков сейф. Намериха бижута за милиони. Собственичката умряла без завещание, не се появили никакви наследници, затова ще продадат всичко в „Кристис“ в полза на щата.

— Като се имат предвид високите ни данъци, щатът определено не се нуждае от милиони от бижута — кисело отвърна Уини. — След като тази жена е имала такива ценни бижута, защо не е оставила завещание?

— Кой знае? Може да не е имала на кого да ги остави. Или да е била болна и объркана. Американка, омъжена за италиански граф по време на войната. Романтична история, а и страхотно съвпадение — моминското ѝ име е Пиърсън, също като нашето. Маргарет Пиърсън. Филип ме попита дали е възможно да ни е роднина, но не знам жена от семейството ни да е била омъжена за граф или да е живяла в Италия. Всъщност — каза Валери замислена, — сестра ни е щяла да бъде точно на тази възраст. А това е още по-странно.

Още докато изричаше думите, ѝ се стори, че малки парченца от мозайката си идват на мястото.

— Никога не съм мислила по въпроса, но представи си, че Маргарет не е умряла, когато бяхме малки, а се е преместила в Италия

и се е омъжила за граф? Типично би било за родителите ни да не одобряват това и да я обявят за мъртва. Не е ли интересно?

Уини я изгледа ужасена.

— Да не си откачила? Мама никога не се съвзе от смъртта ѝ. Тъгуваше за Маргарет, за починалата ни сестра, до края на живота си. Не можеше да понесе мисълта дори да види нейна снимка, а татко ни забрани да говорим за нея.

Валери също си спомняше това.

— Може сърцето ѝ да е било разбито задето Маргарет се е омъжила за италиански граф. Представяш ли си как родителите ни биха приели това?

Още навремето на Валери ѝ се струваше странно, че след смъртта на майка си не намериха и една снимка на най-голямата им сестра сред вещите ѝ. Предполагаше, че снимките са прибрани някъде, но пък никога не успяха да ги открият. Не знаеха как е изглеждала сестра им, макар Уини да твърдеше, че си я спомня, в което Валери силно си съмняваше. Идеята ѝ се стори вълнуваща, но Уини я изгледа неодобрително.

— Мен или себе си се опитваш да убедиш, че си наследница на бижута, които струват милиони? Толкова ли си закъсала с парите? Мислех, че още разполагаш с по-голямата част от застраховката на Лорънс. Не мисля, че ти е все едно за сумата, която тези бижута биха докарали на търг.

Валери я погледна насмешливо.

— Разбира се, че не. Не се интересувам от парите. Но историята е вълнуваща. Как беше второто име на Маргарет?

— Не съм сигурна — раздразнено отговори Уини. — Мама и татко никога не говореха за нея.

— Дали е било Уолъс? Мисля, че това е името, което Филип ми спомена.

— Никога не съм чувала това име и мисля, че вече си сенилна — грубо каза Уини.

Внезапно тя заприлича повече от когато и да било преди на майка им. Вечно имаше теми, на които не бе позволено да се говори, дори да се споменават, и голямата им сестра бе една от тях. През годините им бяха повтаряли, че смъртта на сестра им на деветнайсет години е трагедия, от която майка им никога не се съвзела, затова им бе

забранено да подхващат разговор за нея или за каквото и да е, свързано със сестра им. Постепенно съществуването ѝ бе напълно заличено. А и бездруго никога не я бяха виждали. Струваше им се, че Маргарет е била истинското дете на родителите им, а те двете — натрапници в дома им, най-вече Валери, тъй като бе съвсем различна от тях.

— Как смееш да измисляш подобна теория, с която да опетниш паметта на сестра ни и да обезчестиш родителите ни? Те бяха добри, мили, обичливи хора, независимо какви дивотии дрънкаш за тях сега.

— Не знам кои са били твоите родители — спокойно отвърна Валери, като я погледна право в очите. — Моите обаче имаха лед във вените си и студени сърца, най-вече мама. И ти го знаеш много добре. Харесваше те повече от мен, защото приличаше на нея. Дори на външен вид. Но мен не можеше да ме търпи. Наясно си и с този факт. Татко ми се извини за това, преди да умре. Каза, че ѝ е било трудно да ме приеме, защото била доста възрастна когато ме родила, което е тъпо извинение за отношението ѝ към мен. Аз бях на четиридесет, когато Филип се роди, и това бе най-щастливият ден в живота ми.

— Мама беше по-стара и имаше труден живот. Вероятно е страдала от някаква форма на депресия — възрази Уини, винаги готова да оправдае майка им.

Валери обаче не се съгласи с нея. Майка им беше проклета и ужасна. Към Уини се отнасяше с малко повече топлина, което според сестра ѝ бе приемливо. Всъщност, макар да бе студена към Уини, типично в неин стил, понякога бе направо жестока към Валери.

— И е била депресирана през целия ми живот? — цинично попита Валери. — Не мисля така. А и тук виждам доста странни съвпадения. Възрастта на жената с бижутата. Фактът, че сестра ни беше забранена тема. Младата американка, заминала за Италия по същото време като сестра ни, омъжена за графа в годината, когато сестра ни умряла. И какво е правила в Италия през войната? Никога не ни казаха, беше ни забранено и да питаме. Не искаш ли да узнаеш повече? Ами ако е била жива през всички тези години и е умряла съвсем наскоро? Колко жени на име Маргарет Пиърсън може да има по света на същата възраст? Ами ако ни е роднина, Уини? Не те ли вълнува?

Валери внезапно осъзна, че искаше отговори, но можеше само да прави предположения.

— Ти искаш бижутата и парите — обвини я Уини.

— Ако наистина мислиш така, значи въобще не ме познаваш. Но не мисля, че е така. Просто се страхуваш да не би да узнаеш онова, което са крили от нас. Защо? Кого защитаваш? Тях или себе си? Толкова ли си уплашена, че не искаш да разбереш истината?

— Знаем истината. Сестра ни е умряла от грип на деветнайсет години докато е пътувала из Италия. И това разбило сърцето на мама. Какво повече искаш да чуеш?

— Бушувала е война, Уини. Какво е правила в Италия? Ходила е на гости на Мусолини?

На Валери винаги ѝ се бе виждало странно, че сестра им е пътувала до Италия през войната, без никакви обяснения за причината. Но пък не бе останал никой, когото да попита.

— Не знам и не ми пука. Мъртва е от седемдесет и три години. Защо въобще се ровиш в това сега? Съсипваш доброто име на родителите ни. Единственото обяснение е, че искаш да претендираш като наследница на бижутата. Филип ли те подучи на това? И той ли участва в измамата? — обвинително попита Уини.

— Разбира се, че не. Казах му, че не сме нейни роднини. Но внезапно се зачудих дали това е вярно. Може пък и да сме. Може това да е била собствената ни сестра, омъжена за италиански граф. Надали някога ще узнаем истината, но поне на нашата възраст ни е позволено да разпитваме.

— И кой ще ти каже истината? Мама и татко са покойници. Не разполагаме с нейни снимки. Никой друг не знае. А и аз не искам да знам. Имали сме сестра, която е починала през 1943-та, както ни казаха родителите ни. Това е достатъчно за мен. А ако ти не се стремиш към парите и бижутата, просто забрави за случая.

— Не става дума за пари и бижута, а за истината. Имаме право да я узнаем. Винаги сме имали. Родителите ни лишиха от любов и нежност докато растяхме. Може да са ни лишили и от сестра ни. Ако тя беше жива, вероятно щяхме да я потърсим, когато пораснахме. А тя наистина може да е била жива през цялото това време. И ако е така, искам да го знам.

— Винаги си демонизирала родителите ни, а те не заслужават това. Остави ги да почиват в мир. Какво са ти направили, че да

заслужат подобно неуважение? Вече не могат да се защитят — вбесено каза Уини.

— Не ме обичаха, Уини. Знаеш го. Дори не съм сигурна, че обичаха и теб. Мисля, че въобще не бяха способни на това чувство. Но знам, че мен със сигурност не ме обичаха. Усецах го през всеки ден от живота си преди най-последно да напусна онзи ужасен дом и да се омъжа за Лорънс.

Валери изрече думите си кротко, но със страховита сила.

— Дрънкаш лъжи — извика Уини, като се надигна, разтреперана от ярост. — Изчезвай от къщата ми! — изкрещя тя.

В очите ѝ Валери видя страх, див ужас от призрак, срещу когото не можеше да се изправи. Тя кимна, взе палтото и чантата си и излезе, без да каже и дума. Но гласът на истината, която търсеше, вече не можеше да бъде заглушен.

8

Филип прекара уикенда на лодката си, както винаги. Валери имаше планове за неделя вечер. Каза му, че ще вечеря с приятели. Той знаеше, че майка му все още има обожатели, мъже на нейната възраст, обикновено сами. Но тя никога не се интересуваше от тях, бяха просто приятели. Валери му беше показала ясно, че единственият мъж, когото някога бе обичала и щеше да обича, беше баща му. Лесно му бе да повярва в това, като съдеше по силната им любов и щастливия им живот. Майка му излизаше с приятели, но не ходеше по срещи.

На път за дома Филип се отби да види майка си за няколко минути. Първо ѝ звънна, тя тъкмо се беше прибрала от вечеря. Валери направи чай, след като той отказа алкохол. Стори му се леко потисната и я попита дали всичко е наред.

— Не, не, добре съм — бързо отговори тя, но той не беше съвсем убеден.

— Какво прави през уикенда?

Филип винаги се тревожеше за нея, а и очите ѝ гледаха тъжно, за разлика от обикновено.

— Вчера ходих да видя леля ти.

— Как е?

Той знаеше колко проклета и вбесяваща можеше да е леля му. Братовчедка му Пени се доверяваше и на него. Майка му се усмихна тъжно.

— Типичната Уини. Болна е и беше в лошо настроение.

А настроението ѝ се влоши още повече, когато Валери спомена, че майка им никога не ги беше обичала и вероятно ги беше излъгала за Маргарет.

— Ти си светица — промърмори Филип разчувстван.

Той самият избягваше леля си винаги, когато това беше възможно. Още преди години се бе отказал от мисълта, че може да има прилични отношения с нея.

Поговориха си за изложбата на южноамерикански художници, която Валери бе посетила през уикенда и много харесала. После за друга изложба в Метрополитън, която искаше да види. Накрая реши да му каже за онова, което я тормозеше, като се опита да прозвучи небрежно.

— Размишлявах върху големия ти търг за бижута, онези от изоставения сейф. Вероятно звучи абсурдно, но бих искала да видя снимките на Маргарет. Каза, че ще използваш няколко за каталога, но искам да видя всичките. Може пък и да ме вдъхновят по някакъв начин и да започна нова картина. Историята е увлекателна, а фактът, че е останала съвсем сама след бляскавия си живот като млада, е необясним.

Филип я погледна замислен.

— Аз самият разполагам само с няколко снимки и се канех да ги върна на служителката от съда утре на обяд. Сигурен съм, че тя не би трябвало да ги разнася нагоре-надолу. Съдът отговаря за тях, както и за документите и писмата. Но тя е много мила жена, студентка по право, и може да се съгласи да направи копия за теб, ако я помоля. Ще я попитам, когато ѝ върна другите утре.

Начинът, по който Филип ѝ обясни, веднага прикова вниманието на Валери. Познаваше го достатъчно добре.

— Долавям ли интерес тук? Имам предвид нещо повече от връщането на снимките в съда?

Филип се изненада от въпроса ѝ. Винаги му се бе струвало, че майка му просто можеше да надникне в душата му и да прочете мислите му.

— Разбира се, че не. Тя беше много услужлива. Видях я само два пъти в банката — бързо отговори той, но Валери остана с впечатлението, че синът ѝ крие нещо.

— Понякога два пъти са съвсем достатъчни — усмихна му се тя.

Не искаше да споделя с него подозренията си, че родителите ѝ я бяха излъгали за Маргарет.

— Както и да е, дано тя се съгласи да направи копия. Бих искала да видя снимките, ако е възможно.

Валери очевидно много държеше на това, което го изпълни с любопитство. Той също добре я познаваше.

— Има ли някаква по-сериозна причина? — направо попита той.

— Не. Просто изпитвам силни чувства към тази жена. Симпатия и съчувствие. Сигурно е била ужасно самотна. Интересно е, че е задържала бижутата през цялото това време. Явно са означавали много за нея. Или пък мъжът, който ѝ ги е подарил, е означавал много. Страхотна любовна история.

— Не бях мислил за това — честно призна Филип. — Бижутата просто са много красиви и струват луди пари.

— Обзалагам се, че не заради това ги е запазила, в противен случай отдавна щеше да ги продаде, особено ако се е нуждаела от пари.

Също като него и Джейн, Валери сякаш бе погълната от историята на графинята. Това му се стори напълно логично.

— Въобще ли не те интересува съпадението в моминските ви имена? — попита той.

— Всъщност, не, макар че би могло да има някаква връзка.

Валери стана да отнесе чашите от чая в кухнята и после смени темата. Надяваше се молбата ѝ да има резултат и младата жена да даде на сина ѝ копия от снимките. Не посмя да заговори отново за това. Дори не беше сигурна какво търсеше, тъй като никога не бе виждала снимка на най-голямата си сестра, но се надяваше да открие някаква следа, ако бяха роднини. Човек никога не може да знае. И се чувстваше едва ли не задължена да попита. От предишния ден не бе мислила за нищо друго. А свирепата реакция на Уини само я накара да копнее още по-силно да узнае повече. Сега държеше да види Маргарет ди Сан Пинели по единствения възможен начин — от съдържанието на сейфа.

На следващата сутрин, преди да се види с Джейн за обяд, Филип изпрати имейл на „Картие“ в Париж, за да разпита за архивите им. Знаеше, че пазят работни скици на всички изделия, изработени от тях, особени за важни особи или от необичайно красиви поръчки. „Картие“ се гордееха с архивите си. Той обясни, че „Кристис“ ще продава няколко от най-красивите им творби от четиридесетте и петдесетте години, които са принадлежали на графиня ди Сан Пинели. Даде им и името на Умберто и каза, че според него са живели в Неапол и Рим между 1942-ра и 1965-та — от пристигането на Маргарет в Европа до смъртта на съпруга ѝ. Съмняваше се някои от бижутата да са били поръчани след това. Обясни им, че иска да узнае всичко за тях — от кого са били поръчани, кога и по каква причина. Щеше да му е

интересно да научи и оригиналните цени, макар че те нямаха отношение към сегашната им стойност. Произходът на камъните също щеше да им свърши работа. Всичко, което „Картие“ можеше да им осигури като информация, щеше да обогати каталога и да възбуди допълнителен интерес към търга. Той ги помоли да му изпратят онова, с което разполагат, по имейла и добави, че в края на март ще е в Париж за търг на френския филиал на „Кристис“. Каза, че много ще се радва да се запознае с директора на архива.

Изпрати подобен имейл и на „Ван Клийф и Арпелс“ и дори му остана време да звънне няколко телефона преди пристигането на Джейн. Тъкмо довършваше последния си разговор, когато тя влезе във впечатляващото фоайе на сградата с висок три етажа таван и огромен стенопис и се качи в асансьора, за да се срещне с Филип в бижутерския отдел на шестия етаж. Беше очаквала обикновена офис сграда, но Рокфелер център бе всичко друго, но не и това. „Кристис“ се помещаваше там от осемнайсет години. Млада жена в семпъл черен костюм звънна в кабинета на Филип и му съобщи, че госпожица Уилоуби го очаква. Той се усмихна щастливо и скочи иззад бюрото си. Излезе да я посрещне и я поведе към елегантния си кабинет с огромно бюро.

— Значи тук организираш всички важни продажби на бижута — усмихна се Джейн.

— Някои от тях. Решенията не се взимат тук, само ги изпълнявам. Имаме офиси навсякъде по света.

Разказа ѝ за предстоящия търг в Париж. Някои от бижутата на Мария-Антоанета щяха да бъдат продадени от семейството, което ги бе притежавало от Революцията досега. Бяха предложили да ги продадат на музей, но никой музей не можеше да плати такава сума, затова сега ги пускаха на търг, заедно с други ценни предмети. Париж изглеждаше най-подходящото място за разпродажбата. В Лондон също имаше важни търгове, както и в Женева, но Ню Йорк бе предпочитаното място за най-значителните продажби. Винаги имаше хора, които наддаваха по телефона от целия свят.

— Много е вълнуващо, особено когато наддаването напредне и няколко човека се борят за един предмет. Тогава цената излита до небето. Всичко зависи от това колко силно някой копнее за дадена вещ. Бижутата са много емоционални, но истински високите цени са в

картините. Там не става дума само за страст, а и за бизнес и инвестиции. Изкуството е по-добра инвестиция от бижутата. Но и по търговете за бижута наддаването се разгорещява. Разпродажбата на Елизабет Тейлър през 2011 година беше зашеметяваща. Най-високата цена, която сме получавали някога. И в актрисата, и в бижутата ѝ имаше много загадки. Малко хора създават такова вълнение и търсене, като например херцогинята на Уиндзор. Можеш да продадеш една от носните ѝ кърпички и да направиш цяло състояние — усмихна се той. — Тъкмо бях започнал тук и още работех в художествения отдел по време на търга на Елизабет Тейлър. Продадохме и доста от картините ѝ. Някои бяха великолепни, повечето — подарък от Ричард Бъртън. Имали са бурна връзка, но той е бил изключително щедър. Дори продажбата на дрехите ѝ донесе огромна сума, сякаш жените вярваха, че ако облекат неин тоалет, ще се превърнат в нея или ще вдъхновят мъжете за страстта и любовта, които тя е събуждала. Всичко е част от магията на търга и затова искаме да направим продажбата на бижутата на Маргарет ди Сан Пинели колкото се може по-лична. Произходът и кой е притежавал бижутата преди са много важни за голяма част от купувачите.

Джейн бе напълно погълната от думите му, търговете звучаха едва ли не като вълшебство. А и всичко това бе съвсем ново за нея.

— Бих искала да присъствам на търга — каза тя кротко, когато излязоха от кабинета му.

— Казах ти, че можеш да се настаниш в залата, ако искаш, или да седиш с мен до телефоните и да слушаш какво става с наддаването. Може да се получи нещо наистина откачено, като се имат предвид високите цени.

Все още обсъждаха стартовите цени на бижутата, но крайните резултатите винаги бяха трудни за предсказване. Зависеха от това колко силно купувачът желаше даден предмет. Още по-хубаво беше, когато няколко човека се надпреварваха за него, твърдо решени да го получат на всяка цена, и започваха истинска война. Продавачът и тръжната фирма винаги се надяваха точно на това.

Филип искаше и бижутата на Маргарет да имат такъв успех. Колкото повече информация включеха в каталога, за да събудят интерес, толкова по-добре щеше да е за продажбата. И макар тя да бе в

полза на щата, вроденият професионализъм на Филип го караше да копнее за изключителни резултати. Бижутата си го заслужаваха.

Той обясни всичко това на Джейн докато минаваха през зашеметяващото фоайе на излизане от сградата. Изминаха пеша двете пресечки до ресторантчето. Беше малко заведение, но уютно, красиво и топло. Той беше резервирал уединена маса. Джейн се настани в сепарето и му се усмихна. Всичко, разказано от него, бе интересно и различно, и ѝ помогна да се почувства леко и удобно с него. Очевидно не ставаше дума за среща и Алекс се оказа права — нямаше за какво да се чувства виновна. Глупаво е, че въобще се бе тревожила.

— Е, как прекара уикенда? — попита той.

— Ходих на кино с една приятелка — отговори Джейн. — Учих за изпита и поработих върху дипломната работа.

— Не звучи особено забавно — каза той със съчувствие.

Джейн изглеждаше сериозен човек, беше се справила отлично с имуществото на Пинели.

— С какъв вид право възнамеряваш да се занимаваш? — попита той с интерес.

— Семейно. Правата на децата. Докато родителите водят битки по развода, често забравят какво е най-добро за детето. Всички тези глупави споразумения за общо попечителство, където детето си сменя дома непрестанно, за да могат и двамата родители да се почувстват „победители“, може да съсипе детето. Искам да започна оттам и да видя как ще тръгне. Също и работа с приемни родители и бедни деца. Има безброй възможности.

— Значи не се интересуваши от имуществено или данъчно право? — усмихна се той.

— Не, по дяволите — засмя се Джейн. — Не мога да си представя нищо по-досадно. Сегашният случай беше наистина интересен, но всичко друго, с което се занимавам в съда, е отегчително и потискащо.

Джейн си поръча суфле със сирене, а Филип — печена гъска.

— Ами ти? — попита Джейн. — Как прекара уикенда?

— С любовницата ми — отвърна той небрежно и Джейн го погледна изненадана.

— Чудесно — усмихна се тя насила.

Е, наистина не ставаше дума за среща. Алекс не беше права. А Филип я погледна весело и продължи:

— Тя е десетметрова, класическа четиридесетгодишна платноходка, която държа в Лонг Айлънд. Изяжда ми всичките пари и всеки уикенд се грижа за нея. Мисля, че и с любовниците е същото. Но изпитвам истинско удоволствие и не мога да се отдалеча от нея за ужас на всяка жена, с която някога съм излизал. Казва се „Сладката Сали“. Може би ще искаш да я видиш някой ден, когато се позатопли. В момента е още хладно на Лонг Айлънд.

Не че студът го притесняваше. Той излизаше с лодката, независимо дали бе зима или лято. Джейн забеляза искрицата в очите му и се засмя.

— Лодката е сериозна конкуренция за жените. Много повече от която и да е любовница. Баща ми има платноходка на езерото Мичиган. Майка ми твърди, че тя е единствената ѝ съперница. Когато бях малка, плавах с него всеки уикенд.

Джейн не обясни, че лодката на баща ѝ бе три пъти по-голяма от неговата.

— Лодката на татко е любовта на живота му.

— „Сладката Сали“ е моята — гордо призна Филип.

Смяташе, че трябва да е честен с нея още от самото начало.

— Бих искала да я видя някой ден — каза Джейн. — Три лета ходих на лагер по платноходство в Мейн. Бях мъжкарана, защото нямам братя, и татко ме научи да управлявам лодката. После обаче открих високите токчета и грима в гимназията и изгубих интерес към плаването. Но все още излизаме с лодката, когато се прибера у дома. Мама мрази плаването, затова татко винаги иска да съм с него.

— „Сладката Сали“ провали повечето ми връзки — призна той смутено. — Как оцеля бракът на родителите ти? Или са разведени?

Приятно му беше да научава нови неща за нея. Чутото досега определено му харесваше.

— Не, все още са заедно. Мисля, че постигнаха компромис още преди години. Татко вече не моли мама да плава с него, а тя не очаква той да я придружава на ски. Мама е била шампионка по ски надбягвания в колежа, има бронзов медал от Олимпийските игри. Все още кара, а татко мрази снега. Всеки от тях прави онова, което обича. От мен очакваха да науча и двете, но не съм в лигата на майка ми по

склоновете. Тя се спуска по френските Алпи и прави спускания от хеликоптер в Канада всяка година.

— Моята майка е художничка и е изключително добра. А аз въобще не мога да рисувам. Баща ми беше професор по история на изкуството и съм се метнал на него. Винаги съм имал страст към изкуството и лодките — усмихна се Филип.

— Аз изпитвам същото към правото — каза тя. — И да се боря за правата на онеправданите. Изпитвам истинска страст към защитата на децата. Когато бях в колежа, работех за правна коалиция за бедни деца в Детройт, а преди да се запиша в правния факултет, бях секретарка в адвокатска кантора. Накрая реших да престана да се мотая и да завърша. Изкарах три натоварени години. Досега работата в съда е абсолютно безинтересна. Имущество на хора, които нямат наследници, спорове между алчни роднини... Не е весела работа. Не бих могла да я върша до края на живота си. Едва издържах през последните три месеца. А и шефката ми не е особено дружелюбна. Предполагам, че човек става циничен и кисел, когато се разправя с подобни неща непрекъснато, а и мисля, че личният ѝ живот е нещастен. Никога не е била омъжена и живее с бодната си майка. Струва ми се, че е адски самотна. Напоследък е по-мила с мен, но започнахме лошо.

Хариет май ѝ вярваше повече, откакто ѝ възложи случая на Пинели, но Джейн не можеше да си представи, че двете някога биха станали приятелки. Хариет винаги се държеше на разстояние. Джейн имаше чувството, че шефката ѝ няма друг живот освен работата и грижите по майка ѝ.

— Както ти казах, аз пък бях недоволен от работата в бижутерския отдел — сподели Филип. — Искях само да се върна към изкуството. Но трябва да призная, че предстоящият търг промени положението и ме заинтересува. Нещо в историята ме трогна.

Беше го развълнувала и срещата с Джейн, но не ѝ го призна. Не искаше да прозвучи глупаво или да я уплаши. Тя бе толкова искрена и мила, беше му учудващо приятно да си бърби с нея.

По време на обяда говориха оживено за работата си, за близките отношения, пътуванията и спорта. Той ѝ разказа за пътуванията си до Хонконг и как, макар да намирал бижутата и хората, които ги купували и продавали, за повърхностни, се заинтригувал от всичко, изработено от нефрит. Тези изделия му се стрували безкрайно загадъчни, а и

твърде малко хора ги разбирали и били експерти по тях. После се сети за молбата на майка си.

— Това вероятно ще ти прозвучи глупаво, но майка ми беше омагьосана от историята на Маргарет и продажбата на бижутата ѝ. Може би се чувства свързана с нея по някакъв начин, защото моминското им име е еднакво. Като художничка, тя има страшно развито въображение и винаги се интересува от загадъчната страна на нещата. Попита ме дали би могла да види копия от снимките от сейфа, за да си създаде впечатление за графинята. Смята, че това може да я вдъхнови за нова картина. Понякога не е лесно да разбереш художниците. Иска да види и снимките на Умберто, онези по приемите, всъщност всички, които и ние видяхме.

Това не се стори странно на Джейн, помисли си, че майка му е интересна личност.

— Смяташ ли, че ще иска да види и снимките на малкото момиченце?

Все още не знаеха кое е то или каква е връзката му с Маргарет, ако въобще имаше такава.

— Защо не? Те са част от мистерията, която я заобикаля — простичко отговори той и Джейн кимна. — Искаш ли да ти върна онези, които са у мен? После ще ми изпратиш всичките. А ако предпочиташ, мога да преснимам тези и да ти ги върна друг път.

— Ще трябва да говоря с шефката ми за преснимането им — отговори тя замислено. — Имаш ли нещо против да ѝ кажа, че искаш отново да разгледаш всички снимки, за да определиш категорично онези за търга? Мисля, че може да откаже, ако спомена за майка ти. Но ако са за търга и каталога, няма да се поколебае. Тогава ще ти изпратя всичките и можеш да ги преснимаш за майка ти. Не виждам нищо нередно в това.

Филип кимна доволно.

— Ще я попитам, когато се върна в службата. Всичките са качени на компютъра ми. Просто трябва да поискам позволение да ти ги изпратя, за да нямам неприятности. Засега ме оставя да си върша работата на спокойствие, но пък и аз правя всичко според правилата.

— Ако ми ги изпратиш по имейла, мога да ги разпечатам за майка ми. Тя не е много вещица с компютрите и може да ѝ отнеме около година да отвори файловете.

И двамата се засмяха, а Джейн добави, че и нейната майка не е експерт по компютрите. Тези умения не бяха присъщи за поколението на родителите им, особено за неговата майка, която бе доста по-възрастна от нейната. Всъщност, Валери би могла да бъде баба на Джейн, но той ѝ обясни, че е млада по дух и има повече енергия от много хора на неговите години.

— Тя има сестра, която е само четири години по-стара, но се държи сякаш е на сто. Трудно ми е да повярвам, че е на почти същата възраст като мама. Изглеждат поне с едно поколение разлика. Предполагам, че най-важното е как гледаш на живота и света. А леля ми Уини винаги си е била мрачна личност. Мама твърди, че и родителите им били такива — студени, старомодни и закостенели. За щастие, мама е напълно различна. Не познавам баба ми и дядо ми, но ѝ вярвам напълно. Баба ми е починала, преди да се родя, а дядо ми — когато съм бил на една годинка.

После той изненада Джейн с поканата да вечерят заедно.

— Вечерята може да не е много добра идея — каза тя със съжаление, макар че искаше да го види отново. — Живея с един мъж от няколко години. Напоследък отношенията ни се развалиха. Той завършва икономика през юни. Почти не се виждаме, а моментите, когато сме заедно, са пълен кошмар.

Тя не му обясни, че и връзката им вече бе кошмар, защото ѝ се стори нелоялно към Джон. Не искаше да залъгва Филип, че е свободна. Така или иначе все още живееше с Джон.

— Разполагам с много свободно време, защото той е или в библиотеката, или учи с приятели, но смятам, че нещата ще се оправят, когато завършим. Не мисля, че в момента е редно да излизам с друг мъж.

Филип хареса честността ѝ и факта, че не искаше да се промъква зад гърба на Джон. Тя беше умна, привлекателна и пряма. Лош късмет за него, че е с друг мъж. Със свестните жени винаги беше така.

— Може някой път да отидем на кино — каза той с надежда. — Само като приятели. Или да излезем с лодката някой уикенд.

— Това би ми харесало — отвърна тя със светнали очи.

Беше му благодарна заедно я разбираше, но в същото време се почувства и разочарована, че не беше свободна. Но това май не го

обезкуражи и не го лиши от желание да се виждат. Е, вероятно биха могли да станат приятели. Беше прекарала чудесно обяда с него.

Излязоха от ресторанта и той я изпрати до метрото. Джейн му обеща да говори с Хариет за снимките. Тя държеше на думата си и досега бе спазила всичките си обещания.

— Благодаря ти отново за обяда — топло каза тя, а той ѝ се усмихна нежно.

— Хайде да отидем на кино скоро. И искам да те запозная със „Сладката Сали“ веднага след като добие представителен вид. Ще я боядисам след няколко седмици.

Филип вечно си намираше работа по платноходката, също като бащата на Джейн. Тя самата бе прекарала доста уикенди в лъскане и боядисване, когато беше малка. Знаеше всичко за мъжете и лодките.

После Джейн слезе в метрото и изчезна, а Филип се върна в службата. Мислеше за нея и с нетърпение очакваше да я види отново. Почувства се разочарован задето имаше приятел, но пък бе възможно връзката им да приключи, дори след дипломирането им. Той бе готов да чака.

Алекс звънна на Джейн няколко минути по-късно.

— Е, как мина обядът?

Умираще от любопитство през последните два часа и нямаше търпение да чуе Джейн.

— Чудесно. Той е много мил и приятен човек. Казах му за Джон и ме разбра.

— Че защо го направи? — раздразнено попита Алекс.

— Трябваше. Покани ме на вечеря и му отказах. Но предложи да отидем на кино заедно, а и има лодка. Покани ме да излезем с нея тази пролет.

Джейн звучеше щастлива, а Алекс искрено се зарадва за приятелката си.

— Идеално. Не го отписвай още. Не знаеш какво ще стане с Джон, а този май е добър човек.

— Така е. Майка му е художничка, а баща му бил професор. Той самият има страхотни познания за изкуството. Може да отида на търга на „Кристис“ с него.

— Струва ми се, че той иска да те види отново. Днес беше идеалният първи ход.

Алекс се отнасяше към това като към игра на шах или стратегия за битка, но стилът на Джейн не беше такъв. Никога не бе правила планове как да улови някой мъж. Нещата или се случваха, или не. Филип май разсъждаваше по същия начин. Алекс обичаше да подпомага съдбата, за да получи онова, което иска, но невинаги постигаше желаните резултати. Някои мъже се усещаха и побягваха, а онези, които попадаха в капана ѝ, често се оказваха глупави и я отегчаваха.

Когато се върна в службата, Джейн откри купчина съобщения на бюрото си. Трябваше да звънне на няколко човека, а я чакаха и папките по два нови случая с дребни наследства. Видя се с Хариет чак в четири, когато ѝ занесе документите по един от приключените случаи. Подаде папката на шефката си и тя ѝ благодари. Изглеждаше уморена и тъжна и Джейн я съжали.

— Наред ли е всичко? — колебливо попита тя.

Хариет имаше вид на човек, който е плакал, а това бе необичайно за нея. В лицето ѝ се долавяше някаква странна уязвимост, каквато Джейн никога не бе подозирала.

— Горедолу. Благодаря, че попита — отвърна тя с насълзени очи. — Снощи трябваше да заведа мама в болницата. Страда от напреднала множествена склероза, която се влошава. Трудно ѝ беше да диша и преглъща. Сега се налага да я вкарам в старчески дом с медицински грижи.

За съжаление, болестта не се лекуваше. Хариет се грижеше за майка си от седем години с помощта на всекидневни посещения от медицинска сестра.

— Знаехме, че рано или късно ще се стигне дотук. Но тя още не е готова да погледне истината в очите. Не съм убедена, че и аз съм готова. Тежко е, но предпочитам да си е у дома при мен.

— Съжалявам — мило каза Джейн.

Винаги беше подозирала, че животът на Хариет е тъжен. Знаеше, че майка ѝ е болна, но не и че положението е толкова лошо. Искрената болка на шефката ѝ накара сърцето на Джейн да се свие от състрадание. Някои хора водеха ужасно тежък живот. Очевидно Хариет и майка ѝ бяха от тях. Тази жена се беше отказала от собствения си живот, за да се грижи за инвалидизираната си майка, и сега тя бе единственото ѝ близко същество. Изглеждаше прекалено

късно да се омъжи и да има деца. А когато майка ѝ си отиде от този свят, щеше да остане съвсем сама. Джейн едва не заплака.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — искрено попита тя.

— Не, но е много мило, че ми предлагаш.

Хариет не ѝ каза колко ѝ завиждаше в началото. Джейн беше млада, свободна, енергична. Целият ѝ живот, кариерата ѝ бяха пред нея. За Хариет повече от половината ѝ живот бе отминал и пред себе си виждаше само тъжен край. Но това бе нейният избор, за добро или лошо. В подобни случаи човек просто забравяше, че никога не може да върне времето назад и един ден играта приключва. Младостта и възможностите на Джейн дразнеха Хариет, но постепенно завистта ѝ се стопи и тя започна да харесва младата жена. Смяташе, че от нея ще стане добра адвокатка някой ден. А и като човек бе изключително свята.

— Между другото — каза Джейн, спомнила си за майката на Филип, — представителят от „Кристис“ попита дали мога да му изпратя по имейла копия от снимките по случая на Пинели. Мисля, че иска да ги разгледа отново за каталога. Имаш ли нещо против?

Молбата ѝ звучеше съвсем невинно, а и Хариет нямаше нужда да знае, че снимките бяха за майка му.

— Разбира се — отговори шефката ѝ и не зададе допълнителни въпроси.

Джейн се върна в кабинета си, написа кратък имейл на Филип, благодари му отново за чудесния обяд и му съобщи, че е получила разрешение за снимките. След минута му ги изпрати в друг имейл.

Той видя имейла, усмихна се на бележката ѝ и распечата снимките за майка си. Направи и копие за себе си, в случай че отново му се наложи да ги види. Прибра и двете купчини в пликове и изпрати единия с куриер до майка си. Джейн му беше помогнала, за което ѝ бе искрено благодарен. После Филип се върна към работата си. Цял следобед беше в отлично настроение заради срещата с Джейн. Не спираше да съжалява, че има приятел, но бе твърдо решен да я види отново.

Джейн също мислеше за него докато се прибираше с метрото към къщи вечерта. Надяваше се да види Джон, тъй като ѝ бе изпратил съобщение, че ще се върне рано от библиотеката. Не се чувстваше виновна заради Филип, но реши да последва съвета на Алекс и да не

казва за него на Джон. Отношенията им бяха прекалено напрегнати и без да налива масло в огъня.

Зарадва се, че Джон си е у дома, когато влезе в апартамента. Лежеше на канапето, разхвърлял учебници и тетрадки около себе си, и четеше нещо. Изглеждаше доволен, че я вижда, и тя се наведе и го целуна.

— Колко е приятно, че като по чудо си тук — каза тя.

— Това пък какво означава? — попита той раздражен.

Джон имаше тъмни кръгове под очите, с които се бе сдобил още преди няколко месеца. Не беше лесно да се научиш как да станеш преуспяващ бизнесмен.

— Означава, че съм щастлива от присъствието ти — простичко отговори тя.

Напоследък бе станал доста избухлив. Не си доспиваше, а и очевидно се чувстваше виновен, че не прекарва никакво време с нея.

— Да приготвя ли нещо за вечеря? — предложи тя. — Ял ли си?

— Нямам време. След час имаме среща у Кара. Трябва да тръгвам.

Той се надигна от канапето и Джейн го погледна разочаровано. Не пропусна да забележи, че Кара очевидно бе станала неизменна част от групата.

— Ще ходиш ли в Хамптън през уикенда? — попита Джейн, като се настани на канапето.

Помисли си, че ще прекара поредния самотен уикенд, и се натъжи.

Хамптън беше безлюден през зимата. Разхождаха се по плажа, когато си почиваха от ученето, макар че имаше сняг. Джон твърдеше, че хладният въздух прочиства мозъците им. Приятелите си разпределяха домакинските задължения и готвенето и никой не водеше гаджето си, затова и Джейн никога не бе канена.

— Имам нужда от това — оправда се той. — Мисля, че ще прекарвам там всеки уикенд отсега до юни.

Изглеждаше войнствено настроен, когато го каза, което се дължеше на чувството му за вина. Беше готов за скандал, но Джейн не се поддаде. Опитваше се да го разбере и не желаше да влошава отношенията им още повече.

— Как успяват да се дипломират хората, които не наемат къщи в Хамптън? — попита тя с усмивка.

Новината, че Джон ще прекарва всеки уикенд с Кара през следващите четири месеца не ѝ се стори добра. Вече не ставаше дума дори за ревност, макар и това да имаше значение. Важното бе уважението към връзката им и опитите да я запазят, но Джон въобще и не се опитваше. Вършеше онова, което му харесва, и напълно забравяше за нея. Не беше лесно да се живее по този начин.

— Не е нужно да си такава кучка, Джейн.

Забележката му беше обидна и несправедлива.

— Не съм кучка, но вечно те няма. Колко нощи мислиш, че си спал тук през последния месец? Десет? Пет? А сега ще изчезваш и всеки уикенд. Какво да мисля за връзката ни?

— Трябва да мислиш, че не можеш да получиш друго от човек, който трябва да завърши след четири месеца — отвърна той с гаден тон.

— Трудно ми е да повярвам, че и останалите студенти спят с колегите си и прекарват всеки уикенд в Хамптън. Някои хора дори успяват да поддържат връзки и бракове — каза тя, после замълча за миг и внезапно реши да му постави въпроса прямо. — Спиш ли с Кара, Джон? Може би просто трябва да сме честни един с друг. Свършено ли е между нас? Ако е така, просто ще се изнеса оттук.

— Това ли искаш? Да се изнесеш? — попита той, като доближи лице до нейното.

Не я уплаши, само разби сърцето ѝ. Джон вече не беше онзи мил, забавен и открит човек, в когото се влюби преди три години. Сега бе напълно непознат, с магистърска степен или не.

— Не желая подобно нещо. Но искам да си в тази връзка заедно с мен, ако и ти самият още го искаш.

Джон все пак не отговори на въпроса ѝ. И може би защото днес обядва с друг мъж, който се отнасяше мило с нея, и прекара чудесно, тя реши да не се предава.

— Е, какво ще кажеш за Кара? — настоя тя, като прикова очи в неговите.

Джон ѝ обърна гръб и се отдалечи.

— Какво за Кара? — ядосано попита той.

— Спиш ли с нея?

— Разбира се, че не — отговори той, но не прозвуча убедително.
— Нямам време да спя с която и да е.

— Имаш възможност. Прекарваш много повече време с нея, отколкото с мен.

— Прекарвам много повече време и с Джейк, Боб и Том, но не чукам никой от тях. Или и в това ме подозираш?

Той се опита да представи подозренията ѝ към Кара като абсурдни, но това само го направи да изглежда по-виновен. А и Джейн сериозно се притесняваше за връзката им и за времето, което той прекарваше с Кара вместо с нея.

— Слушай, това е положението сега. Знаеш колко усърдно се трудя — опита се да говори той спокойно. — Ако успееш да издържиш до юни, без да откачаш и да ме подлудяваш със смахната си ревност, може и да успеем. Но ако ще ме тормозиш непрекъснато, не мога да го понеса. Така че, ти си реши как да действаш. Заеми се с нещо докато завърша. Дотогава няма да имам време за теб и не искам да ми досаждаш с тези дрънканици всеки път, когато се видим.

Докато го слушаше, Джейн се зачуди дали да не се изнесе. Джон въобще не се интересуваше от нейните чувства или нужди, а само от своите. Точно заради това и Алекс никога не го беше харесвала. Дори в най-добрите им времена тя го бе смятала за страхотен егоист и той отново доказваше, че е била права.

Джейн не му каза и дума повече докато той си събираше нещата в раницата. Видя чиста тениска, чорапи и бельо, а това означаваше, че няма да се прибере у дома.

— Предполагам, че и тази нощ ще спиш навън? — попита тя ядосано.

— Не си ми майка, Джейн. Ще се прибирам, когато аз поискам.

Тя не знаеше кога точно се бе случило това, но той явно напълно бе изгубил уважение към нея. Не му отговори. Не искаше да се принизява до нивото му. Просто ѝ се налагаше да вземе решение. В сърцето си знаеше, че връзката им никога вече няма да оздравее.

Джон не се сбогува с нея, когато излезе, тя също не му проговори. Срамуваше се прекалено много, за да се обади на Алекс и да ѝ разкаже за разправията и ужасните му думи. Седна на канапето, замисли се и избухна в сълзи. Независимо колко дълго ѝ отне да види истината, най-после разбра, че между тях е свършено. Сега трябваше

да прояви малко себеуважение. Какъвто и да беше Джон в началото, сега бе абсолютно променен. И в бъдещето си виждаше Кара, а не нея. Време беше да се оттегли.

9

Когато получи снимките от Филип, Валери ги подреди внимателно на масата в трапезарията и се загледа в тях. Стори ѝ се, че в очите Маргарет ѝ прилича на някого, но не беше сигурна на кого. Може би на майка ѝ или на самата нея, но приликата бе толкова слаба, че може да се дължеше на въображението ѝ или просто искаше да види нещо, което не съществуваше. На няколко от снимките ѝ направиха впечатление тъжните очи на Маргарет, въпреки широката ѝ усмивка. Почувства се омагьосана от образа ѝ, а и от Умберто, от силната любов между тях. Той очевидно я обожаваше, а тя изглеждаше щастлива с него.

Но не можеше да твърди, че са роднини. Маргарет имаше съвсем различен вид и стил. Беше самата себе си. Красиво момиче. И макар Валери да не приличаше на Уини и родителите им, не забеляза и силна прилика с Маргарет. Нямаше причина да вярва, че споделяха нещо повече от често срещано име. Самата Валери не знаеше защо изпитва такова силно желание да открие връзка между тях. Не ставаше дума за бижутата, а за нещо повече. За история и кръв, ако се окажеше вярно. След два дни, прекарани в разглеждане на снимките, тя се чувства още по-близко свързана с графинята. После подреди и снимките на непознатото дете. Беше сладко малко момиченце — имаше снимки като бебе, после как прохождаше и накрая — момиченце.

Снимката, на която детето беше на около пет години, едва не накара сърцето на Валери да спре. Взе я и се вторачи в нея под силната лампа. Загледа се в очите на момиченцето. Тя бе имала същите рокли като малка, а и същата прическа. Но пък такива имаха и половината деца по онова време. Лицето и очите обаче ѝ бяха познати. Беше убедена в това. Гледа я с часове, разходи се и се върна при нея. Отново погледна отблизо всички снимки и вече бе почти сигурна за две-три от тях. Бяха правени от разстояние и не бяха идеално фокусирани, но я омагьосаха все повече. Разгледа ги отново на следващия ден, прибра

ги в чантата си и звънна на Уини, която най-последно се свързваше от настинката.

— Мога ли да дойда при теб?

— Ще трябва да го направиш сутринта — заядливо отвърна Уини. — По обяд ще играя бридж.

— Няма да те бавя.

Валери взе такси пред кооперацията и пристигна в дома на сестра си след двайсет минути, което бе истински рекорд. Уини още закусваше, подредила всичките хапчета пред себе си. Едва не изстена, когато видя лицето на Валери. Веднага забеляза, че сестра ѝ отново бе поела на кръстоносен поход.

— Сега пък какво? — изсумтя тя и отпи от кафето.

Прислужницата попита Валери дали би искала чай, но тя ѝ се усмихна и отказа. После извади снимките от чантата и ги поднесе към сестра си.

— Не знам дали Маргарет ди Сан Пинели ни е била роднина. И не знам каква е била връзката ѝ с това дете... но съм абсолютно сигурна — каза тя, като подаде снимките на сестра си, — че това съм аз. Нямам представа защо моите снимки са били в сейфа ѝ, но, Уини, погледни. Това съм аз.

Сестра ѝ не се впечатли. Погледна снимките и сви рамене.

— Всички деца си приличат — каза тя равнодушно.

— Това е абсурдно. Не разполагаме с никакви снимки на сестра ни благодарение на родителите ни, които са ги изхвърлили, Господ знае защо.

— Защото натъжаваха мама — отново свирепо ги защити Уини.

— Нямаме никакви нейни снимки, така че не знаем как е изглеждала. Но имаме няколко мои. Не можеш да отречеш. Това дете изглежда точно като мен. Дори имах такава рокля.

— Ти и всяко друго дете, което познавах. В онези дни хората обличаха децата си еднакво. Всички бяхме с едни и същи прически. Или паница, или плитки. Носехме сукмани. Дори не мога да различа мен от теб на половината ни снимки, макар че въобще не си приличаме.

— Не, не си приличаме — съгласи се Валери. — Но това дете е абсолютно същото като мен.

— Значи трябва да получиш парите и бижутата, защото смяташ, че приличаш на това дете? Момиченцето вероятно дори не е роднина на онази Маргарет, която е притежавала бижутата, а тя бездруго не е сестра ни.

— Защо тогава е държала снимки на детето в сейфа си повече от седемдесет години?

— Защо откачаш? Работата е уредена, нали? Но ти се стремиш към парите, нали? Полудяла си — повтори Уини разстроена.

Валери смущаваше спокойствието ѝ. Уини обичаше подреден живот, а сега сестра ѝ се опитваше да обърка и миналото, и настоящето.

— Няма нищо общо с парите — настоя Валери, като си пое дъх и се опита да обясни. — Уини, цял живот се чувствах чужда в собственото си семейство, сякаш не бях част от вас. Ти и мама си приличахте и се разбирахте. Татко защитаваше и двете ви. Аз бях грозното пате, различното, което никога не изглеждаше и не мислеше като вас. Никога не се разбирахме и те ме мразеха за това. Сега просто искам да узная коя съм и защо мястото ми не е било сред вас. Мисля, че отговорът е тук някъде в тези снимки. И не знам защо, но вярвам, че тази жена го е знаела. Родителите ни забравиха за Маргарет напълно, сякаш не е съществувала, изчезна от семейната ни история. Те биха постъпили по същия начин и с мен, ако можеха. Сега държа да узная защо. Ако е била сестра ни, какво е направила? Какво се е случило? Приличам ли прекалено много на нея? Престъпление ли беше да си различна от родителите си? Наказуемо чрез смърт или прогонване? Те не тъгуваха за нея, просто я заличиха напълно. Защо?

— Те не са убили сестра ни — яростно изкрещя Уини. — Нито са я прогонили. Умряла е. И никога не са ти причинили нищо лошо.

— Да, само ме мразеха, пренебрегваха и се държаха сякаш не съм тяхно дете и никога не е трябвало да се раждам. Дали и с нея са постъпили по същия начин?

— Остави я да почива в мир — отчаяно каза Уини.

Тя също не знаеше отговорите, но и не искаше да ги разбере. Валери обаче копнееше да ги научи, бе чакала цял живот за това.

— Не мога — тъжно отвърна тя. — Не знам защо, но отговорите са у детето. Знам, че е така. Усещам го в сърцето си. И искам да ги узная, да разбере защо никога не ме обичаха и приемаха. Погледни

колко сме различни. Сестри сме, а сме като ден и нощ. Ако жената от снимките е сестра ни, може би тя и аз повече сме си приличали.

— Опитваш се да откриеш съюзничка — ядосано каза Уини. — Съюзничка, която е мъртва от седемдесет и три години. Трябва сама да осъзнаеш коя си и защо не си се чувствала добре сред нас.

— Не мога. Не знам защо, но просто не мога — отвърна Валери, а по лицето ѝ потекоха сълзи.

В продължение на години бе приемала факта, че родителите ѝ не я обичаха, но все пак харесваше живота си. Имаше идеален брак, обичаше съпруга и сина си. Но сега се бе случило нещо разтърсващо и тя държеше да разбере какво бе то. Беше ѝ върнало всички нещастни спомени от детството, постоянното пренебрежение на родителите ѝ към нея и неспособността или нежеланието им да я обичат. Тя трябваше да узнае причината и дали отговорите бяха свързани по някакъв начин със снимките. Имаше право да знае.

— Няма да намериш отговорите тук — студено каза Уини. — Нито като обиждаш родителите ни или превръщаш сестра ни в друг човек. Жената, която се е омъжила за италиански граф, не ни е роднина, независимо колко силно копнеееш за парите ѝ. Валери, твоята алчност е виновна за всичко. А момиченцето на снимките прилича на всяко друго дете по онова време, не само на теб.

— Не! — извика Валери с блеснали очи. — Това съм аз! Знам го, колкото и да го отричаш. Уини, това дете съм аз и искам да знам защо.

— Жената е починала и няма да ти каже, независимо колко е била богата. Ако някоя от думите ти е истина, макар да не го вярвам, тя е отнесла тайната в гроба си. И не е била сестра ни — яростно извика Уини. — Сестра ни е умряла преди седемдесет и три години — повтори тя. — Остави я да почива в мир!

Уини се надигна и се вторачи гневно в сестра си.

— Имам по-добри неща за вършене, отколкото да слушам тия дивотии. Мисля, че откачаш. На твое място бих се тревожила за това.

Думите ѝ подействаха като шамар на Валери и след минути тя си тръгна. Ръцете на Уини трепереха, когато се обличаше, за да отиде на бридж.

Валери се прибра в апартамента си, седна и се разплака, после отново се вторачи в снимките на момиченцето. Колкото и свирепо Уини да отричаше истината, Валери знаеше, че е права и на снимките

бе тя. Малко по-късно си спомни за една картичка, която беше получила миналата година и почти бе забравила. Отиде да я потърси из папките, но не я откри. Знаеше, че я е запазила, но нямаше представа къде би могла да е. Очевидно на някое идиотско място. Беше коледна картичка от старата им гувернантка, която бе започнала работа у семейство Пиърсън, когато Уини е била на две — само две години преди раждането на Валери, и бе останала с тях докато Валери навърши десет. Фиона бе ирландка, едва на осемнайсет, когато постъпила при тях, което означаваше, че сега е на деветдесет и четири. Беше се омъжила и преместила в Ню Хемпшир, където живееше в старчески дом, но мозъкът ѝ все още работеше отлично. Почеркът ѝ на коледната картичка бе малко разкрячен, но разсъдъкът ѝ си бе съвсем на мястото. Валери не я беше посещавала от почти двайсет години — откакто Филип беше на петнайсет, макар да поддържаха връзка с писма. Обичаше я силно и бе съсипана, когато Фиона напусна. Ирландката ѝ изпращаше коледни картички всяка година. Валери се надяваше, че не е починала след последната картичка, но пък децата ѝ щяха да я уведомят. В два сутринта най-после намери картичката в чекмеджето на бюрото си. Беше запазила и плика с адреса на старческия дом. Намираще се в южен Ню Хемпшир, където Фиона живееше повече от шейсет години. Пътуването с кола от Ню Йорк щеше да отнеме около шест часа.

Валери лежа будна цяла нощ и в осем сутринта звънна в старческия дом. Казаха ѝ, че Фиона Маккарти е жива и се чувства добре. Била на легло заради артритата, но разсъждавала идеално и дори намирала недостатъци на сестрите.

— Държи ни вечно нащрек — засмя се сестрата, която вдигна телефона.

Час по-късно Валери влезе в гаража, където държеше колата, която рядко използваше. Понякога мислеше да я продаде, но ѝ бе удобно да разполага с нея, когато ѝ потрябва. В девет и петнайсет потегли, прекоси бързо Кънектикът и Масачузетс и влезе в Ню Хемпшир. Още имаше сняг, макар вече да беше март, и от пролетта нямаше и следа.

Стигна до малкото градче, където Фиона живееше, в три часа. Старческият дом изглеждаше уютен и приветлив. Прясно боядисана

бяла къща с ограда, просторна градина и люлеещи се столове на терасата, където възрастните излизаха в топло време.

Валери изкачи стъпалата разтреперана. Чудеше се дали Фиона ще я познае. А и какво ли щеше да каже за снимките? Валери вече беше стара и изглеждаше съвсем различна.

Тя разговаря с жената на рецепцията, която се усмихна и я помоли да се разпише. Съобщи ѝ, че Фиона тъкмо се е събудила от следобедната си дрямка и времето било идеално за гостуване. Спомена, че децата ѝ били при нея сутринта, но сега била сама и ще се зарадва на посещението. Валери ѝ благодари и тръгна към стаята. Надникна вътре и видя симпатична старица с набръчкано лице, сгушена в леглото под ярък ръчно изработен юрган. Косата ѝ беше снежнобяла и пооредяла, но очите ѝ бяха същите — яркосини и пронизателни. Тя се усмихна широко, когато видя Валери.

— Да не възнамеряваш да стоиш там като статуя? Влизай — подкани я тя засмяна.

Веднага я позна.

— Здравей, Фиона. Не бях сигурна дали ще ме познаеш... — започна Валери, а Фиона се засмя.

— И защо да не те позная? Не си се променила. Само русата ти коса вече е бяла. Как е синът ти?

Фиона помнеше дори Филип — очевидно мозъкът ѝ работеше отлично. Филип много я беше харесал, когато се запознаха, а тя му разказа безброй истории за майка му, които го развеселиха и почти разплакаха Валери.

— Съвсем пораснал — отговори Валери. — Стана свестен човек.

— Стори ми се чудесно момче, когато се запознах с него — отвърна тя и я покани да седне.

Валери се настани удобно и се замисли как да продължи разговора, но Фиона свърши работата вместо нея.

— Нужно ти беше доста време да стигнеш дотук. Чакам от много години — каза тя загадъчно. — Мислех, че след последното си посещение вероятно ще се върнеш тук с много въпроси, но ти не го направи. Защо сега?

Ирландката изглеждаше заинтересувана от отговора на Валери и я наблюдаваше с очакване.

— Случиха се странни неща. Може никое от тях да не означава нищо, но ме подлудяват. Появиха се снимки от един изоставен сейф, по който синът ми работеше. Съвпадение на имена. Моминското име на жената, която оставила имуществото, е Пиърсън. И със същото малко име като на починалата ми сестра — Маргарет. Вероятно не сме роднини, но има снимки на едно дете... — спря, а Фиона я загледа напрегнато. — Уини твърди, че съм луда... Може и да е права, но реших, че ти може да знаеш нещо.

Валери зарови из чантата си и извади снимките на Маргарет, преди да ѝ покаже тези на детето.

— През последните няколко дни обмислях разни странни теории. Не разполагаме с абсолютно никакви снимки на сестра ми — майка ми беше унищожила всичките. С Уини дори не знаем как е изглеждала.

Тя подаде снимките на Фиона, която ги разгледа внимателно и кимна. Валери затаи дъх. Цялото ѝ тяло трепереше, сякаш предстоеше нещо ужасно. Или пък нещо прекрасно, което да я освободи напълно от семейството, което никога не беше я разбирало, нито желало. През целия си живот се бе чувствала задължена към тях, проявяваше уважение, а те не ѝ отвърщаха със същото.

Фиона я изгледа сериозно.

— Какво искаш да узнаеш?

— Знам, че звучи откачено — прошепна Валери задавено. — Но възможно ли е тази жена да е сестра ми Маргарет, която е умряла на деветнайсетгодишна възраст в Европа?

Фиона не се поколеба, преди да отговори.

— Не, не е.

Сърцето на Валери се сви. Беше се надявала да чуе точно обратното. Фиона протегна изкривената си от артритата ръка и погали Валери нежно по ръката.

— Жената на снимките не е сестра ти, а майка ти — каза тя мило. — Маргарет е истинската ти майка, чедо.

Валери се ококори втрещена.

— И не е умряла в Европа — продължи Фиона. — Омъжила се е.

— Кога съм родена? — объркано попита Валери.

Внезапно всичко в живота ѝ се оказа лъжа, както бе подозирала. Но положението бе още по-сложно, отколкото можеше да си представи.

— Роди се преди тя да замине. Маргарет беше на осемнайсет. Винаги смятах, че някой ден ще ти кажат, но не го направиха. Тя беше младо момиче, лудо влюбена в едно момче на име Томи Бабкок. Случи се най-лошото и тя забременя. Искаха да се оженят, но родителите им не разрешиха. Горките хлапета бяха като Ромео и Жулиета. Майка ти... — продължи Фиона, но бързо се поправи. — Нейната майка каза, че никога няма да ѝ прости за позора. Няколко дни по-късно я изпратиха в пансион за непокорни момичета в Мейн. Точно преди Деня на благодарността през 1941-ва. Маргарет бе на седемнайсет години, а Томи тъкмо бе навършил осемнайсет. Не мисля, че някой друг знаеше за случилото се. В онези дни бременността беше позор. Отпратиха я много бързо и съобщиха на всички, че е заминала в колеж в Швейцария. В Европа вече бушуваше война, но Швейцария беше безопасна. Но Маргарет не беше там, а в Мейн, и ми пишеше колко е нещастна. Уини беше едва на четири годинки и не знаеше какво става, но плака много, когато сестра ѝ замина. Маргарет беше лъчезарно същество и всички я обичаха. Къщата се превърна в гробница без нея. А майка ѝ бе готова на убийство. Канеше се да даде бебето за осиновяване. Щяха да принудят Маргарет да се откаже от детето си. Около две седмици след като тя замина японците бомбардираха Пърл Харбър и всички се паникьосаха. После чух, че Томи бил призован в армията и преди Коледа го изпратили в Калифорния. Не знам дали Маргарет го видя отново. Съмнявам се, но не съм сигурна. Може да е отишъл до Мейн да се сбогуват, а ако го е направил, вероятно ѝ е обещал да се върне за нея. Мисля, че бе в Калифорния от месец, когато бе убит по време на учение. Маргарет ми писа за смъртта му в края на януари. Майка ти имаше силен характер и след като той умря, мисля, че е заявила на родителите си, че няма да се откаже от бебето си. След това баба ти събщи на всички, че била бременна и семейството отивало в провинцията, за да може тя да си почива. Наеха къща в Бангор, Мейн, а аз ходех да посещавам майка ти в дома. Сърцето ѝ бе разбито заради горкия Томи. Баба ти и дядо ти се съгласиха да не дават бебето за осиновяване, а да го представят за тяхно. Ти се роди през юни, едро, красиво бебе. Не беше лесно за майка ти, бе много млада. Прекарахме лятото в Мейн, а през септември се върнахме в Ню Йорк. Две седмици по-късно отпратиха Маргарет и те представиха за тяхно дете. Не съм виждала никой да плаче така сърцераздирателно както

майка ти в нощта, преди да замине за Европа. Качиха я на шведски кораб на име „Грипсхолм“. Отпътува за Лисабон с други цивилни на борда, защото Португалия не участваше във войната. Майка ти планираше да замине за Англия. Изпратиха я в Европа, където бушуваше война. Корабът можеше да бъде потопен от торпедо, но на тях не им пукаше.

По бузите на Фиона потекоха сълзи докато разказваше историята.

— Отидох да я изпратя. Не й дадох избор. Искаха просто да изчезне от живота им. Тя те прегръща цяла нощ, преди да замине и се зарече, че някой ден ще се върне да те вземе. А на сутринта потегли. Обещах да й изпращам твои снимки докато съм в дома на семейството ти. Родителите ти не искаха тя да се върне. Казаха ми, че ще я накарат да остане в Европа въпреки войната. Малко след като пристигна в Англия, тя се запозна с графа. Каза, че бил много мил човек и изключително нежен с нея. Но ти ужасно й липсваше. Маргарет твърдеше, че животът ѝ е празен без теб. Беше ѝ наредено да остане в Англия, но тя замина за Италия с графа. Той я вкара в страната с италиански паспорт след като се ожениха в Лондон. Знам, че тя се опита да те вземе, когато ти беше на седем години. Дойде за две седмици в Съединените щати със съпруга си, за да говорят с адвокати как да те отведат в Италия. Войната вече беше свършила. Видях се с родителите си, но те отказаха да те дадат. Не съм сигурна как точно са я убедили, но тя и графът си тръгнаха без теб. И никога вече не я видях. Баба ти беше бясна, заплашваше да я опозори и причини скандал. Мисля, че Маргарет и графът се опитаха да те вземат чрез съда, но не успяха, и накрая тя се предаде. Родителите ѝ се бориха прекалено ожесточено. Баба ти не изпитваше майчински чувства към теб и те остави изцяло на моите грижи, но семейството се смяташе задължено да поддържа лъжата, че си тяхно дете, и никога не биха те върнали на истинската ти майка. Принудиха я да им позволи да те осиновят. Маргарет не роди повече деца — не искаше. Копнееше само за теб, а те държаха далеч от нея. Беше жестоко, но поне имаше мил съпруг, който се грижеше за нея и я боготвореше. Беше още млада, когато той почина, но остана в Италия. Тук нямаше нищо. Баба ти и дядо ти се погрижиха за това — ядосано каза Фиона. — Маргарет не искаше да види повече родителите си, нито пък те нея. Година след

заминаването ѝ измислиха историята, че е умряла от грип в Европа. Тогава тя беше едва на деветнайсет и те сложиха черен венец на вратата. Щях да полудея от мъка, но майка ти ми писа. Беше съвсем жива и нямаше представа какво са направили. Искаха да са сигурни, че тя никога няма да се върне. Чух баба ти да казва на дядо ти, че са унищожили всичките ѝ снимки. Откачена история. Почтените хора не постъпват по този начин. Откраднаха те от нея и погребяха дъщеря си за пред хората. Никога не ги възприех като твои родители, а и те не се държаха така. Отнасяха се с теб като с непознато дете, оставено на прага им. Надявах се един ден да ти разкажат за майка ти и какво са направили, но не се случи. А и никой друг не знаеше, освен лекарите в Мейн и адвокатите. Ти имаше истински акт за раждане, в който те бяха вписани като родители. Веднъж го видях. Долна лъжа, която разби сърцето на дъщеря им. Много се зарадвах, когато тя се омъжи за графа, който невероятно силно я обичаше. Иначе щеше да е съвсем сама на този свят. Валери, тя те обичаше силно и никога не би те оставила, ако имаше избор. Тя вече не е жива, нали?

Валери поклати глава, а по бузите ѝ се стекоха сълзи.

— Починала е преди седем месеца. Върнала се в Ню Йорк преди двайсет и две години. Можех да се запозная с нея, ако знаех.

Тя изведнъж се сети, че Фиона бе две години постара от майка ѝ, но бе в добро здраве. Майка ѝ не бе такава късметлийка, но пък бе водила тежък живот и нямаше деца, които да я обичат и да се грижат за нея, както тези на Фиона.

— Сигурна съм, че тя щеше да те потърси, ако беше посмяла — каза Фиона.

Валери се зачуди защо майка ѝ не беше го направила. Може би за нея е било прекалено болезнено да обяснява как се е завърнала от света на мъртвите.

— Ти си била възрастна жена и вероятно тя е смятала, че е прекалено късно.

Валери щеше да е щастлива да се запознае с майка си на каквато и да е възраст. Още не можеше да повярва, че се бе оказала права за всичко. Баба ѝ и дядо ѝ, представящи се за нейни родители, я бяха мразили и вероятно я бяха виждали като вечно напомняне за срама на майка ѝ. През целия ѝ живот я бяха държали далеч от нея, чак до

смъртта на Маргарет. Единствената майчинска любов, която Валери бе получила някога, бе от страна на Фиона. Тя я погледна с благодарност.

— Благодаря, че ми каза истината — прошепна Валери трогнато.

— Винаги съм искала да го направя. Мислех, че ще започнеш да подозираш или да откриеш нещо. Но не очаквах, че ще отнеме толкова дълго време.

Бяха минали седемдесет и четири години докато открие коя бе истинската ѝ майка. Внезапно се почувства като бедно сираче, но поне знаеше, че майка ѝ я бе обичала. И само една странна прищявка на съдбата бе отвела сина ѝ до изоставения сейф. В противен случай Валери никога нямаше да узнае истината.

— Родители на Томи бяха Мюриъл и Фред Бабкок, между другото, ако някога решиш да ги потърсиш. Сигурно ще можеш да ги откриеш по интернет. Синът ми ми подари компютър, но съм прекалено стара да се уча. Но и те са твое семейство.

Валери дори не беше се сетила за това. Първо трябваше да осмисли всичко, а след това да реши какво да предприеме.

Фиона се почувства изморена след дългата история, отнела почти два часа.

— Готова съм да подремна — заяви тя, като затвори очи.

Валери се наведе и я целуна по бузата. Старицата отвори очи и се усмихна.

— Благодаря ти, Фиона. Обичам те — прошепна Валери, както бе правила като дете.

— И аз те обичам — отвърна Фиона и отново я погали по ръката. — Знай, че майка ти те обичаше, а сега е ангел, който те наблюдава отгоре.

Мила идея, помисли си Валери и излезе тихо от стаята. Това бе най-емоционалният ден в живота ѝ.

Върна се в колата и подкара обратно към Ню Йорк, като размишляваше върху всичко, което научи. Спря да пие кафе в малко крайпътно заведение, където се вторачи в празното пространство, мислейки за майка си, както и за ужасните ѝ родители. Бяха направили всичко възможно да съсият живота на дъщеря си, за да я накажат за младежката грешка и незаконното дете. Валери побесня, но когато яростта ѝ се изпари, се почувства тъжна и изпълнена със съчувствие към майката, която никога не бе познавала.

Прибра се в Ню Йорк към полунощ и лежа будна през по-голямата част от нощта. Нямахте представа какво да предприеме. Още не беше готова да разкаже на Филип, макар да възнамеряваше да го направи. Първо трябваше да свикне с идеята и да обмисли последиците. Копнееше да сподели с Уини, за да потвърди правотата си. Не беше луда. А и никога в живота си не се бе чувствала по-нормална и здравомислеща. Тя сложи една от снимките на Маргарет на нощното си шкафче. Най-после бе открила майката, която никога не беше имала.

10

На следващата сутрин, когато се събуди, Валери знаеше, че трябва да действа стъпка по стъпка. Предишният ден в живота ѝ бе избухнала бомба и тя искаше да контролира щетите доколкото бе възможно. Планираше да действа бавно и грижливо да обмисля всичко. Знаеше само, че Фиона ѝ бе направила невероятен подарък — истината за самата нея. А това обясняваше защо винаги се бе чувствала като натрапница в собственото си семейство. Сега разбираше защо не я бяха обичали. На този етап смяташе да сподели истината само с Уини. Всички други щяха да почакаат, дори синът ѝ. Преди да му разкаже историята, трябваше самата тя да я осмисли.

Звънна на Уини и ѝ каза, че ще се отбие при нея. Не ѝ пукаше дали това ще е удобно за сестра ѝ или не. Копнееше да ѝ каже онова, за което бе чакала седемдесет и четири години, и не искаше да чака повече.

Уини бе облечена в тъмносин костюм от „Шанел“ и предишния ден бе направила косата си. Изглеждаше точно като богата матрона от Парк авеню, каквато си беше. Валери носеше джинси, пуловер и балетни пантофки, а бялата ѝ коса бе хваната на плитка. Очите ѝ сияеха. Чувстваше се по-добре отколкото от години насам. Внезапно се беше освободила от бремето и разочарованията на миналото.

— Няма да отнеме дълго — спокойно каза Валери, като седна, а Уини я изгледа разтревожена.

Имаше чувството, че няма да хареса онова, което Валери възнамеряваше да ѝ съобщи. Сестра ѝ изглеждаше прекалено спокойна, почти обзета от еуфория.

— Случило ли се е нещо?

— Да — отговори Валери. — Вчера посетих Фиона, бившата ни гувернантка.

— Още ли е жива? — изненада се Уини, не беше поддържала връзка с нея.

— Да.

— Сигурно вече е на сто години — подхвърли Уини равнодушно.

— На деветдесет и четири и съвсем с акъла си. Отидох до Ню Хемпшир да се видя с нея. Реших, че тя може да ми даде отговорите, които търся. Ние с теб бяхме прекалено малки, когато Маргарет изчезна. И се оказах права. Но не получих отговорите, които очаквах. Показах ѝ една от снимките и очаквах да ми каже, че Маргарет ди Сан Пинели е сестра ни. Бях абсолютно сигурна в това, но грешах.

Уини се ухили доволно, когато Валери си призна грешката.

— Казах ти, че не е сестра ни.

— Исках само истината — спокойно отвърна Валери. — Независимо каква е. И точно това научих. Жената, оставила сейфа, пълен с бижута, и омъжена за италиански граф, е била твоята сестра и моя майка — каза Валери със сълзи в очите. — Забременяла на седемнайсет години от момче, в което била лудо влюбена. Двамата искали да се оженят, но родителите им не разрешили. Разделили ги веднага и твоите родители, моите баба и дядо, изпратили Маргарет в дом за непокорни момичета в Мейн. Заповядали ѝ да даде бебето за осиновяване, не ѝ оставили друг избор. По онова време е било скандално да родиш извънбрачно.

Уини се ококори. Изглеждаше шокирана от думите на сестра си, но не каза нищо. Валери се зачуди дали Уини някога бе подозирала истината... Но пък нямаше начин да е била сигурна.

— Това се случило през ноември 1941-ва. Две седмици по-късно японците бомбардирани Пърл Харбър, баща ми бил призован в армията и изпратен на обучение. Заминал за Калифорния и там след няколко седмици бил убит при учение. Очевидно майка ми отказала да даде бебето си за осиновяване. И тогава майка ти и баща ти, не моите — наблегна Валери отново, — се преместили в Мейн, като излъгали всички, че майка ти е бременна. Върнали се в Ню Йорк през септември и ме представили за тяхно дете. Накарали Маргарет да им позволи да ме осиновят. Дни по-късно я качили на кораб за Европа, където бушувала война. Прогонили я от дома си и, въпреки риска за живота ѝ, я натоварили на кораба за Лисабон, а оттам заминала за Англия. Просто са я принудили насила да ме даде на тях, макар да не ме искали, нито харесвали. Година след заминаването ѝ съобщили на всички, че Маргарет е починала от грип. Лишили ме от майка ми, а нея — от детето ѝ. И всичко това, за да избегнат скандала. Разбили сърцето

й, а после ни излъгаха, че е мъртва. Малко след като пристигнала в Лондон тя се омъжила за човек, който я обичал силно, слава богу. Фиона каза, че тя се опитала да ме вземе, но родителите ти се борили ожесточено. Заплашили я със скандал и накрая тя се предала. Никога не родила друго дете, а аз нямах майка, която да ме обича. Може да ги смяташ за добри хора, но аз съм на друго мнение. Лъгаха ме през по-голямата част от живота ми. А всички доказателства сочат, че майка ми, твоята по-голяма сестра, е водила самотен живот, след като овдовяла на четиридесет и една години. През следващите петдесет аз можех да я познавам и обичам, ако знаех, че е жива. Родителите ти са те лишили от сестра, мен — от майка, а нея — от единственото й дете. Още не съм обмислила всичко и не знам как точно ще действам. Не мога да променя извършеното от тях. Но исках да узнаеш преди всички други. Не съм луда, нито сенилна. Бях права и допуснах само една грешка. Мислех, че Маргарет ди Сан Пинели е нашата сестра. Не подозирах и за миг, че е майка ми. Но каквото и да стане, реших, че трябва да знаеш. Не мога да си представя, че някога ще простя на родителите ти за онова, което ни причиниха. И аз, и ти бяхме невинни жертви, лъгани цял живот.

Валери замълча и погледна Уини — по лицето й се стичаха сълзи. Историята още й се виждаше невероятна, но разказът на Валери бе толкова смислен и логичен, че колкото и на Уини да не й се искаше, всичко звучеше като истина. И всичките й илюзии за семейството й в миг се сринаха. Стори й се, че спокойният й и уреден живот се разпада. Трудно й бе да си представи как се чувстваше Валери, която никога не бе срещнала собствената си майка.

— Но все пак мисля, че те обичаха — настоя Уини с разтреперан глас. Валери я погледна ледено. — Вероятно са вярвали, че постъпват правилно.

Уини бе лоялна към родителите си, дори и сега.

— Съсипали са живота на майка ми, твоята сестра. И превърнаха детството ми в истински ад. Фиона бе единственият възрастен човек, който ме обичаше. А само Господ знае как се е чувствала майка ми, след като са й отнели единственото дете. Дори не мога да понеса тази мисъл. Умряла е съвсем сама, докато ти и аз си живеехме живота.

Мисълта беше ужасяваща и Уини продължи да плаче безмълвно. Валери се надигна.

— Съжалявам, просто исках да узнаеш истината.

Уини кимна, но не се доближи до нея. Не беше сигурна дали Валери бе ядосана и на нея, но очевидно се страхуваше.

Валери я прегърна, преди да излезе, а на вратата ѝ се усмихна сухо.

— Между другото — каза тя иронично, — вече не си ми сестра, а леля.

После се прибра в апартамента си в Сохо, за да реши каква да бъде следващата ѝ стъпка. Животът ѝ се бе променил през последните двадесет часа. Светът ѝ никога вече нямаше да е същият.

Цяла седмица Джейн обмисляше дали да се изнесе от апартамента. Знаеше, че връзката ѝ ставаше все по-ужасна с всеки изминал ден, а и вече изглеждаше неспасяема. Джон отново замина за уикенда в Хамптън. Смяташе да му съобщи новината, когато се прибере късно вечерта. През деня си събра багажа, а в понеделник щеше да дойде камион, който да отнесе кашоните. Щеше да остане при Алекс за няколко седмици докато си намери жилище. Още не беше разказала на родителите си — срамуваше се да признае, че къса с Джон.

Тъкмо бе прибрала книгите, учебниците и спортната си екипировка и се канеше да опакова дрехите си, когато Джон се завърна.

Времето бе чудесно през целия уикенд и той дори бе хванал малко тен на плажа. Изглеждаше отпочинал. Джейн побесняваше от мисълта, че я бе оставял съвсем сама всеки уикенд, за да се забавлява с приятелите си. Дори и да прекарваха известно време в учене, купонът течеше и дори бяха правили барбекю предишната вечер. Това си беше жесток шамар в лицето ѝ. Но пък тя най-после осъзна, че няма смисъл да се бори с неизбежното. Връзката им беше приключила. Нямаше защо да се зальгва повече.

Джон я погледна стреснат, когато видя кашоните в коридора.

— Какво е всичко това?

— Багажът ми. Изнасям се — простичко отговори тя, без да го погледне.

— Просто така? Няма ли да поговорим? — попита той, но не изглеждаше тъжен или разстроен, а само раздражен.

— Не ме попита дали да наемеш къща в Хамптън и да прекарваш уикендите с приятелите си. Не си ме поканил там поне веднъж — ядосано отговори тя.

— Учим през целия уикенд. Никой не води гаджето си. Само ние, момчетата, сме там — невинно обясни той.

— Кара и Мишел не са момчета — студено възрази тя.

Джон се оказа страхотно разочарование, загуби три години от живота ѝ.

— Те са в учебната група — каза той и я прегърна. — Какво толкова е станало?

— Вече не те виждам. Нямаме живот заедно. Връзката ни е пълен провал. Свършено е. И е така от месеци.

Очите ѝ залютяха от напирещите сълзи, но се овладя, не искаше да му се стори жалка.

— И не можеш да изчакаш до юни? — небрежно попита той, като отиде до хладилника и си взе бира.

— И тогава какво? Вече не се получава. Преди се харесвахме. Правехме разни неща заедно.

Джейн изпита неприятното усещане, че въобще не говореха за истинските проблеми.

— Спиш ли с Кара?

Отново старата тема, но сега тя държеше да узнае истината. Училището вече не бе достатъчно извинение за провала на връзката им през последните шест месеца.

— Ох, мамка му! Изневеряваш ли ми? Това ли е причината за въпросите ти?

Джон хитро смени темата и тя му се ядоса.

— Отговори на въпроса — ледено каза тя.

— Съжалявам, адвокатке. Може би пък не е твоя работа какво правя, след като се изнасяш.

Той отново се държеше като гадняр и си играеше с нея.

— Пука ли ти въобще за връзката ни? — директно попита тя.

— Разбира се. Но не мога да седя тук с теб по цял ден и цяла нощ вместо да уча за дипломирането.

— Не е задължително да учиш в Хамптън всеки уикенд. Или пък аз бих могла да идвам с теб понякога.

Джон не искаше подобно нещо и тя подозираше защо. Някой му пишеше съобщения упорито докато говореха и тя отгатна кой бе този някой. Грабна телефона му от масата докато той отпиваше от бирата и сърцето ѝ спря, когато прочете съобщението: „У дома ли си е кучката? Мога ли да дойда?“ Беше подписано „К“. Отговорът, който търсеше. Джон я погледна изненадан и изтръгна телефона от ръката ѝ.

— Какво е това? — ледено попита тя.

— Гледай си шибаната работа — изрева той, втурна се в спалнята и затръшна вратата.

Джейн, цялата разтреперана, продължи да опакова дрехите си. След няколко минути Джон излезе от спалнята.

— Слушай, и двамата сме подложени на страхотно напрежение. Нещата понякога загрубават. Но каквото и да стане с Кара, то не означава нищо. Ние с теб сме заедно от три години.

— Ти обаче явно си забравил това. Изнасям се. Тази връзка не е добра за никой от нас. И е така от месеци — отвърна тя и се обърна към него. — Мислех, че поне сме честни един към друг и не си изневеряваме. Но очевидно сгрехих.

— И къде ще отидеш? При онзи тип от „Кристис“? Май много си падаш по него.

— Да, харесвам го, но не спя с него. Дори му разказах за теб. Аз не изневерявам. Живея с теб и мислех, че се обичаме.

— Аз се връщам в Ел Ей — призна той леко смутен. — Кара също. Знам, че ти искаш да останеш тук и да си намериш работа в тузарска адвокатска кантора.

Най-после беше откровен с нея. Но вече бе прекалено късно.

— Значи просто реши да ми изневериш и да започнеш следващата си връзка?

— Отдаде ми се страхотна възможност. Бащата на Кара ще ни даде пари да започнем собствен бизнес. Може да се окаже голяма работа за мен.

— Чудесно. Щеше да е хубаво, ако първо бе скъсал с мен. Защо въобще поддържаше цирка? Какво, по дяволите, ти има?

— Ние с теб искаме различни неща — каза той тъпо.

— Не мисля... Грешката е моя. Трябваше да ми обясниш това, когато го разбра. А Кара иска ли същите неща като теб?

— И двамата сме от Ел Ей. Нейна беше идеята да се върнем там.

— Прекрасно — отвърна Джейн и очите ѝ се насълзиха, но тя му обърна гръб и продължи да прибира багажа си.

— Ти си от Мичиган. Различно е.

Джон се смяташе за голям умник и хитрец, но всъщност бе просто едно голямо леке. Напълно се беше променил или пък едва сега

проявяваше истинската си същност. Вече нямаше значение кое от двете беше вярно.

— Да, ние сме глупави, отегчителни хора, които казват истината. Това сигурно е било ужасно за теб.

— Ти си прекалено добра и откровена — призна той. — А Кара е „мръсно“ момиче. Сега и аз съм такъв.

Той прозвуча горд от думите си и бързо премина от пълно отричане на факта, че спи с Кара, към успехите си като любовник.

— Който и да си, или да си мислиш, че си, защо просто не ме оставиш да си събера багажа на спокойствие? Ще спя другаде тази вечер, а ти можеш да й кажеш, че кучката я няма.

— Стига, беччо, не се дръж така. Да не приключваме по този начин след три години.

— Ти вече го направи — спокойно отвърна тя, влезе в спалнята, извади куфарите си и натъпка останалите си вещи в тях.

Сега искаше само да се разкара оттук. Чувстваше се идиотски да стои до него и да слуша как ѝ се подиграва. Струваше ѝ се, че ѝ е изтръгнал сърцето. Очевидно Джон ѝ изневеряваше и ѝ се присмиваше от месеци. А тя бе пълна глупачка. Сега ѝ бе трудно дори да си припомни какво бе обичала в него.

Той седна на канапето, пусна телевизора и продължи да се налива с бира. След половин час в коридора имаше четири куфара с дрехи. Останалите бяха в кашоните, които щеше да изпрати на склад. Оставяше му всичко, което беше купила за кухнята. Кара можеше да използва приборите, ако реши да готви, макар уменията ѝ да изглеждаха по-подходящи за спалнята, отколкото за кухнята.

Джейн си облече палтото и взе един от куфарите. Апартаментът изглеждаше празен. Джон вече беше полупиян и я изгледа втрещено.

— Това ли е? Наистина ли се изнасяш?

— Да.

— А какво стана с приказките и обсъждането как да решим проблемите си?

— Можеш да ги обсъдиш с Кара. аз чух достатъчно.

А и какъв беше смисълът, след като той се връщаше обратно в Ел Ей с нея? Джейн отвори вратата на апартамента и изнесе куфарите си. Джон скочи да ѝ помогне, но тя вдигна ръка.

— Недей. Мога да се оправя и сама.

— Да, също както и с всичко друго. Госпожица Перфектна. Не всички са умни като теб, с отличните ти оценки. Животът ти поднася всичко на тепсия. А някои от нас трябва да се борят.

Завиждаше ѝ и вероятно винаги ѝ бе завиждал. В очите му нямаше обич и съжаление. Вече го разбираше. Кара бе част от борбата му. Тя щеше да му помогне да започне бизнес, а баща ѝ щеше да плати за това. Джейн не можеше да му предложи нищо подобно. Между тях бе свършено.

— Късмет в Ел Ей — пожела му тя.

Куфарите бяха доста тежки, но не искаше помощта му. Отвращаваше се само като го погледнеше. Изнесе багажа, качи го в асансьора и се върна в апартамента.

— Утре ще изпратя някой да прибере кашоните и после ще ти върна ключовете. Можеш да ѝ кажеш, че брегът е чист.

— Не става дума за нея — каза той, замаян от бирата.

— Не, не само за нея — съгласи се Джейн. — Става дума за мен и теб. Трябваше да си тръгна още преди месеци. Или въобще да не се захващам с теб. Довиждане — тихо каза тя и го погледна за последен път.

— Обичам те, бибчо — каза той и се опита да я прегърне, но тя го отблъсна. — Може би трябва да се опитаме да решим проблемите си.

За Джейн вече бе прекалено късно, а и беше сигурна, че Кара ще е в леглото им още тази нощ. Очевидно и тя, и Джон искаха това. Бяха сродни души. Двама използвачи, които сега се използваха един друг.

Тя не каза и дума повече. Затвори вратата, качи се в асансьора и слезе долу. Спря такси, шофьорът прибра куфарите в багажника, а тя му даде адреса на Алекс. Вече я беше предупредила, че ще спи при нея тази вечер.

Докато пътуваше получи съобщение от Джон. Беше достатъчно пиян, за да обърка адресата. „Тя изчезна. Идвай. Джон.“ Жалко леке. Изкуши се да му отвърна с „Майната ти“, но реши да не пада до нивото му. Изтри съобщението и се загледа през прозореца. Чувстваше се изтръпнала, глупава и използвана. Три години от живота ѝ се бяха изпарили в нищото.

Филип и Валери вечеряха в тайландски ресторант, който тя много харесваше. Майка му му се стори странно потисната.

— Добре ли си? — загрижено попита той.

— Разбира се. Защо? — усмихна се тя, но в очите ѝ имаше меланхолия, каквато никога преди не беше виждал.

— Прекалено си тиха — каза той притеснен.

— Просто съм изморена. Вчера шофирах до Ню Хемпшир и обратно.

— Защо? — учуди се той.

— Посетих бившата ми гувернантка, Фиона Маккарти. Помниш ли я? Запозна се с нея, когато беше на около петнайсет.

— Да, помня я. Беше много забавна. Още ли е жива?

— Да, на деветдесет и четири години. Но мисля, че трябва да я посетя отново в скоро време, като се има предвид възрастта ѝ.

— Защо не прекара нощта там?

— Искях да се прибера у дома.

— Ти си луда, мамо. Дори не знаех, че си заминала.

— Всичко мина добре — усмихна се тя весело.

— Успя ли да прегледаш снимките? — попита той.

— Да, успях.

— Разпозна ли някого? Или някои семейни черти? — пошегува се той, но майка му не отговори.

Да, беше по-сериозна от обикновено.

— Не — лаконично отвърна тя и промени темата. — Била е много красива жена. Нямам търпение да видя бижутата на изложбата за търга.

— Можеш да дойдеш и да ги видиш винаги, когато пожелаеш. Прибрал съм ги в служебния сейф. Сега се опитваме да определим цените. Мисля, че ще скочат до небето.

Валери кимна, но не каза нищо.

После си побърбиха за предстоящото му пътуване до Париж за търга на „Кристис“. Той ѝ разказа, че възнамерява да отиде до „Картие“ и „Ван Клийф“, за да се опита да получи повече информация за бижутата, кога са били купени и по какъв случай. „Картие“ бяха отговорили на запитването му и сега издирваха документацията за бижутата. Обещаха да му се обадят през следващите две седмици, а в Париж щяха да му покажат архивите. Бяха изключително любезни и го увериха, че полагат усилия да намерят и документите, и работните

скици на бижутата, които го интересуваха. От „Ван Клийф“ му отговориха по същия начин.

— Ако пуснем работните скици в каталога, това ще вдъхне живот на търга — обясни Филип на майка си.

— Колко време ще отсъстваш? — тихо попита тя.

— Седмица. Трябва да отида и до Лондон, а може би и до Рим.

Филип искаше да издири и бижутата от „Булгари“. Стараеше се да свърши работата си колкото се може по-добре. Макар бижутата да не бяха негова страст, влагаше всичко от себе си в търговете, а този наистина го бе заинтересувал. Очевидно и майка му се интересуваше от него.

След вечерята той я изпрати до кооперацията. Не му разказа за наученото от Фиона. Искаше първо да осмисли всичко и още не бе готова да говори за това. Нямаше представа какво щеше да стане, когато го направи, и как би се отразило на продажбата. Не искаше да прибързва, макар че след време щеше да ѝ се наложи да признае истината, ако тя бе наследницата на Маргарет.

Филип хвана такси обратно до Челси, а когато се прибра в апартамента си, се замисли за Джейн. Искаше да я види, но не искаше да е досаден, знаеше, че си има приятел. В същото време Джейн вече беше в дома на Алекс и ѝ разказваше за случилото се с Джон. Цялата история изглеждаше гнусна и унижителна и тя нямаше търпение да я остави зад гърба си. Изненада се, че не изпитва тъга, а само гняв и облекчение. Може би разочарованието и самотата щяха да дойдат по-късно.

— Е, сега вече можеш да излезеш с човека от „Кристис“ — каза Алекс след като си легнаха.

Куфарите на Джейн стояха в коридора, още неотворени.

— Не още — замислено отвърна Джейн. — Нуждая се от малко време да превъзмогна тази връзка.

— Не чакай прекалено дълго — предупреди я Алекс и тя се засмя. — Свестните мъже не остават на пазара много време. Грабват ги светкавично.

— Добре съм си и без мъж — каза Джейн, сякаш искаше да убеди повече себе си, отколкото приятелката си.

Сега можеше да прави всичко, което поиска. А най-хубавото беше, че бе свободна. Знаеше, че бе постъпила правилно като се

раздели с Джон. Най-доброто решение, което бе взимала от години.

В понеделник, когато отиде на работа, Джейн забеляза, че Хариет изглежда изтощена, с тъмни кръгове под очите. Явно бе преживяла тежък уикенд и Джейн предпазливо я попита за майка ѝ. Хариет се трогна от вниманието ѝ. Отначало не харесваше младата си колежка и я смяташе за разглезено богаташко момиче, но след време осъзна, че е мил човек и добра в работата, и се привърза към нея. Откри, че може да разчита на нея. Джейн определено щеше да ѝ липсва, когато напусне. В нея имаше енергия и свежест, каквато повечето служители не притежаваха. Тя вдигна очи към Джейн с измъчена усмивка.

— Болестта на мама бързо се влошава. Не знам дали ще успея да я прибера у дома, а ще я убия, ако я вкарам в старчески дом.

Още по-лошо бе, че Хариет вече осъзнаваше колко силно самата тя зависеше от присъствието на майка си до нея и от грижите за някого. Двете бяха невероятно близки и перспективата да се прибира в празния апартамент, да живее сама и да посещава майка си в старческия дом я потискаше. Джейн видя мъката в очите ѝ.

— Ужасно съжалявам — нежно каза тя.

Собствените ѝ проблеми изглеждаха незначителни в сравнение с тези на Хариет и тя се почувства глупаво заради разочарованието си от Джон. Приключената връзка не можеше да се сравни с бавно умиращата майка, която Хариет толкова силно обичаше.

— Ти също не изглеждаш добре — каза Хариет, забелязала, че Джейн бе дошла на работа с джинси, което бе необичайно за нея.

— Скъсах с приятеля ми този уикенд и се изнесох от апартамента — призна тя.

Изрече думите с леко смущение, сякаш признаваше, че се е провалила и не е осъзнала какво леке е Джон, докато ѝ изневеряваше и подготвяше бизнес план с Кара, финансиран от баща ѝ. Чувстваше се и глупава, и наранена. Изпита същото и снощи, когато разказа на майка си за раздялата. Майка ѝ едва ли не я обвини, че трябвало да се усети

по-рано, когато е разбрала, че връзката им не води за никъде. За нея всички връзки трябваше да доведат до брак и тя дори изтърси, че Джейн не можела да очаква друго след като избягвала обвързване, живеела безгрижно с мъж и се съсредоточавала само върху кариерата си. Това била причината да се събере с Джон, който също се интересувал само от кариерата си. Джейн не се чувстваше готова за брак и не възнамеряваше да позволи да я подтикнат към прибързана женитба.

Алекс беше права. Джон просто не беше подходящият мъж за нея. Бяха му нужни три години да прояви истинската си същност.

— Сърцето ти разбито ли е? — мило попита Хариет със съчувствие, каквото Джейн никога преди не бе виждала.

— Всъщност не — поклати глава тя. — Разочарована съм. И се чувствам глупава. Понякога майка ми е страхотен майстор на „казвах ти, че ще стане така“.

Но пък предполагам, че е била права.

— Значи той не е бил подходящият човек.

— Не, не беше — съгласи се Джейн, макар да не й бе лесно да го признае.

Досега двете не си бяха споделяли толкова лични неща и тя забеляза искреното съжаление на Хариет.

— Имам проект за теб — смени темата Хариет. — Размишлявах по него през уикенда. Искам да се уверя, че сме си свършили работата безгрешно по случая на Пинели. Знам, че не намерихме завещание, но мислех за писмата. Онези на италиански изглеждат написани от някой друг, но английските може да са били написани от нея. Бих искала да ги копираш и да ги прочетеш внимателно, за да се увериш, че не сме пропуснали нещо, например име на роднина или наследник, писмо с намерението й да остави бижутата на някого, дори ако е бил само приятел. Понякога в подобна стара кореспонденция можеш да намериш какво ли не. Съгласна ли си да ги прегледаш отново?

Джейн се изненада от молбата, но кимна в съгласие, а Хариет й връчи пълномощно да извади писмата от сейфа за документи.

— Мисля, че идеята е много добра — ентузиазирано заяви Джейн.

— Вероятно няма да откриеш нищо, но човек никога не знае. И по-странни неща са се случвали.

От кабинета на Хариет Джейн отиде направо в трезора, където съхраняваха документи, подаде пълномощното на служителката и получи купчините писма след няколко минути. Копира ги, после върна оригиналите в трезора. Беше дебела купчина писма, изписани с дребен старомоден почерк. Първо ги прегледа, за да види до кого са адресирани. Всички започваха с „Мой скъп ангел“, „Любимо момиче“, „Скъпо дете“. В началото на никое от писмата нямаше име. После погледна подписа в края — на повечето имаше само инициал „М“ и само няколко завършваха с „Обичащата те майка“. Преди да ги прочете бе невъзможно да определи дали бяха писани от Маргарет или от майка ѝ до нея. Разполагаха с няколко образца от почерка на Маргарет, за да ги сравнят. Но Джейн инстинктивно разбра, че бяха написани от графинята. Първото бе от 30 септември 1942 година, а под датата авторката на писмата бе написала „Лондон“. Писмото бе адресирано до „Любимото ми ангелче“.

Все още не мога да повярвам, че те оставих. Немислимо, непоносимо, най-агонизиращото от всички възможни ужасни неща. Трагедия за мен. Отнеха те от мен и сега живея в малък хотел в Лондон. Трябва да си намеря апартамент. Но как ще живея без теб? Как можаха да направят такова нещо? Не знам дали някой ден ще ти изпратя тези писма, но ако го направя, трябва да ти кажа колко те обичам и как кошмарно ми липсваш, да ти разкажа за зловещата рана в сърцето ми, която се отвори в деня, когато те оставих.

Запознах се с много симпатичен човек, който е изключително мил с мен. Тук е с дипломатически паспорт от Италия. Ще остане само няколко седмици и после ще се върне в Неапол, където живее. Запознахме се в деня след като пристигнах, когато се спънах и паднах на улицата. Той ме вдигна, изтупа праха от мен и настоя да ме заведе на вечеря в много хубав ресторант. Държеше се като баща и му разказах за теб. Сега мисля само за теб. Чудя се какво правиш, как изглеждаш, дали си здрава и дали се отнасят добре с теб. Знам, че Фиона ще те обича, за разлика от

родителите ми. Моля те, знай, че ако ми бяха позволили да остана с теб, щях да го направя. Но не ми дадоха избор.

Писмото продължаваше с описания на срещите ѝ с италианеца — вечери, обеди, гостуване в замък извън Лондон. Непрестанно споменаваше колко е мил с нея. В следващото писмо пишеше, че ѝ намерил по-хубав апартамент и ѝ купил дебело палто. В писмата имаше нещо много младежко и невинно. Понякога датите им бяха близки, друг път имаше промеждутък от седмици или дори месеци. В края на октомври тя споменаваше, че той се връща в Италия и я поканил да замине с него. Помолил я да се омъжи за него и тя приела. Сватбата щяла да се състои скоро. Джейн не можеше да разбере по скромните ѝ думи дали наистина е била влюбена в него или е била силно привързана към единствения си приятел и защитник в Лондон. Бушувала война, навсякъде из Лондон имало английски и американски войници, а тя била съвсем сама. В първото писмо споделяше, че родителите ѝ дали пари, с които да живее, но все пак била изпратена сама в непознат свят, без приятели, роднини или близки, едва осемнайсетгодишна. А италианецът бил мил и обичлив и се чувствала в безопасност с него. Предвиждали да се оженят, преди да заминат за Италия, а той щял да се погрижи за всичко. Пътувал с дипломатически паспорт и щели да живеят в Неапол.

Пишеше отново след сватбата, обясняваше малко неясно за немците в Италия и как съпругът ѝ успял чрез връзките си да ѝ уреди италиански паспорт, който да използва сега вместо американския, защото Италия и Америка били противници. Споменаваше, че пътували през Швейцария с дипломатически влак до Рим, а после до Неапол.

„И сега съм италианка и графиня“, съобщаваше тя почти игриво в друго писмо, което започваше със „Скъпото ми ангелче“. Казваше, че е щастлива със съпруга си, който се отнасял прекрасно с нея. Харесвала дома му и пазарували с купони, защото хранителните запаси били доста ограничени. Немският оберфюрер за района ги посещавал от време на време. Съпругът ѝ смятал, че е разумно да са любезни с него, макар да не били съгласни с мненията и политическите му възгледи.

През юли следващата година съюзниците бомбардирани Рим и тя пишеше колко страшно било това за обитателите на града. Умберто вече не се съгласявал да я води там. Седмица по-късно в същото писмо, продължено в различен ден, тя говореше за падането на италианското правителство, за предаването им на съюзниците през септември и за немската окупация на Рим три дни по-късно.

През октомври съюзниците влезли в Неапол и италианците се присъединили към тях. Графът и графинята забавлявали в дома си американския командващ офицер, който се учудил, когато научил, че и домакинята му е американка. Маргарет споменаваше различни събития по време на войната, както и бомбардировките, продължили и през следващата година — 1944-та. Тогава тя вече била в Европа и омъжена от две години.

Докато четеше, Джейн разбра, че писмата наистина са написани от Маргарет. Във всяко от тях личеше колко е обичала съпруга си, а и непрестанно говореше за безкрайната си любов към малкото ѝ ангелче, което ѝ липсвало страхотно. Графът ѝ обещал, че след войната ще отидат в Ню Йорк и ще вземат дъщеря ѝ. Маргарет очевидно бевярвала в това и нямала търпение да замине.

В писмо, написано през 1949-та, което разказваше, че отишли в Ню Йорк, наели адвокат и се опитали да вземат детето, но били свирепо отхвърлени и нападнати от родителите на Маргарет. За графинята било невъзможно да дискредитира акта за раждане, издаден през 1942 година. Родителите ѝ дори заплашили да обявят Маргарет и Умберто за симпатизанти на нацистите, което щяло да ги съсипе в съда. В следващото си изпълнено с мъка писмо Маргарет обясняваше как дори не успяла да види дъщеря си докато били в Ню Йорк. Адвокатът им обяснил, че нямат надежда да вземат детето, дори да го видят, и им предложил да се свържат с момичето директно, когато навърши осемнайсет години. Нищо повече не можело да се направи. Родителите на Маргарет били безпощадни, разказали на всички, че тя е мъртва и настоявали да поддържат лъжата. Погребали я жива и я разделили с детето ѝ.

В друго писмо от лятото на 1960-та Маргарет разказваше, че се опитала да последва съвета на адвоката, заминала за Ню Йорк, за да се види с дъщеря си и да ѝ разкаже истината. Следвала я из улиците няколко дни, зашеметена от красотата ѝ и от това колко щастлива

изглеждаше. И осъзнала с мъка, че ако ѝ каже истината, ще я лиши от самоличността ѝ и ще я замени със скандал, срам и объркване. Накрая се върнала в Италия, без да се обади на детето си. Струвало ѝ се нередно да разруши спокойния свят на любимата си дъщеря и да ѝ натрапи майка, която никога не е знаела, че съществува. Следващите писма на Маргарет бяха мрачни и тъжни. Беше живяла за възможността да види дъщеря си, да се свърже с нея и бе чакала дълги години докато тя навърши осемнайсет, само за да осъзнае, че това, което за нея би било дива радост, може да се окаже шокираща трагедия за детето ѝ.

Пет години по-късно пишеше за внезапната смърт на съпруга си от инфаркт докато играел ракетбол. Маргарет отново останала съвсем сама, без защитата и любовта, на които разчитала в продължение на двайсет и три години. В повечето си писма Маргарет обясняваше, че раждането на друго дете ѝ се виждало предателство, след като била принудена да се откаже от първото. Умберто искал деца, но тя просто не можела да го направи. Немислимо било да роди докато все още тъгува по дъщеричката си. А на четиридесет и една години се озовала сама, без дете и без съпруг.

После споменаваше за трудностите да поддържа имота на съпруга си. Разказваше за изключителната му щедрост към нея и за първи път споменаваше многобройните бижута, които пазела за дъщеря си. Щяла да ѝ ги даде след като се съберат някой ден, когато скъпото ѝ ангелче вече е зряла жена и истината няма да е толкова травмираща. Но тъй като не можела да се види с дъщеря си, решила да не се връща в Съединените щати след безплодното си посещение през 1960-та.

Продала дома си в Неапол през 1974-та, девет години след смъртта на Умберто, когато просто не можела да си позволи вече да поддържа замък и да търпи мисълта, че е там без него. Парите от продажбата ѝ позволили да се премести в Рим, където живяла двайсет години. Средствата ѝ бързо намалявали, макар че живеела скромно. Продала конете, колите, други имоти, които Умберто ѝ оставил.

Разказваше за пътешествията с любимия си съпруг и за великолепните му подаръци. И във всяко писмо, където споменаваше някой от подаръците, заявяваше, че някой ден ще са за дъщеря ѝ. Но по онова време била толкова млада, че вероятно не ѝ се е струвало

необходимо да предприеме сериозни стъпки и да узакони желанието си.

Писмата ѝ ставаха все по-тъжни с годините. Пишеше по-рядко и явно се бе отказала от надеждата някой ден да види единственото си дете. Споменаваше, че Фиона ѝ писала, когато любимото ѝ ангелче се омъжило, а години по-късно и когато се родил синът ѝ. Маргарет вече била почти на шейсет години и още живеела в Рим. Нямала желание да посети Съединените щати, нито да осъществи контакт със семейството си. Копнеела да види само дъщеря си, което вече ѝ се струвало невъзможно. Все още смятала, че внезапната ѝ поява само ще обезпокои детето ѝ и ще го направи нещастно. Според Маргарет подходящият момент е отминал и сега само ще накара дъщеря си да страда, ако се свърже с нея. Смятала, че е прекалено късно.

След като напуснала Рим писмата на Маргарет бяха по-скоро дневник, който си бе водила през годините, отбелязвайки важни събития и моменти в живота си. Пишеше на дъщеря си, сякаш тя още бе дете. Върнала се в Ню Йорк, но чувствала, че напуска единствената страна, където била у дома си. Но на седемдесет години изпитала нужда да се обърне към корените си и вярвала, че ще живее по-евтино в малкия си апартамент в Ню Йорк. Споменаваше, че продала две от бижутата си и парите щели да ѝ стигнат за доста време. Живеела пестеливо и внимавала как харчи. Не си позволявала никакъв лукс. Очевидно страстта ѝ към живота се изпарила, заедно с надеждата да се запознае с дъщеря си. Животът ѝ бил в миналото. Говореше за Умберто често, изпълнена с носталгия към съвместния им живот. В едно от последните си писма споменаваше, че възнамерявала да подготви завещание, с което да остави всичките си бижута на единственото си дете. Казваше, че с изключение на двата продадени пръстена пазела всичко друго като спомен от любовта на Умберто и единствените подаръци, които можела да направи на дъщеря си.

Последните ѝ писма звучаха несвързано, изпълнени с горчиво съжаление задето е била принудена да се откаже от детето си, за щастливия ѝ живот с графа и любовта им. Но навсякъде се долавяше тъгата за дъщеря ѝ.

В последните си две писма разказваше за пътуването ѝ с Умберто до Париж, сякаш току-що беше се случило, и Джейн осъзна, че тогава вече е страдала от деменция. Бяха от преди четири години, а почеркът

й бе влошен. Говореше за дъщеря си като за малко дете и се чудеше къде ли ходи на училище. Беше тъжно да четеш писмата ѝ. Маргарет очевидно бе живяла, заобиколена от спомените си за хора, които вече не бяха около нея. И бавно губела връзка с действителността. Но навсякъде личеше дълбоката обич към дъщеря ѝ. Не бе написала завещанието, за което споменаваше от години, но очевидно бе намерението ѝ да остави бижутата на детето си, макар самата тя да бе наясно, че те не бяха заместител на откраднатите им години. Никога не споменаваше името на дъщеря си, но я бе смятала за единствената си наследница. А в последното си писмо, за първи път от години, пишеше, че възнамерявала най-после да се види с дъщеря си и да ѝ обясни коя е и защо досега не се бе свързала с нея. Тази мисъл я бе тормозила до самия край.

По лицето на Джейн се стичаха горещи сълзи, когато прочете последното писмо. Маргарет бе обрисувала една голяма, изгубена любов, любовта на майка, лишена от детето си, което и за миг не бе спряла да обича. Единственият въпрос сега бе коя е дъщеря ѝ. Нямахме име, нито някаква следа, която да ги насочи към нея. А като се имаше предвид възрастта ѝ, съвсем възможно бе наследницата вече да не е жива.

В края на деня Джейн се върна в кабинета на Хариет с натезало сърце.

— Откри ли нещо? — попита Хариет.

— Много — тъжно отговори Джейн. — Мисля, че е имала дъщеря, от която се е отказала на осемнайсет години, точно преди да замине за Европа. Никога вече не я видяла. Опитала се да си я вземе, но родителите ѝ не ѝ позволили. Актът за раждане, където родителите на Маргарет били вписани като родители на бебето, бил фалшифициран. Възнамерявала да се запознае с дъщеря си, когато тя навърши осемнайсет, и пристигнала в Ню Йорк да я види, но променила решението си, защото се страхувала да не съсипе живота ѝ. Никога вече не я видяла и не се опитала да осъществи връзка с нея. Заявява ясно, че възнамерявала да ѝ остави бижутата и искала да напише завещание, но не го направила. Деменцията ѝ личи в писмата, а и тя вече била над осемдесет. Нямам представа коя е дъщеря ѝ — името ѝ въобще не се споменава в писмата. Не знаем и къде живее. Може вече да не е в Ню Йорк и дори да е починала. Трябва да е над

седемдесет. Историята е ужасно тъжна. В писмата се вижда цял един живот, но нищо, което да ни помогне да открием единствената наследница.

— Да се надяваме, че тя ще види някоя от обявите ни и ще се свърже с нас — каза Хариет.

Но това изглеждаше невероятно и за двете. Следата бе изстинала и нямаха начин да открият детето, което Маргарет Пиърсън наричаше само „любимо ангелче“.

Джейн не можеше да мисли за нищо друго докато пътуваше с метрото към апартамента на Алекс след работа. Приятелката ѝ имаше среща, а тя се канеше да поработи върху дипломната си работа. Но думите „любимо ангелче“ затанцуваха пред очите ѝ, когато седна пред компютъра. Не можеше да си представи нищо по-болезнено от това да се откажеш от детето си. Независимо колко силно Маргарет и Умберто се бяха обичали, липсата на дъщеря ѝ бе помрачила живота ѝ и обясняваше тъгата в очите ѝ. Всичките бижута, които бе пазила за дъщеря си в продължение на толкова много години, сега щяха да бъдат продадени на търг и да попаднат в ръцете на непознати. Зловеща ирония, която доказваше колко несправедлив е понякога животът.

Филип замина за Париж с полет на „Еър Франс“ малко преди полунощ. Трябваше да пристигне на „Шарл де Гол“ по обяд. Денят му щеше да започне късно, тъй като вероятно щеше да се добере до града към два, след митницата и придвижването с такси. Но все пак щеше да му остане време за няколко срещи преди края на работния ден. Предпочиташе нощния полет, защото можеше да поспи няколко часа в самолета и да пристигне в добра форма. Винаги пътуваше така, когато „Кристис“ го изпращаха в Париж за важни търгове.

Самолетът излетя навреме. Филип хапна малко плодове и сирене и се отказа от останалото, макар че храната винаги бе добра. Другите пътници предпочитаха да получат всичко, предлагано от авиолинията, но за него сънят бе по-важен. Настани се под одеялото, сложи възглавница под главата си и заспа. Пилотът съобщи, че полетът ще отнеме шест часа и половина заради силните ветрове. Филип заспа, преди да полетят над Атлантическия океан.

Спа дълбоко чак до съобщението, че започват да се спускат към „Шарл де Гол“ и ще се приземят след трийсет минути. Оставаше му достатъчно време за чаша кафе и кроасан, да си измие зъбите, да се среши и обръсне, преди да кацнат. Върна се на мястото си освежен и готов за новия ден. Навън бе мрачно и дъждовно, но това не му правеше впечатление. Обичаше Париж, възнамеряваше и да посети някои от старите си приятели от художествения отдел, когато отиде в Лондон след търга в Париж. Но първо му предстоеше да свърши доста работа.

Хвана такси бързо и помоли шофьора на колеблив френски да го закара до „Четири сезона“. „Кристис“ винаги плащаше за най-добрите хотели. Филип мина покрай великолепните цветя във фойето и се качи в стаята си — красива и уютна. Взе си душ, после излезе. Пристигна в офиса на „Кристис“ на авеню „Матиньон“ малко след три. Търгът, включващ бижутата на Мария-Антоанета, бе насрочен за следващата вечер. Парижкият колега на Филип, Жил де Марини, горе-

долу на неговата възраст, му съобщи, че интересът към продажбата бил огромен и вече дори започнали да приемат наддавания по телефона. Представители на всички известни музеи в Европа пристигнали да видят кралските бижута и искали да наддават за тях. Поговориха по работа и за политиката в офиса в Ню Йорк, после Филип отиде да разгледа изложените бижута. Продажбата наистина щеше да е впечатляваща и той отново си спомни за бижутата на Маргарет. Успя да звъне в „Картие“ чак в шест часа. Те му съобщиха, че са открили документацията на осемте бижута и работните скици за повечето от тях, освен за онези, които били купени в магазина, а не изработени по поръчка за графинята. Казаха, че ще се радват да му покажат всичко на следващия ден. Филип знаеше, че ще е зает с търга през целия ден и си определиха среща вдругиден. Изглеждаше доволен, когато затвори телефона. После се обади на „Ван Клийф и Арпелс“, но човекът, с когото искаше да се види — началника на архива им, бе извън страната и го очакваха да се върне чак след две седмици. Но обещаха да му изпратят копия от всичко намерено в документацията им за бижутата, които Умберто бе закупил от тях.

Подробностите за произхода на бижутата и работните скици, които от „Кристис“ щяха да приложат към каталога, щяха да помогнат за продажбата. Особен интерес представляваше това за сериозните колекционери, които искаха да знаят всичко за историята на даден предмет, за предишния му собственик и изработването на изделието.

— Добри новини? — попита го Жил, когато влезе в кабинета, който Филип използваше за краткия си престой.

— Мисля, че да. Наскоро съдът в Ню Йорк ни възложи изключително интересен търг. Изоставен сейф в банка, съдържащ цяло състояние в прекрасни бижута, подарени на собственичката от съпруга ѝ — италиански граф. Невероятно красиви. „Картие“ пази повечето скици в архива си — осем от бижутата са купени от тях през четиридесетте и петдесетте години. Общият им брой е двайсет и две. Ще ги предложим на търга през май.

— Звучи доста добре — мило каза Жил.

Той имаше красива млада жена и три деца, с които Филип се бе запознал при предишните си пътувания до Париж.

— Надявам се да е успешен — каза Филип за търга на Пинели.

После разгледаха първоначалните оферти на купувачите, които нямаше да присъстват лично на търга. Очакваше се той да докара милиони евро и важни хора от цял свят.

Филип излезе от офиса в осем и тръгна към хотела, но реши първо да се поразходи. Айфеловата кула беше прекрасно осветена, а във въздуха се усещаше настъпването на пролетта. Седна в малко оживено бистро, поръча си чаша вино и лека вечеря и се върна в хотела в десет часа, след като се порадва на парижката атмосфера. Тук винаги му харесваше. За него Париж бе най-красивият град в света.

В хотелската стая изгледа новините по CNN, прочете факсовете, които му бяха изпратили от службата, и провери съобщенията си от Ню Йорк. Там бе едва пет без петнайсет и можеше да звънне на някого, но нямаше спешна работа. Легна си към единайсет.

На следващата сутрин се събуди в седем и за миг не осъзна къде се намира. После си спомни, че е в Париж и предстоеше търг. Поръча си закуска от румсървис, прегледа „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и „Ню Йорк Таймс“, после тръгна към „Кристис“ и пристигна там малко преди десет.

Започна един дълъг и натоварен ден. С Жил ядоха сандвичи в офиса, преглеждайки последните подробности преди търга. Влязоха в залата преди седем. Продажбата щеше да ръководи известен аукционер. Присъстваха и няколко експерти бижутери, които да потвърдят автентичността на бижутата. В едната част на залата имаше маса с дузина телефони. Мъжете и жените пред тях вече звънях на важните купувачи, за да потвърдят, че връзката е добра и са на линия.

Жил и Филип се настаниха на местата си в задната част на залата, за да наблюдават наддаването. След съобщението за една поправка в каталога и два предмета, които бяха оттеглени, търгът започна навреме. Вещите на Мария-Антоанета бяха определени за по-късен час, за да се създаде напрежение и очакване. Първите три предмета се продадоха за три пъти повече от очакваното, което не бе необичайно за важен търг, предизвикал страхотен интерес. Половин час по-късно старинна диамантена огърлица докара десет пъти повече от началната цена и взриви присъстващите в залата, след като двама от клиентите по телефона поведоха ожесточена война. Резултатите бяха много добри и за продавача, и за „Кристис“. Чукчето падна малко под

милион долара. Жил и Филип се спогледаха доволни. Търгът обещавахе да е чудесен.

А когато най-после се появиха бижутата на Мария-Антоанета, пожънаха невероятен успех. Две бяха закупени от частни колекционери, както Жил прошепна на Филип, пет други — от музеи, а за накрая бе оставена елегантната диамантена диадема, която Мария-Антоанета носила като млада, когато станала кралица. Тя бе продадена за два и половина милиона евро, малко над три милиона долара, на галерия „Тейт“ в Лондон. Наддаването приключи с нещо, което Филип бе чувал, но никога не бе виждал да се случва. В мига, когато чукчето падна, дребен брадат мъж в кафяв костюм се изправи от стола си на третия ред и заяви с категоричен глас:

— Изисквам този предмет за музеите на Франция. Упълномощен съм от правителството.

В залата настъпи пълно мълчание, докато непосветените се опитваха да си обяснят какво се случва. Но Филип бе наясно с процедурата. Когато даден предмет има висока историческа стойност, изпращаха представител на правителството на търга. Изчакваха наддаването да свърши и тогава изискваха предмета за правителството на Франция. Печелившият купувач губеше придобивката си. В този случай тя бе предназначена за Лувъра. За купувачите винаги бе страхотно разочарование да изгубят в последната минута, но този риск съществуваше и „Кристис“ винаги предупреждаваха важните си клиенти за него преди търга. Правителственият служител позволи разпродажбата на останалите бижута, но не и на диадемата. Портрет на младата кралица с нея вече се намираще в Лувъра, с което хората от „Кристис“ бяха наясно. Търгът продължи при страхотен интерес. Всички предмети бяха продадени, някои от тях на умопомрачителни цени. Много от бижутата бяха купени от известни бижутери в Лондон и Ню Йорк, а една от най-високите оферти бе предложена от частен купувач в Хонконг. В такива вечери Филип не съжаляваше, че вече не е в художествения отдел. Търгът беше великолепен и интересен, особено когато правителството изиска диамантената диадема.

— Добра работа — каза Филип на Жил, когато излязоха от залата.

Това бе един от най-успешните търгове през последните години, макар че имаше различни предмети от много хора, а не само от една

известна личност. Обикновено разпродажбите на знаменитости възбуждаха публиката повече, но понякога и сбирка от различни предмети предизвикваше интерес, както стана тази вечер.

Филип все още бе въодушевен от търга, когато се върна в хотела. Звънна на майка си да ѝ разкаже, но не успя да се свърже. Валери бе доста заета с различните си интереси, курсовете по изобразително изкуство, бордовете, в които участваше, и приятелите си, така че не бе лесно винаги да я откриеш. Помисли си да се обади на Джейн след като остави съобщение на гласовата поща на майка си, но се почувства глупаво. Не я познаваше толкова добре, а и тя или щеше да е на работа, или на път към къщи, затова се отказа.

Следващият ден бе не по-малко вълнуващ. Помогна на Жил с документацията по снощния търг, после отиде на срещата в „Картие“ и се запозна с началника на архива им, който го очакваше с папка на бюрото си. Заеха се със списъка в хронологичен ред, тъй като Филип нямаше представа кога са били изработени бижутата. Архиварят беше възрастен човек и познаваше отлично изделията на „Картие“ за важни клиенти, кое ги различаваше от останалите им творения и какво бе необичайно в тях. Обичаше да споделя информацията и да показва работните скици на онези, които се интересуваха. Гордееше се с работата си в „Картие“, която вършеше от трийсет години.

Той обясни на Филип, че трийсеткаратовият изумруден пръстен с триъгълни дребни изумруди от всяка страна бе първото бижу, поръчано от граф ди Сан Линели. Бележките по работните скици сочеха, че е бил сватбен подарък за булката му. Поръчал го в края на 1942-ра и изработката му отнела шест месеца. Филип знаеше, че пръстенът е фантастичен, вече беше го виждал в Ню Йорк. Година по-късно Умберто купил широката огърлица с перли и диаманти за рождения ден на съпругата си. Мерките на шията на Маргарет бяха надлежно вписани в бележките.

— Тя е имала дълга, тънка и аристократична шия, като лебед — усмихна се архиварят.

В документацията на „Картие“ имаше снимка на графинята с огърлицата. Филип поиска да я преснима за каталога им, където щеше да отбележи и заслугата на „Картие“. Маргарет се усмихваше, издокарана във вечерна рокля от бял сатен. Изглеждаше прекрасна, хванала съпруга си подръка.

— Продали сме му и великолепната перлена огърлица от списъка ви. Очевидно е била в магазина ни, тъй като не е правена по поръчка за нея. Перлите са естествени, каквито вече рядко се намират.

Филип помнеше огърлицата добре. Перлите в дългия наниз бяха необичайно едри и с гладък кремав цвят, без никакви дефекти.

— Продали сме я на графа година след първата огърлица и почти по същото време, така че и тази вероятно е била подарък за рождения ѝ ден.

Следваше елегантна диамантена брошка, вписана като подарък за годишнината им след войната. Една от прочутите им тигрови гривни с бели диаманти и оникси също бе подарък за тяхна годишнина. Пръстенът с дващест и пет каратовия овален рубин „Гълъбова кръв“ бил за петата им годишнина и изработката му отнела една година.

— Сигурно за да намерят камъка, който бил учудващо голям за бирмански рубин с такъв цвят.

Четиридесеткаратовият диамантен пръстен бил подарък за десетата годишнина от сватбата, а за дващестата графът избрал пръстена с жълтия диамант — през 1962-ра, три години преди смъртта му.

— Тя е притежавала някои от най-красивите ни и запомнящи се бижута. Понякога се чудим къде ли са, а после се появяват, когато наследниците ги обявят за продажба, или в случаи като сегашния. Предполагам, че ще докарат страхотна сума на търга — каза архиварят. — Искате ли да ви изпратя копие от документацията ни? Имам предвид скиците и случаите, за които са били поръчани бижутата?

Филип искаше точно това и извади страхотен късмет в „Картие“. Информацията щеше да вдигне цената на бижутата и да зарадва купувачите, независимо дали щяха да са бижутери или частни колекционери.

— Графът е бил много щедър човек — отбеляза Филип, преди да си тръгне.

— Сигурно силно я е обичал — дискретно отвърна архиварят.

Той самият бе страстно влюбен в историята на бижутата на „Картие“ и бе посветил кариерата си на архива. Добавяше данни и за новите им изделия. Това бе работата на живота му.

Филип му благодари за отделеното време и отличните проучвания, разбраха се къде да му изпрати снимките и документите

за каталога, после се сбогуваха и той си тръгна.

Спря да обядва в малко кафене, като размишляваше върху наученото в „Картие“. После реши да отиде във „Ван Клийф и Арпелс“, макар да знаеше, че началникът на архива им не беше на работа. Посещението му там беше кратко, но много полезно. Заместникът на шефа му каза, че колието и обиците със сапфири, изработени в типичния за четиридесетте години стил, били подарък за рожден ден, както и пръстенът и гривната със сапфири. Семплата диамантена брошка била коледен подарък. Камъните в бижутата на „Ван Клийф“ не бяха толкова големи, но качеството им беше изключително, а изработката — съвършена.

Филип още не беше се свързал с „Бошерон“ за някои от по-дребните бижута на Маргарет. Умберто очевидно бе предпочитал „Картие“ и „Ван Клийф“, но графинята бе притежавала и изделия на други парижки бижутери, които вече не съществуваха.

Експертите от „Кристис“ заявиха категорично, че диамантената диадема е антика, следователно бе невъзможно да открият произхода ѝ. Бяха сигурни, че е френска изработка, но предположиха, че може да е била купена в Лондон. Останалите бижута бяха изработени в Италия, като двете от „Булгари“. С тях Филип още не бе говорил. Но пътуването му до Париж бе плодотворно. Вече разполагаше със сериозна информация за бижутата на Маргарет, дори с оригиналните им цени. Сега, след повече от седемдесет години цената им бе неколkokратно по-висока. Бе почти невъзможно да се намерят скъпоценни камъни с такива размери в днешно време.

След срещата си във „Ван Клийф“ Филип се върна в „Кристис“, но вече нямаше работа там. Бяха го изпратили в Париж като наблюдател и помощник, но търгът приключи, а колегите му от френския клон щяха да се справят с останалото. Вечерта щеше да се качи на „Евростар“ до Лондон, най-вече за да се отбие за малко в офиса им там. А и винаги обичаше да ходи там и да се среща с приятелите си от художествения отдел. Той се сбогува с Жил, който му пожела късмет с търга през май.

В Лондон Филип се настани в „Кларидж“ и се разходи по Бонд Стрийт, където разгледа с възхищение изделията на „Граф“ и други прочути бижутери. „Кристис“ продаваха много бижута от „Граф“ с безукорни камъни и красива изработка за доста солидни суми, а пък

Лорънс Граф купуваше от тях камъните за бижутата си. Беше известен с това, че купуваше невероятно ценни камъни в редки цветове, като розови и сини диаманти, в най-едрите размери, които можеше да намери. Англичанинът се бе превърнал в съвременния Хари Уинстън със забележителните бижута на астрономически цени. Въпреки предпочитанията му към изкуството, Филип не можеше да не признае, че бижутата на Граф бяха прекрасни и той се възхищаваше на таланта му.

На път обратно към хотела се отби и в няколко художествени галерии. На следващата сутрин отиде в офиса на „Кристис“, срещна се с английските си колеги и обсъди предстоящите търгове. Беше приятно да се видят, а не само да си разменят служебни имейли. Разказа им подробно за търга в Ню Йорк през май. За тях бе интересно да чуят за бижутата на ди Сан Пинели и как бяха попаднали у тях чрез съда, както и за скорошните му открития в „Картие“ и „Ван Клийф“. Късно следобед, когато събираше багажа си, спонтанно реши да отиде до Рим, за да довърши проучванията си. Помоли администратора на хотела да му резервира полет в девет часа вечерта и стая в „Хаслър“. Не възнамеряваше да остава там дълго, планираше само да посети един-двама бижутери.

След кратко забавяне на летище „Хийтроу“, пристигна в хотела в Рим малко след полунощ. Стаята не беше голяма, но бе удобна и красива, обзаведена с богат жълт сатен и старинни мебели, а малкото балконче разкриваше великолепна гледка към града. Улиците бяха оживени и претъпкани с хора въпреки късния час. Филип си наля малко бренди, излезе на терасата и се полюбува на великолепието на града под пълната луна. Колкото и красив да беше Париж, той винаги бе смятал Рим за най-романтичното място на света. Само идеята, че беше тук сам, леко го потискаше. Помисли си, че майка му беше права — трябваше да положи повече усилия да се запознае с някоя сваяна жена, а не да прекарва всеки уикенд на лодката си. Щеше да е чудесно да има компания в Рим, макар да бе тук по работа.

След брeндитo заспа дълбоко в леглото с балдахин и се събуди в осем сутринта. Изпи едно силно италианско еспресо и пристигна в „Булгари“ на Виа Кондоти в десет, точно когато отваряха. Две от бижутата от сейфа на Маргарет бяха от там — дантелената диамантена гривна и онази с изумруди и диаманти. В магазина обаче му казаха със

съжаление, че не разполагат с документация за толкова стари изделия. Повечето от старите им архиви били унищожени през войната. Филип не беше очаквал да научи кой знае какво от тях, но пък това бе добро оправдание за пътуването до Рим. Разходи се по Виа Кондоти, отби се в „Прада“ да си купи риза, а към един часа, когато повечето магазини затвориха за обяд, вече бе приключил с обиколката.

Седна в малко ресторантче за чаша вино и спагети и, докато наблюдаваше оживлението наоколо, го осени интересна мисъл. Почувства неустойимо привличане към Неапол, прииска му се да види замъка, където бяха живели семейство Пинели. На някои от документите на графинята имаше и римски адрес и той накара шофьора на таксито да мине покрай него на път за хотела. Беше елегантна, но семпла кооперация. Основният адрес на Маргарет в продължение на трийсет и две години бил в Неапол. Очевидно там се е намирал домът на графа. Филип искаше да го види. Нямахше много работа в Ню Йорк и се изкуши да добави още един ден към пътуването си. Върна се в хотела в два и половина и разпита за полетите до Неапол. Управителят му каза, че в шест часа има полет от „Фиумичино“ и предложи да му запази стая в „Гранд Хотел Везувио“ Филип не се поколеба и помоли да му резервират и полета, и хотела. Желанието му да научи нещо повече за Маргарет Пиърсън ди Сан Пинели започваше да превзема живота му. Час по-късно седеше в таксито на път към летището, без да има представа какво се надяваше да намери в Неапол. Знаеше само, че нещо го привличаше силно към града. Искаше му се да може да поговори с Джейн, замисли се дали тя щеше да го разбере, или да го помисли за смахнат. Историята на графинята сякаш беше спечелила сърцата им.

Самолетът кацна на международното летище в Неапол и Филип взе такси до хотела. Стаята му беше с балкон и прекрасна гледка към залива. Не познаваше града добре, но мястото беше известно с престъпността си, най-вече с джебчиите. Реши да вечеря в ресторант „Карузо“, на деветия етаж на хотела. Уреди си кола под наем, която му доставиха на следващия ден — обикновен фиат без екстри, но това не го притесни. Управителят на хотела му обясни как да стигне до адреса, където вероятно се намирал замъкът. Докато шофираше натам, Филип видя Везувий в далечината и се сети за Помпей. Беше ходил там като дете с родителите си и бе впечатлен от него, от разказа за

хората, погълнати от лавата и мумифицирани, както си били заети с ежедневните дейности. Все още добре си спомняше всичко. Тогава разпитва родителите си дали в Ню Йорк има вулкани и изпита страхотно облекчение, когато разбра, че няма. Споменът го накара да се усмихне.

Нужен му беше повече от половин час, за да стигне до края на града заради натовареното движение. Тук хората караха по-откачено дори от Рим. След поредния завой внезапно видя красив малък замък. Елегантна сграда с висока ограда и огромни вековни дървета зад нея. През двойната порта се виждаше вътрешен двор с калдъръм. Филип спря, провери адреса и разбра, че е пристигнал. През отворената порта видя двама градинари и мъж, който им даваше нареждания и сочеше към градините, докато те кимаха. Беше висок, на около шейсет години, с гъста бяла коса. Той се обърна към Филип с въпросително изражение, после тръгна към него. Филип не знаеше какво да каже, а и италианският му не бе достатъчно добър, за да обясни защо бе дошъл.

— *Posso aiutarla?* — попита мъжът с плътен дълбок глас.

Лицето му беше набраздено от бръчки, но очите му бяха младежки и въобще не приличаше на графа от снимките, който имаше елегантни аристократични черти. Този човек очевидно се наслаждаваше на хубавата храна и веселия смях. Очите му бяха дружелюбни, но любопитни, когато попита Филип как може да му помогне.

— Говорите ли английски? — предпазливо попита Филип.

Нямаше представа какво щеше да прави, ако мъжът не говореше английски. Поводът за идването му тук бе прекалено сложен за обясняване с жестове, а и наистина нямаше основателна причина, водеше го любопитството.

— Малък — отговори мъжът, като вдигна два пръста, за да подчертае думите си, и се усмихна.

— Искан да видя замъка — бавно обясни Филип, чувствайки се като пълен идиот. — Познавам човек, който е живял тук много отдавна.

Това си беше чиста лъжа.

Човекът кимна, че го разбира.

— Родител? Баба? — попита той.

Филип не знаеше дали думата за родител и роднина бе същата на италиански, но схвана идеята и кимна. Бездруго не можеше да каже: „Не, жена, чиито бижута ще продаваме на търг в «Кристис», която никога не съм срещал, но страшно ме вълнува“, макар това да бе истината. Внезапно той си спомни снимките на графинята на лаптопа в колата му и отиде да го вземе. Мъжът го изчака търпеливо.

След миг Филип се върна и му показа снимките на Умберто и Маргарет пред замъка, с градините и някои от конюшните, които вероятно се намираха зад сградата или пък вече въобще не съществуваха. Лицето на възрастния мъж се озари и той кимна ентузиазирано.

— Умберто и Маргарет ди Сан Пинели — каза Филип, като ги посочи, а мъжът отново кимна.

— *Il conte e la contessa* — каза той и Филип се усмихна.

— Вие от същото семейство ли сте? — попита Филип, но мъжът поклати глава отрицателно.

— Не, купих преди десет години — ясно каза той. — Той умира отдавна. Не семейство, не деца. Умира, тя продава къща и отива в Рим. Други хора купуват, правят къща счупена и продават на мен. Няма пари, затова продават на мен.

Английският му беше слаб, но Филип разбра всичко отлично. Маргарет продала къщата след смъртта на съпруга си, преместила се в Рим, а купувачите съсипали имота поради липса на пари, после го продали на възрастния човек. А той очевидно се грижеше добре за мястото. Ферарито и ламборгинито в двора показваха, че той определено разполагаше с достатъчно пари за поддръжката на замъка.

— *Il conte era molto elegante, e lei bellissima* — каза той.

Говореше колко елегантен бил Умберто и колко красива била Маргарет, докато разглеждаше снимките.

— Много тъжно, няма деца за къща — добави той.

Искаше да узнае повече за интереса на Филип към мястото, но езиковата бариера му пречеше да разпита. Вместо това той му махна да влезе и да разгледа имота. Разходиха се из великолепните стаи с елегантни антики и чудесно съвременно изкуство, което подходеше отлично на обзавеждането. Стените бяха боядисани в нежни пастелни цветове, а от горните етажи се откриваше величествена гледка към морето.

— Много обичам тази къща — обясни мъжът, а Филип кимна трогнато. — Хубаво чувство. Топло. Принадлежи на семейство на граф четиристотин години. Аз съм от Флоренция, но сега Неапол. Понякога Рим. Художествена галерия — посочи той картините и после себе си.

Филип предположи, че е търговец на произведения на изкуството. Картините бяха впечатляващи, от прочути художници, които Филип веднага разпозна. Тогава той извади визитната си картичка. Собственикът на замъка видимо се впечатли.

— *Gioielli?* — каза той, сочейки към думата „бижута“ на картичката.

— Преди всичко изкуство и картини — обясни Филип, като посочи стените. — Сега бижута, но предпочитам изкуство.

Мъжът го разбра и се засмя. После отново заговори за Умберто и Маргарет.

— *La contessa aveva gioielli fantastici* — каза той, сочейки снимките на графинята с някои от бижутата ѝ. — Чувам това. Много прочути бижута, но после няма пари, когато графът умира. Много коли, коне, бижута и тя продава къщата. И може би тъжна, когато той умира, особено без деца.

Филип кимна в съгласие. Само с няколко думи собственикът на замъка описа образа на двойката, харчили луди пари, които почти се изпарили след смъртта на Умберто. Графинята била принудена да продаде замъка и да се премести в апартамент в Рим. Маргарет вероятно бе живяла известно време с парите от продажбата на замъка, а после се върнала в Съединените щати. От всичко, научено досега за малкия ѝ апартамент в Мъри Хил и старческият дом в Куинс, Филип разбра, че тя бе водила съвсем скромен живот в Ню Йорк. Бляскавите ѝ дни са били тук, заедно с Умберто. След смъртта му са ѝ останали само бижутата, но тя не ги продала, вероятно от любов към него. Очевидно обичта им е била много силна и споменът за нея я е крепял до края на живота ѝ.

Италианецът посочи снимките и докосна сърцето си, а Филип кимна. Точно това го доведе тук и събеседникът му го разбираше добре въпреки езиковата бариера. Възрастният мъж подаде визитната си картичка на Филип. Казваше се Саверио Салваторе и притежаваше художествена галерия със същото име, с адреси в Рим и Флоренция. Филип искрено се зарадва на запознанството им, беше му приятно да

си поговори с него. Докато излизаха обратно на двора, Филип му благодари и на италиански, и на английски. Саверио го погледна топло и посочи мила снимка на Маргарет и Умберто.

— Изпратиш на мен? Харесвам за къща. Техен дом за много години.

Филип с удоволствие се съгласи и обеща да му изпрати няколко от снимките. Любовната история на графа и графинята достигаше до всяко сърце.

Двамата мъже се разделиха. Саверио му махна и се прибра. Не бяха обиколили градините, които изглеждаха огромни и безукорно поддържани, но Филип видя достатъчно. Разбра къде и как са живели влюбените. Наистина бляскав живот. Запали колата и потегли обратно към хотела.

Пътуването до Неапол не му помогна много за търга в „Кристис“, но той знаеше, че е постъпил правилно. И смяташе да запази визитката на Саверио. Надяваше се да се видят отново. Щеше да спази обещанието си и да му изпрати снимките на Маргарет и Умберто.

През уикенда, когато се върна в Ню Йорк, Филип звънна на майка си. Искаше да вечеря с нея в неделя и да ѝ разкаже всичко, което бе научил за Маргарет, бижутата ѝ и дори замъка, където бе живяла. Знаеше, че историята ще я заинтересува. Маргарет вече не беше пълна загадка, имала е дом и съпруг, който я беше обичал и ѝ бе осигурил блестящ живот. Не беше просто име върху изоставен сейф в банката с колекция изключително ценни бижута. А мисълта, че графинята бе останала само с две хиляди долара накрая, живяла в малък апартамент в продължение на много години и приключила дните си в мизерен старчески дом в Куинс, без да продаде бижутата и да заживее по-удобно, бе трогателна и любопитна. Очевидно подаръците на съпруга ѝ бяха означавали много за нея. Филип искаше да сподели всичко това с майка си и да ѝ разкаже за търга в Париж, включително за драматичния момент, когато диадемата на убитата кралица бе изискана от правителството за френските музеи. Знаеше, че Валери ще се интересува от разказа му. Изненада се, когато чу гласа ѝ — звучеше сериозно, дори леко мрачно. Каза му, че също иска да го види. Изглежда и тя искаше да сподели нещо с него.

— Добре ли си, мамо? Какво не е наред?

— Няма проблеми, просто искам да поговорим. Трябва да взема някои решения.

— За здравето ти ли става дума? — паникьоса се той.

— Не, скъпи, добре съм. Други неща. Нуждая се от мъдрите ти съвети.

Филип знаеше, че майка му продаваше част от акциите на баща му от време на време. Беше инвестирала в солиден фонд и не трябваше да се тревожи за парите от застраховката, които бе получила след смъртта на баща му. Валери обичаше да иска съветите му за финансовите си дела.

— Неделя вечер?

— Отлично. Приятен уикенд.

Филип се почувства притеснен след краткия им разговор. Майка му се тревожеше за нещо и той се надяваше да не го е излъгала и здравето ѝ да е наред. Като единствено дете, той се чувстваше отговорен за нея. Все пак беше на седемдесет и четири, макар да не изглеждаше на толкова и да не се държеше като старица.

През уикенда не спря да мисли и за Джейн Уилоуби. Копнееше да ѝ се обади и да ѝ разкаже за пътуването си и за наученото за Маргарет. Реши да я покани на обяд отново, искаше да сподели новините си от Европа.

Докато той работеше по лодката си, Джейн се нанесе в новия си апартамент, малко едностайно жилище близо до Алекс. Родителите ѝ обещаха да ѝ помагат с плащането на наема докато си намери работа. Не беше чула и дума от Джон откакто го напусна, очевидно напълно бе забравил за нея. Предполагаше, че вече е с Кара. Това беше сериозен урок за Джейн и единственото, за което съжаляваше, бе, че не го е напуснала още преди месеци, когато положението се влоши. Последните шест месеца бяха пълна загуба на време, а пренебрежението му към нея, оправдавано с училище и проекти, бе обидно.

Взе си почивен ден и отиде до ИКЕА да купи някои мебели, а Алекс ѝ помогна да ги сглобят. Биваше я с чук и отвертка в ръка. В неделя вечер всичко беше готово и Джейн се настани на новото място. Изглеждаше чудесно. Двете с Алекс ядоха пуканки и гледаха филм, за да отпразнуват новото ѝ жилище.

В неделя следобед Филип си тръгна от Лонг Айлънд малко по-рано от обикновено. Валеше, движението беше натоварено, а той нямаше търпение да види майка си. Отби се да купи бутилка розе, каквото тя обичаше, и в пет часа позвъни на вратата. Валери го посрещна изненадана.

— Подранил си! — каза тя доволно и пое с усмивка виното.

— Струва ми се, че трябва да си поговорим за доста неща и реших да имаме повече време — отвърна той, докато влизаше.

Веднага забеляза, че майка му беше работила усърдно. Въздухът миришеше на маслени бои — познат аромат, който цял живот бе свързвал с нея.

След минута Валери наля по чаша вино и седнаха в уютната всекидневна. Тя се настани в любимото си вехто кожено кресло, а той

— на канапето.

— Е, какво става? — погледна я той любопитно. — Ти започни първа.

Тревожеше се за нея вече два дни.

— Дълга история — въздъхна тя и отпи от виното. — Знаех за нея последния път, когато се видяхме, но се нуждаех от време да обмисля ситуацията. Определено ме шокира.

Докато я слушаше, Филип реши, че има проблем със здравето. Той затаи дъх уплашен, макар майка му да изглеждаше добре.

— Казах ти, че отидох да видя Фиона, старата ми гувернантка. Искан да ми помогне да разбере нещо. Когато разглеждах снимките на Маргарет, нищо не ме учуди. Предполагам, че забелязах известна семейна прилика, но тя е притежавала типичната англосаксонска хубост. А и да си признаем, всички хубавици изглеждат еднакви — подхвърли тя небрежно и Филип се засмя.

— Е, невинаги — отвърна той и тя се усмихна широко.

— Не видях нищо особено във външния ѝ вид, но онова, което ме разтърси, бяха снимките на малкото момиченце. Нямам много мои снимки като дете, тъй като нямах много обичливи родители, меко казано, но когато видях онези от сейфа, бях сигурна, че на тях съм аз. Нямах написано име, но аз съм била на същата възраст като момиченцето и бях абсолютно сигурна за някои от тях. Не можех да разбера защо моите снимки ще са в сейфа. Отидох да поговоря с Уини за това и ми дойде странна идея. Изведнъж се сетих, че не разполагахме с абсолютно никакви снимки на голямата ни сестра Маргарет. Майка ми ги унищожила след смъртта ѝ, както и всички други следи от съществуването ѝ, което винаги ми се бе виждало странно. Не би ли трябвало да запази грижливо всеки спомен за изгубената си дъщеря? Баба ти и дядо ти бяха невероятно студени, строги и сковани хора. И започнах да се чудя: ами ако Маргарет не бе умряла? Ами ако се бе влюбила в италиански граф, нещо, което те със сигурност не биха одобрили? Ами ако само ни бяха излъгали, че е мъртва, а тя е била жива и е живяла с италианския си съпруг през всички тези години? Ами ако името не беше само съвпадение, а Маргарет ди Сан Пинели всъщност бе голямата ми сестра? Двете са били на една и съща възраст и не знам защо, но внезапно се почувствах напълно сигурна, че графинята бе сестра ми. Уини е била

само на четири години, когато тя е заминала, а аз самата — бебе. Запитах се дали Уини някога бе подозирала, че Маргарет е жива, или пък бе чула нещо, което да я накара да се запита дали историята на родителите ни е вярна.

Валери погледна сина си напрегнато.

— И какво каза Уини? — любопитства той.

— Твърдеше, че съм откачила. Каза, че съм луда и родителите ни никога не биха постъпили по този начин. Тя ги харесваше повече от мен, а и бяха несравнимо по-мили с нея. Тя бе точно като тях, за разлика от мен. Те винаги се опитваха да ме принудят да мисля и да се държа както те искат, но просто не можех. Уини каза, че идеята ми била абсурдна. Родителите ни никога не биха ни излъгали, а на снимките било друго дете. Всички деца по онова време ги обличали еднакво, което донякъде е вярно. Но лицето и очите на момиченцето бяха моите. Не стигнах донякъде с Уини и се скарахме жестоко. Същата вечер ми хрумна да отида при Фиона и да я попитам какво знае. Реших, че може да е наясно с обстоятелствата, при които е заминала сестра ми. Години по-късно ни казаха, че тя отишла да учи в Швейцария, неутрална страна по време на войната. Но пък защо въобще бяха изпратили дъщеря си в Европа през войната? И ако е заминала за Англия, защо е умряла в Италия? Никога не ни бе позволено да задаваме въпроси за Маргарет и дори да споменаваме името ѝ, а аз винаги съм изпитвала силно любопитство. Помислих си, че Фиона ще познае Маргарет по снимките, тъй като тя бе започнала работа при родителите ни две години преди заминаването ѝ. И потеглих към Ню Хемпшир. Фиона е на деветдесет и четири, но със съвсем ясен и трезв ум.

Валери изглеждаше силно развълнувана, а Филип — изненадан и любопитен. Нямахме представа какво предстои.

— Показах ѝ снимките и я попитах дали Маргарет ди Сан Пинели е сестра ми. Разочаровах се, когато тя каза „не“. И въобще не бях подготвена за следващите ѝ думи. Тя каза, че Маргарет е моя майка. Забременяла на седемнайсет от момче, с което се обичали много. Той тъкмо бил навършил осемнайсет. Но родителите им били възмутени, не им разрешили да се оженят и ги разделили. Маргарет била изпратена в дом за своенравни момичета в Мейн, за да роди бебето тайно и да го даде за осиновяване. Няколко седмици след

заминаването ѝ японците нападнали Пърл Харбър, момчето било призовано в армията и изпратено на лагер, а после на обучение в Калифорния, където почти веднага било убито при инцидент. Очевидно Маргарет отказала да даде бебето за осиновяване, затова родителите ѝ заминали при нея и се върнали в Ню Йорк няколко месеца след раждането. Казали на всички, че бебето е тяхно. Качили Маргарет на шведски кораб за Лисабон, откъдето тя заминала за Лондон. Никога дори не е ходила в Швейцария. Година по-късно ни казаха, че умряла от грип и така се отърваха от нея завинаги. Тя обаче се запознала с графа в Лондон. Била едва на осемнайсет години, съвсем сама в чужда страна, на континента бушувала война. Графът бил изключително мил с нея, оженили се бързо и той я отвел в Италия със себе си. Заживели в семейния му дом в Неапол. Прогонили собственото си дете, представяш ли си... Първородната си дъщеря. Само за да избегнат скандал — каза тя възмутено, а очите ѝ се насълзиха. — Изпъдили я от живота си завинаги и задържали бебето, макар да не го искали и обичали. Фиона каза, че Маргарет и графът се опитали да ме вземат след няколко години, но родителите ѝ не позволили. Дори я заплашили и накрая тя се предала. Фиона ѝ изпращала снимки на дъщеря ѝ докато напуснала семейството десет години по-късно. Филип, — въздъхна тя, а сълзите ѝ потекоха, — това бебе съм аз. Маргарет е била майка ми, а не сестра ми. Баба ми и дядо ми ме откраднали от нея. Престрували се на мои родители, но ме мразели заради позора, който раждането ми можело да им причини. Живях в лъжа в продължение на години и бях лишена от майка си заради тях. Маргарет Пиърсън ди Сан Пинели е моята майка. Нямам представа какво да направя, нито на кого бих могла да разкажа нещо подобно, дори и вече да няма значение. Тя е мъртва.

Валери се почувства като сираче, също като в деня, когато бе научила истината.

— Но няма съмнение. Маргарет е моя майка. Странно съвпадение, всъщност много по-странно, отколкото си мислехме. Струва ми се, че ми е било писано да я открия, когато те помолиха да направиш оценката за „Кристис“. Графинята е твоя баба, Филип. И майката, която никога не съм познавала.

Сълзите опариха бузите ѝ, а Филип я прегърна нежно. Никога не беше виждал майка си да плаче, освен когато баща му почина.

— Каза ли на Уини? — попита той и тя кимна.

— Този път ми повярва. Все още ги оправдава. Според нея, те са смятали, че постъпват правилно. Но да държат майка ми далеч от мен през целия ми живот, да се отнасят с мен като с натрапница, да прогонят дъщеря си и да се преструват, че е мъртва, едва ли може да се нарече правилно, дори за тях. Уини ме помоли да не вдигам шум. Отначало ме обвини, че се стремя към бижутата, но историята е много по-шокираща от желанието да си наследник на скъпи бижута. Зловеща лъжа, поддържана от баба ми и дядо ми, които съсипали живота на Маргарет и откраднали детето ѝ от нея. И оставили горката жена да умре съвсем сама.

Валери избърса сълзите си, а Филип каза предпазливо:

— Не мислех за бижутата, а само какво означава всичко това за майка ти и за теб. Съгласен съм, че историята е потресаваща. Истината е, че ти си нейната наследница. Единственото ѝ дете. А ако това е вярно, трябва да получиш бижутата, те са твои.

— Те принадлежат и на Уини. Тя е била нейна сестра... Но не ми пука за бижутата. Те няма да върнат майка ми.

— Не, но тя би искала да са твои. Мисля, че точно заради това ги е пазила през всичките тези години, макар да е живяла бедно. Направила го е или от любов към Умберто, или защото се е надявала един ден да те открие и да ти ги даде.

— Ако е така, тя щеше да напише завещание, но не го е направила.

— Не знаеш какво е мислила и в какво състояние е била накрая. Факт е, че това са нейните вещи, а ти си единствената ѝ дъщеря. Не съм сигурен как да действаме сега. Но в историята има много повече от ужасното поведение на баба ти и дядо ти. Майка ти е оставила цяло състояние в бижута и те ти принадлежат.

Филип не бе очаквал подобна развръзка и в най-лудите си мечти, дори когато бе попитал майка си за съвпадението в имената. Мислеше, че Маргарет може да се окаже евентуално далечна братовчедка, но не и баба му. Зашеметяващо разкритие. Но не можеха да не предприемат нещо. Трябваше да действат, но преди това да помислят и да вземат правилното решение.

Филип разказа на майка си за посещенията си в „Картие“ и „Ван Клийф“, както и онова, което научи за бижутата, произхода им и

поводите, по които са били подарени. Разказа ѝ и за пътуването си до замъка и запознанството със Саверио Салваторе в Неапол. Спомена колко чаровен е новият собственик на замъка и колко малко знаел за Маргарет и Умберто. Мозайката вече бе сглобена, липсваха само няколко парченца.

— Бих искала да видя замъка някой ден — каза Валери с копнеж за дома, където майка ѝ бе живяла трийсет и две години с втория ѝ баща.

Бъбриха си до късно през нощта. Вечеряха в кухнята, разглеждаха снимките отново и отново. Когато свършиха виното, Валери му призна, че иска да нарисува портрет на майка си по снимките. Искаше ѝ се да се приближи максимално до нея, да заличи по някакъв начин трагичната загуба от миналото.

Филип бе трогнат от историята. Мислите му препускаха — за миналото, за настоящето и бъдещето, за решенията, които трябваше да вземе за бижутата. И на всяка цена трябваше да се обади на Джейн на сутринта, очевидно се налагаше да направят нещо. А какво точно? Всичко предстоеше.

На сутринта Филип звънна на Джейн в службата. Той самият още си беше у дома.

— Как мина пътуването ти? — любезно попита тя, очевидно доволна, че чува гласа му.

Беше мислила за него сутринта.

— Много интересно — отговори той.

Звучеше сериозен и разсеян. Беше останал буден през по-голямата част от нощта, размишлявайки върху историята и какво да направи, за да помогне на майка си.

— Чудех се дали ще се съгласиш да обядваме заедно днес. Искам да обсъдя нещо с теб.

Джейн реши, че отново става дума за работа.

— Разбира се. Къде искаш да се видим?

Той ѝ предложи друг ресторант близо до работата си. Не беше прекалено шумен и предлагаша хубави сандвичи, хамбургери и салати. Филип не искаше да се разсейва с изискана храна, прекалено любезни келнери или шумни клиенти. Разбраха се да се срещнат в дванайсет и половина и той вече бе там, когато тя пристигна. По очите му Джейн веднага разбра, че с него нещо не е наред.

И двамата си поръчаха сандвичи и решиха да си разделят една салата. Филип ѝ разказа за пътуването си в Европа, за посещенията си в „Картие“ и „Ван Клийф“ и замъка в Неапол. Накрая реши да нагази в дълбокото и да сподели и останалото. Беше много лично и трогателно, но смяташе, че и тя трябва да знае истината.

— Джейн, майка ми също се захвана с детективска работа и откри впечатляваща информация. Оказа се, че тук има нещо повече от съвпадение в имената. Много повече.

Той ѝ разказа какво бе научила майка му от Фиона.

— Струва ми се невероятно и странно, че ти звънна в „Кристис“ за оценката, а това доведе майка ми до истината за раждането ѝ, за майка ѝ и цялата загадка, която стоеше пред нас. По-необикновено е

дори от художествена измислица. А най-странното е, че майка ми се оказва пряката наследница на Маргарет ди Сан Пинели, а графинята е моя баба. И това ако не е откачено... — каза той объркано.

Джейн беше като зашеметена. Докато слушаше историята на Валери, сходството с това, което я бе впечатлило в писмата, я шокира.

— Не съм сигурен как да действаме и как да докажем на съда, че майка ми е наследницата на Маргарет. Тя не може просто да влезе в съда и да заяви: „Здравейте, това е била майка ми“. А след като баба ѝ и дядо ѝ са подправили акта за раждане и са я вписали като тяхно дете, истината надали може да се докаже лесно. Да не споменаваме и факта, че търгът е само след два месеца. Убеден съм, че всичко ще си дойде на мястото накрая, но нямам идея какво да предприема и се нуждая от съвета ти. Какво мислиш?

Джейн замълча за момент, после инстинктивно влезе в ролята си на адвокат. Не се съмняваше какви трябва да са следващите стъпки.

— Трябва да се обадиш на адвокат. Колкото се може по-бързо. Не можеш сам да се справиш с всичко. Трябва да съобщиш в съда, че е открит наследник, а майка ти да заяви официално коя е и да осигури доказателства. Колко дълго ще отнеме и какви са етапите в процеса или какви доказателства ще искат, нямам представа. Но адвокатът ще знае. Между другото, как майка ти приема това? Вероятно е било ужасен шок да открие, че хората, които е смятала за свои родители, са ѝ отнели истинската майка. Сърцето ти се къса, когато чуеш подобна история. Знаем, че такива неща се случват, но сигурно се чувства зле — каза Джейн със съчувствие.

Трагичната история на Маргарет и майка му сега ѝ се струваше съвсем реална и силно я трогна.

— Мама е разстроена и я разбирам. На този етап наистина не мисли за бижутата, а само за майката, която е изгубила. А доколкото разбрах, баба ѝ никога не се е отнасяла добре с нея. Била е много студена жена и предполагам, че е ненавиждала мама заради обстоятелствата около раждането ѝ, колкото и да е несправедливо това. Но въпреки всичко, трябва да оправим и проблема с бижутата. Не мога да бъдат продадени без изричното съгласие на наследницата им, а мама първо трябва да бъде законно призната за такава. Но нямам представа колко време ще отнеме това — дни или месеци — каза той тревожно.

— И аз не знам — призна Джейн. — Съдът не действа бързо, особено когато става дума за имоти на починали хора, които не могат да се оплачат.

— Не знам и дали леля ми Едуина няма да претендира за наследство. Маргарет е била нейна сестра и тя може да поиска някаква част.

— Веднага трябва да се обадиш на адвокат — повтори Джейн. — Мога да ти препоръчам, ако искаш.

— Имам някого предвид — тихо каза той.

— Обади му се още днес — настоя тя.

Филип кимна, плати сметката и ѝ благодари за добрите съвети. Разговорът с нея наистина му помогна. А Джейн не спираше да мисли за случилото се — съдбата я бе накарала да се обади на Филип, а майка му се оказа момиченцето, за което Маргарет пишеше в писмата и по което бе тъгувала цял живот.

— Когато Хариет ме накара да прочета писмата, все още се надявах да намеря завещание. Нямахме такова, а само писма, но цялата история е в тях. Всичко, което чух от теб, е разказано от графинята. Как оставила „любимото си ангелче“ в Ню Йорк, как била принудена да изчезне и да пристигне в Лондон по време на войната, как се запознала с графа, омъжила се за него и как се опитали да вземат детето ѝ, когато било на седем години. Направили всичко възможно, но родителите ѝ им попречили и дори ги заплашили. Маргарет се опитала да се запознае с дъщеря си, когато тя навършила осемнайсет години. Видяла я само веднъж, от разстояние, но се уплашила да не ѝ съсипе живота и се върнала в Италия, без да се запознае с нея. Накрая се предала. Писала ѝ писма в продължение на повече от седемдесет години. Никъде не я нарича по име, но навсякъде твърди, че възнамерява да ѝ остави бижутата. Канела се да напише завещание, но очевидно отлагала прекалено дълго. По писмата си личи, че накрая разсъдъкът ѝ не е бил ясен, явно изгубена в миналото. Нищо в писмата не може да осигури адекватно правно доказателство, освен ако майка ти не успее да докаже, че е дъщеря на Маргарет. Но всичко е там, цялата тъжна история от начало до край, както и някои щастливи моменти. Маргарет е била щастлива с графа, но най-могъщата сила в живота ѝ е била детето ѝ. Все още пазя копия от писмата и ще ти ги

изпратя. Тъжна история, но ще разкаже на майка ти колко силно я е обичала графинята и колко е страдала по нея.

Джейн предполагаше, че писмата ще са безценни за майката на Филип.

Той се трогна от думите ѝ. А и за Валери щеше да е чудесно да узнае какво майка ѝ бе изпитвала към нея.

— Ще ти бъда много благодарен, ако ми изпратиш копията. За майка ми няма да е лесно да ги прочете, но може да ѝ подействат оздравяващо. Единственото, което знае сега, е чуто от други хора. Да го види в писмата на майка си ще е прекрасен подарък за нея.

— Радвам се, че ги прочетох — тихо каза Джейн.

Излязоха на улицата, все още под въздействието на разговора. Филип реши да я попита как вървят нещата с приятеля ѝ, макар че не очакваше нещо да се е променило.

— Всъщност — каза тя усмихната, — случиха се някои неща. Напуснах го и тъкмо се нанесох в друго жилище.

— Все още ли се виждаш с него? — попита Филип с надежда.

— Не, всичко приключи — тихо отговори тя. — Изневеряваше ми и скоро научих за това. Трябваше да го напусна още преди месеци, когато отношенията ни се обтегнаха, но мислех, че ще се оправят. Не се получи, разбира се. А той се връща в Ел Ей заедно с новото си гадже.

Връзката ѝ явно бе пълен провал, но Филип се надяваше крайт да не е бил прекалено болезнен за нея. Джейн изглеждаше спокойна и философски настроена.

— Мога ли да те поканя на вечеря някой път? — попита той отново и тя кимна усмихната.

— Бих се радвала.

Той ѝ обеща да я държи в течение за това, което смятаха да предприемат с майка му. Знаеше, че няма да е лесно. Джейн пък обеща следобеда да му изпрати копията от писмата. Филип също искаше да ги прочете. Изпитваше безкрайно състрадание към майка си.

— Ще ти звънна — каза той и я целуна по бузата, а тя му пожела късмет.

Филип забърза към кабинета си, искаше да звъгне на братовчедка си Пени. Тя беше адвокатката, която имаше предвид. Работеше за известна кантора, самата тя беше партньор в нея и винаги

му даваше добри съвети. Обади ѝ се веднага след като се настани зад бюрото, а тя излезе от събрание, за да говори с него. Като братовчеди и единствени деца, те бяха много близки. Пени беше на четиридесет и пет и имаше трима тийнейджъри — син на тринайсет, дъщеря на петнайсет, която я подлудяваше, и осемнайсетгодишен син, завършващ училище. Внуците, от които Уини непрекъснато се оплакваше на сестра си.

— Какво става? Да не са те арестували? — попита тя весело и той се засмя.

— Още не, но работя по въпроса. Слушай, случи се нещо. Зашеметяващо. Мога ли да дойда да те видя в службата?

Пени работеше на Уолстрийт. Специалността ѝ беше данъчно и семейно право, така че случаят бе точно за нея.

— Кога можеш да дойдеш?

— Сега? По-късно? След десет минути?

— Мамка му. Събранието ми е до шест и е важно. Ще помоля жената вкъщи да остане до по-късно и да нахрани зверовете.

— Ще ти бъда адски задължен, ако го направиш — каза той.

— Добре, ще се видим в шест. Нямах неприятности, нали? Данъчна измама? Присвояване?

— Благодаря за доверието — ухили се той.

— Човек никога не знае. И по-откачени неща са се случвали.

— Не и по-откачени от това, което се случи. Ще се видим по-късно. Благодаря ти, Пени.

— Няма проблеми. Ще се видим в шест.

Налагаше му се да изчака три часа до срещата с Пени. Половин час по-късно Джейн му изпрати писмата по имейла и той прекара зад бюрото си цял следобед, вгълбен в тях, а по лицето му се стичаха сълзи. Истинска трагедия бе, че бяха лишили Маргарет от дъщеря ѝ. А още по-тъжно бе за майка му, която нямаше представа какво беше пропуснала. Маргарет обаче знаеше какво точно бе изгубила и бе страдала по него цял живот.

Пени работеше в кантора с впечатляваща репутация и разполагаше с елегантен кабинет. Беше партньор от няколко години. Филип влезе в кабинета ѝ и тя стана да го прегърне. Беше хубава жена с червена коса, великолепна фигура и съпруг, който бе луд по нея.

Пени седна зад бюрото си, а Филип се настани срещу нея и ѝ разказа цялата история. Незаконното раждане на майка му, фалшифицирания акт за раждане, представящ баба ѝ и дядо ѝ за нейни родители, които прибрали бебето, прогонили голямата си дъщеря, обявили я за мъртва и държали детето ѝ далеч от нея цял живот. После ѝ каза за всички странни съвпадения — как бяха го помолили да направи оценка на вещите на Маргарет, починала без завещание, предположенията на Валери и информацията от бившата ѝ гувернантка, която изглеждаше точна, но не бе официална. Спомена и за писмата на Маргарет, които потвърждаваха всичко.

— Как да действаме сега? Как да докажем, че мама е истинската наследница? — попита той накрая.

Пени се замисли и надраска нещо в бележника си. Нищо вече не можеше да я изненада, бе адвокат от доста години. Беше чувала и по-странни истории, макар тази на братовчед ѝ да бе забележителна.

— Първо ще изпратим човек да вземе показания от гувернантката. Няма да се мотаем, тъй като вече е на деветдесет и четири. Ако умре в съня си довечера, цялата информация изчезва заедно с нея. Ще се опитам да изпратя някого там още утре. Мислиш ли, че тя ще се съгласи да ни сътрудничи?

— Доколкото си я спомням, е доста приказлива. А и е искала майка ми да научи истината. Не знам защо не ѝ е казала по-рано. Но поне сега го е направила. Ако не бях се заел с оценката на бижутата, майка ми никога нямаше да види снимките и вероятно никога нямаше да научи коя е била истинската ѝ майка.

— Неведоми са пътищата божи — заяви Пени. — Следващата стъпка може да се окаже нещо, което майка ти да не иска да направи, но ще опрости всичко. Искам да си направи ДНК тест. Ще се нуждаем и от разрешение за ексхумация на трупа на баба ти. Трябва да получим разрешение от съда за него. Не виждам причина да ни откажат, ако се съгласим да платим разходите — погледна го и той кимна. — Ако пробите съвпадат, работата е опечена. Съдът ще потвърди майка ти за наследница и всичко е наред.

— Ами твоята майка? Тя също ли е пряка наследница, като сестра на Маргарет?

Пени се замисли за миг. Знаеше колко са непредвидими хората, когато ставаше дума за сериозно наследство, но пък смяташе, че

познава майка си добре, както и финансовото ѝ положение. Бащата на Пени бе оставил значително състояние, а родителите му бяха се погрижили за внучката си. Нямаше причина двете жени да се карат за пари.

— Тя определено може да претендира за наследство — призна Пени. — Но мисля, че трябва да оставим този проблем на сестрите. Да се разберат и споразумеят. Предполагам, че майка ми няма да иска нищо и ще се радва за сестра си. Ще разбере, че леля Валери заслужава да получи всичко, особено като се има предвид по какъв начин са я лишили от истинската ѝ майка. Да видим как сестрите ще се разберат. Каква е стойността на бижутата?

— Според оценките ни, дващест до трийсет милиона. Преди данъците, разбира се, които ще намалят сумата наполовина.

Сумата бе впечатляваща. Пени подсвирна изненадана.

— Сериозна сума.

Леля ѝ щеше да е осигурена до края на живота си и то много по-добре отколкото със застраховката от съпруга си.

— Наистина забележителна история. Виждам пръста на съдбата в нея. Човек забравя, че добри неща се случват и на добрите хора, а не само на лошите. Това ще е чудесно за майка ти.

— Да, така е — съгласи се Филип.

— Е, да започваме. Утре ще изпратя човек при гувернантката. Пусни ми имейл с данните ѝ. Помоли майка ти да си направи ДНК проба и ѝ кажи да ми се обади. Аз ще изготвя молба за ексхумирането на Маргарет. Не е толкова сложно колкото изглежда. А ако няма възражения, че леля е истинската наследница, няма да има никакви проблеми.

Поне краят на историята щеше да е по-прост и щастлив от началото. Резултатът щеше да е добър за Валери, което бе известна утеха, макар че бижутата и парите не можеха да компенсират майчината обич.

В седем и половина Филип излезе от кабинета на братовчедка си и веднага щом се прибра у дома звънна на майка си. Разказа ѝ за предложението на Пени и тя веднага се съгласи да си направи ДНК проба. После му продиктува адреса на старческия дом на Фиона в Ню Хемпшир и обеща да ѝ се обади и да я предупреди, че някой ще отиде

да вземе показанията ѝ. Звънна ѝ малко по-късно и Фиона каза, че с радост ще разкаже историята на когото трябва.

Валери очакваше с нетърпение резултатите от ДНК пробата. Възнамеряваше още на сутринта да се види с лекаря си. Изпитваше силна нужда да докаже, че Маргарет е истинската ѝ майка, което вече никой не отричаше. Но тя искаше да потвърди факта официално, сякаш за да докаже на самата себе си, че е имала майка, която я е обичала.

Накрая Валери звънна на Уини. Искаше да я уведоми какво се случва. Уини я изслуша внимателно и отговори разтревожено.

— Такава бъркотия... Ексхумиране на трупове, ДНК проби. Иска ми се просто да забравим за всичко.

Но пък тогава щатът щеше да прибере приходите от бижутата на Маргарет, което също ѝ се виждаше нередно. Уини просто мразеше бъркотията и мисълта, че родителите ѝ бяха лъжци. Вече не беше ядосана на Валери, само ѝ се искаше никое от тези неща да не беше се случвало или поне да не бяха научили истината. И беше малко ядосана на Фиона задето бе разказала историята на Валери. Цял живот Уини предпочиташе да си заравя главата в пясъка. По същия начин разсъждаваха и родителите ѝ. За нея бе доста болезнено да признае, че са ги лъгали.

— Знам, че според теб правя всичко това заради парите — тъжно каза Валери, — но колкото и да ти е трудно да повярваш, не е така. Просто искам да докажа, че тя е била истинската ми майка. Винаги съм се чувствала като сираче.

Прекалено късно бе да промени нещо, а и на Уини желанието ѝ изглеждаше детинско. Смяташе, че сестра ѝ все пак е имала родители, макар да не са били истински. Въпреки това знаеше, че Валери няма да се спре. Кутията на Пандора бе отворена.

— Ти също имаш право на част от бижутата — каза ѝ Валери. — Маргарет е била твоя сестра.

— Не искам нищо — категорично заяви Уини. — Хенри ми остави повече от достатъчно. Дори не зная какво да правя с парите. А родителите му се погрижиха за Пени. Тя има всичко, от което някога ще се нуждае, а също и децата ѝ. Мисли за себе си и за Филип. Ако тя наистина е била твоя майка, така е редно.

Уини не беше човек с лесен характер, но бе честна и справедлива и не възнамеряваше да се бори с Валери за наследството ѝ.

— Ако се окаже, че съм ти леля, а не сестра, може да ме заведеш на вечеря — каза тя усмихнато.

— Ако искаш, ще те заведа в Европа — обеща Валери. — Искам да видя къде е живяла Маргарет. Филип е посетил замъка в Неапол.

— Винаги ми прилошава в Италия — оплака се Валери. — Храната е прекалено силна. Последният път ми причини дивертикулит — каза тя и Валери се засмя.

— Добре, но все пак си помисли.

— Можеш да направиш снимки, които да видя — каза Уини.

Валери си помисли, че със сигурност ще ѝ е по-лесно да пътува без Уини, но изпита благодарност към нея заедно не възнамеряваше да оспорва наследството или да претендира за част от него. Това щеше да опрости нещата.

На следващия ден Валери си направи ДНК пробата, Пени попълни молба за ексхумация и за ДНК проба от Маргарет и изпрати лицензиран следовател да разпита Фиона в Ню Хемпшир.

Джейн влезе в кабинета на Хариет веднага след като пристигна на работа.

— Имаме наследник в случая на Пинели — заяви тя развълнувано и Хариет се ококори.

— Някой отговори на обявата? — учуди се тя, но изглеждаше доволна.

— Доста по-сложно... — отвърна Джейн и ѝ разказа историята.

Два дни по-късно молбата за ексхумирането на трупа на Маргарет бе на бюрото ѝ и тя незабавно я предаде в съда, за да улесни процедурата.

Когато излезе от кабинета ѝ, Джейн си помисли, че ако беше получила друго стажантско място, никога нямаше да се запознае с Филип и майка му, никога нямаше да открие истината за собствената си история.

През уикенда Филип я покани на вечеря и да му гостува на лодката, когато време се оправи. Тя очакваше това с нетърпение. Животът ѝ изглеждаше по-добър напоследък. И всичко това бе благодарение на Маргарет ди Сан Пинели и бижутата от изоставения сейф.

След като получи писмата от Джейн, още същата вечер Филип ги занесе на майка си. Някой ден тя щеше да получи и оригиналите, но той знаеше, че би искала да ги прочете веднага.

Обясни ѝ внимателно, а тя се разплака още преди да ги извади от плика. Призна му, че предпочита да ги прочете сама. Подозираше, че ще са болезнени, но нямаше представа колко ще е мъчително да четете за страданията на майка си в продължение на години, за вечното ѝ чувство за загуба и мъка. Валери плака през цялото време, но когато приключи, вече знаеше колко силно е била обичана. Искаше ѝ се майка ѝ да бе посмяла да се запознае с нея, когато бе на осемнайсет, а не да се страхува, че това би съсипало живота ѝ. Искаше ѝ се Маргарет да се бе свързала с нея, независимо кога. На всеки етап от живота си Валери би я приела с разтворени обятия, но всичко беше минало. Сега поне знаеше каква бе майка ѝ и как я беше обичала, а това заздравя някои стари рани, отворени от липсата на майчинска любов. Никога не получи нежност от жената, която претендираше, че е нейна майка, собствената ѝ баба. Беше я приела, за да избегне скандал, а не от топли чувства. Всъщност баба ѝ я бе ненавиждала цял живот заради начина, по който бе зачената. И бе прогонила собствената си дъщеря. Изгубени бяха две дъщери, не една.

Валери не можеше да го проумее, но беше истина. Единственото, което искаше, когато свърши с писмата, бе да прегърне майка си и да си кажат колко се обичат. Би дала всичко за това. Но поне имаше писмата от майка си и знаеше, че Маргарет винаги я бе обичала безкрайно.

Вечерта след ДНК пробата Валери рисуваше в студиото си. Портретът на непознатата жена, върху който работеше от известно време, заприличваше все повече на Маргарет. В него имаше нещо мистериозно и изпълнено с копнеж, като загадка, изскочила от мъглата. Думите на Фиона за майка ѝ и баща ѝ, които напомняли за Ромео и Жулиета, отекваха в главата ѝ. Гувернантката спомена, че и неговите родители били разстроени от бременността и не хранили топли чувства към Маргарет, от което следваше, че не биха обичали и Валери, живото доказателство за глупостта на сина им. Дори когато той е умрял, явно не са искали детето му. В противен случай биха се обадили, а те не бяха го направили. Или пък родителите на Маргарет бяха скрили и това. Вероятно родителите на бащата на Валери вече бяха покойници. Тя се замисли дали други членове на семейството им бяха още живи. Томи не е имал други деца, тъй като бе убит малко след зачеването на Валери, но може да е имал братя и сестри или братовчеди. Искаше да узнае всичко. Разполагаше само с половината от уравнението, а държеше на цялото.

Остави четките и боите и излезе от студиото. Седна пред компютъра си и вкара имената на Томи и родителите му в „Гугъл“. Използва рождената дата на Томи и предполагаемото време, когато бе убит. Намери информация, че Томас, Мюриъл и Фред Бабкок са починали. После опита само с Томас Бабкок, мислеше, че някой роднина може да е кръстил детето си на баща ѝ. Намери един в Ню Йорк, десет години по-млад от самата нея. Не беше невъзможно. Ако Томи е имал брат, може да е кръстил сина си на него. Сърцето ѝ заби лудо, с разтреперана ръка тя набра номера му и затаи дъх. Щеше да е невероятно, ако уцелеше от първия път. Възможността определено беше вълнуваща. И преди беше чувала подобни истории. Хора издирваха отдавна изгубените си родители, в повечето случаи поради осиновяване, откриваха ги и се събираха с тях чрез интернет. Сега тя бе една от тях. Дете, родено извънбрачно, умиращо от желание да

намери родителите или роднините си, опитващо се да сглоби частите от изгубения си живот, преди да стане прекалено късно. Или пък вече бе прекалено късно? Дали всички роднини на Томи бяха починали? Дали той е бил единствено дете?

На третото позвъняване отговори приятен мъжки глас. Валери нервно започна историята си за Томи Бабкок и майка ѝ преди седемдесет и пет години. Разделени млади влюбени, нежелана бременност и ранна смърт на баща ѝ в началото на войната. Звучеше странно дори за самата нея. Мъжът я изслуша мълчаливо.

— Имахте ли чичо или друг роднина на име Томас Бабкок? — попита тя с надежда и зачака отговора му нетърпеливо.

— Да, имах — отговори той. — Но не мисля, че е човекът, когото търсите. Имах чичо Том, а и дядо ми също се казваше Том. Но не мисля, че чичо е вашият човек — леко се засмя той.

— Защо не? — любопитно попита Валери, като се зачуди дали все пак не беше точният човек.

Толкова много съвпадения, които отначало изглеждаха абсурдни, се оказаха верни.

— Чичо ми беше гей. Активист в движението за равнопоставеност още от началото на създаването му. Премести се в Сан Франциско през шейсетте. Беше страхотен човек, но почина от СПИН през 1982-ра. Не мисля, че е имал деца. Беше много талантлив дизайнер на декори в Бродуей, а после и известен интериорен дизайнер в Сан Франциско.

Племенникът му звучеше горд с чичо си, но той очевидно не бе този, който Валери търсеше.

— Надявам се да намерите роднина на баща си. Историята ви е доста тъжна. Защо чакахте толкова дълго, за да потърсите семейството му?

— Научих истината наскоро. В онези дни извънбрачните деца били шокиращо нещо и никой не говорел за тях.

— Предполагам, че това е вярно — мило каза човекът. — Пожелавам ви късмет.

Валери се зачуди на колко ли хора с името Бабкок трябваше да се обади и дали някога щеше да намери правилния, роднина на баща ѝ.

Опита отново и се появиха дузини Бабкоковци, някои едва четиригодишни, от различни щати. Накрая един от тях ѝ се стори добра възможност. Беше на седемдесет години, роден в годината след

края на войната. Живееше в Санта Барбара, Калифорния, със съпругата си Анджела и с Уолтър Бабкок, който бе на деветдесет и четири. Ами ако Томи е имал по-голям брат, който се е оженил и е имал син след войната? Можеше да го е кръстил на убития си брат. Тя вече вярваше, че всичко бе възможно. Помисли си да звънне на Фиона и да я попита, но вече бе доста късно и се отказа.

Втора си се в имената и номера. Изпитваше отчаяно желание да се обади. Вече не й пукаше дали хората щяха да я сметнат за луда. Вдигна телефона и набра. В Калифорния бе едва седем вечерта и найлошото, което можеха да й кажат, бе, че е сгрещила номера. Беше решила да пита за Томас Бабкок, а не за баща му. Томас щеше да е племенник на баща ѝ, ако беше на прав път. Отговори ѝ жена с лек южняшки акцент. Валери помоли да говори с Томас Бабкок и затвори очи докато чакаше. Нямаше какво да изгуби, не я притесняваше кой какво би могъл да си помисли.

След секунди мъж с дълбок, плътен глас ѝ отговори. Не звучеше раздражен, че му се обажда непознатата жена. Тя му обясни набързо и колкото се можеше по-ясно причината за обаждането си.

— Знам, че звучи откачено, но съм родена извънбрачно през юни 1942-ра от млада жена на име Маргарет Уолъс Пиърсън и младеж на име Томас Бабкок. Родителите му се казвали Мюриъл и Фред. Майка ми и баща ми били на седемнайсет години, когато ме заченали в Ню Йорк. Родителите на мама я изпратили в Мейн да роди тайно. Баща ми бил призован в армията веднага след Пърл Харбър и бил убит при инцидент през януари 1942-ра в Калифорния. Баба ми и дядо ми ме отгледаха, твърдейки, че съм тяхно дете. Изпратили майка ми в Европа след раждането ми и никога не я видях. Научих всичко това наскоро. Досега не знаех абсолютно нищо за родителите си. Открих мама, но за съжаление шест месеца след смъртта ѝ. И сега, след като научих нещо за баща ми, си помислих, че може да има все още живи членове от семейството му. Може те да знаят и помнят историята на родителите ми. Питам се дали баща ви, Уолтър, е имал брат, който да отговаря на описанието ми и да е загинал във войната.

Валери замълча. Томас Бабкок мило и любезно изслуша историята ѝ, нещо в нея го трогна. Жената му звучеше съвсем нормална и бе толкова тъжно, че издирваше родителите си на

седемдесет и четири годишна възраст. Предположи, че сигурно е водила доста празен живот. И искаше да ѝ помогне.

— Всъщност — каза той любезно, — бях кръстен на чичо, който е загинал във войната, точно по това време. Бил само на осемнайсет, но нямал деца. Той е най-малкият брат на баща ми. Двамата били изключително близки, почти като близнаци. Татко още се просълзява, когато говори за него, а е вече на деветдесет и четири години. Нямам нищо против да поговорите с него, но той си ляга рано и вече спи.

— Възможно ли е да не е знаел за нежеланата бременност или пък да не ви е разказал за нея, за да не опетнява името на любимия си брат?

Мъжът се засмя.

— Възможно е, но не е много вероятно. Баща ми е точен човек, дори понякога става леко вулгарен. Мисля, че би ми разказал, ако е знаел. Но ще го попитам, разбира се. Защо не ми оставите името и телефона си? Ще говоря с него утре и ще ви звънна, ако науча нещо.

— Благодаря ви — каза тя с облекчение. — Знам, че звучи глупаво и дори не съм наясно защо това има значение на моята възраст, но искам да знам истината. Мисля, че съм търсила родителите си цял живот.

— Всички искаме да знаем произхода си — отбеляза Том Бабкок със съчувствие в гласа.

Валери му каза името и телефона си и той обеща да ѝ се обади, после затвори.

— Кой беше? — попита съпругата му.

Живееха в Монтесито, в Санта Барбара, заедно с бащата на Том. Той вече беше в инвалидна количка, но не искаха да го оставят в старчески дом. Разбраха се да е с тях до края. Имаха четири големи деца и шестима внуци и искаха да им покажат, че старите родители не трябва да бъдат захвърляни като вехти обувки, а да бъдат обичани и уважавани, дори когато това не бе лесно. А и той беше мил старец, макар че здравето му бързо се влошаваше напоследък.

— Някаква жена от Ню Йорк, малко по-възрастна от мен. Представи се като незаконната дъщеря на мъж на име Томас Бабкок, който умрял на осемнайсет години през войната, и младата му любима. Тъкмо научила за тях. Майка ѝ е вече мъртва и тя се опитва да намери роднини на баща си. Не мисля, че сме ние. Обещах ѝ да питам татко,

но той щеше да ми разкаже, ако знаеше. Никога не си е падал по тайните — отговори Томи, като я прегърна нежно.

Анджи беше от Южна Каролина, бяха женени щастливо от четиридесет и три години. Баща му се беше установил в Ла Джола, Калифорния, след като бил в Сан Диего през войната, и Том беше роден и прекарал тук целия си живот. Двамата с Анджи се бяха запознали в университета в Сан Диего, оженили се след дипломирането си, преместили се в Санта Барбара и оттогава бяха тук. Децата им живееха в Санта Барбара и Ел Ей и често се виждаха с тях.

Том беше архитект и все още работеше. Твърдеше, че пенсионирането не е за него. Баща му беше ръководил преуспяващ бизнес и се бе пенсионирил на осемдесет и три. Анджи беше интериорен дизайнер и често работеше заедно със съпруга си. Бяха щастливи, заети и все още отдадени на работата си, а децата им се справяха чудесно. Имаха много приятели и бяха дружелюбни, обичливи хора. Тази топлина и любезност на Том вдъхнаха кураж на Валери да му разкаже историята. Но разказът ѝ отне толкова много енергия, че нямаше сили след това да звъни на друг Томас Бабкок и си легна.

На следващата сутрин, след като помогна на баща си да се изкъпе и обръсне, облече го и го настани в инвалидната количка, Том му разказа за телефонното обаждане предишната вечер.

— Снощи се обади някаква жена от Ню Йорк. Търсеше теб, татко. Чула, че си готин тип и решила да провери — подкачи го той, а старецът, запазил чувството си за хумор, се засмя гръмко, макар да не му повярва. — Каза, че родителите ѝ били две лудо влюбени седемнайсетгодишни хлапета в Ню Йорк през 1941-ва. Майка ѝ забременяла и била изпратена в Мейн да роди тайно. Бабата и дядото отгледали бебето и никога не позволили да види майка си. Дори не знаела за нея досега. Каза, че баща ѝ бил убит при инцидент малко след постъпването си в армията през януари, 1942-ра, преди тя да се роди. Бил едва на осемнайсет години. Тя едва сега научила цялата история. Открила майка си, но тя вече била починала. Сега издирва роднини на баща си, за да се запознае с тях. Стори ми се симпатична жена. На седемдесет и четири е. Историята звучеше подходяща за чичо Томи, само дето ти никога не си ми споменавал за дете. Жената каза, че

майка ѝ се казвала Маргарет Уолъс Пиърсън. Възможно ли е да не си знаел? — попита Том, а баща му го изгледа раздразнен.

— Щях да знам, ако някое момиче беше забременяло от него. Томи никога не би постъпил по този начин. Разбира се, че не е той. Какво ѝ има на тази жена, че на нейната възраст хвърля кал по репутацията на хора, покойници от седемдесет и четири години? Би трябвало да се срамува от себе си. Надявам се никога вече да не говориш с нея.

Баща му седеше със свиреп поглед в инвалидната си количка. Все още смяташе паметта на брат си за свята и се ядоса на разказа на жената.

— Обещах да ѝ се обадя при всички положения — небрежно каза Томи. — Звучеше много сериозна. Сигурно е тъжно да не знаеш кои са истинските ти родители чак до седемдесет и четири години. И никога да не си ги виждал.

— На нейната възраст не би трябвало да ѝ пука. Няма ли си собствени деца?

— Не попитах — отговори Томи. — Може и да няма. Но дори и да има, непрестанно четеш подобни истории или ги гледаш по телевизията — осемдесетгодишни хора издирват стогодишните си майки, които ги оставили за осиновяване. Мисля, че тези неща тормозят хората докато са живи. Радвам се, че не е бил чичо Томи. Сигурно е ужасно за нещастната жена никога да не е познавала родителите си.

Том също не познаваше чичо си, но баща му му беше говорил за него през целия му живот. Никога не бе успял да превъзмогне напълно смъртта на малкия си брат.

Том закара баща си в кухнята, за да закуси. Прислужницата им и санитар се грижеха за него и никога не го оставяха сам. После Том и Анджи отидоха на работа заедно. Том звънна на Валери от кабинета си и ѝ разказа за разговора с баща си.

— Наистина съжалявам, госпожо Лоутън. Искан ми се да можех да ви зарадвам. Историята е трогателна и се надявам да откриете правилните хора. Страхувам се, че няма начин да ви помогна.

Том не ѝ каза, че баща му беше възмутен от историята, която той самият намираше за трогателна и тъжна.

— Благодаря ви, че опитахте — любезно отговори Валери.

Беше му искрено благодарна за дето бе говорил с баща си и дори й бе звъннал, а не я бе отписал като откачена.

— Знаех, че нямам голям шанс. Просто удар в тъмното. Нямам представа как да действам занапред.

Но пък имаше още много хора с името Томас Бабкок, на които не бе звъняла.

— Защо не опитате с детективска агенция? — предложи той.

— Въобще не се сетих за това — призна тя. — Издирването на изгубени родители е нещо ново за мен. Смятах, че знам кои са моите, но грешах.

— Е, късмет — пожела й Том, после затвори и той забрави за случая.

През следващите три дни прислужницата и санитарят се оплакаха, че Уолтър станал невъзможен. Мрачен, заядлив, проклет, в лошо настроение и почти не се хранел. В края на третия ден, когато Том влезе в стаята на баща си след като се прибра от работа, намери старецът да плаче, което го уплаши. Никога не го бе виждал в подобно състояние. Баща му се обърна към него. По лицето му се стичаха сълзи.

— Какво има, татко? — стреснато попита Томи. — Лошо ли ти е? Искаш ли да повикам лекар? Джо и Кармен казаха, че не се храниш.

— Онази жена... — задавено отговори старецът.

— Коя жена? Кармен?

Прислужницата работеше при тях още откакто децата им бяха съвсем малки и винаги се държеше чудесно с всички.

— Тя ли ти създава проблеми?

— Не — тъжно поклати глава старецът, който сякаш се бе смалил през последните няколко дни. — Онази, която ти се обади и ти разказа лъжите за Томи. Защо постъпва по този начин? Той беше толкова добре момче.

Баща му бе много разстроен и Том се разтревожи, че това може да е ранен признак на деменция. Никога преди не го беше виждал толкова раздразнен и тъжен.

— Разбира се, че е бил, татко — опита се да го успокои Том, но баща му беше неутешим заради обидата към покойния му малък брат, когото смяташе за светец. — Тя просто търси семейството на баща си. Не можеш да я виниш за това. Не искаше да причини неприятности.

— Никога момиче не е забременявало от него — настоя Уолтър и продължи да плаче.

— Тя просто ни е открила в интернет, татко. Никога не е познавала чичо Томи.

— Тя е лоша, също като майка си — внезапно извика старецът свирепо с тон, какъвто синът му не беше чувал преди. — Никога не съм я харесвал. Просто искаше да хване Томи в капан и си получи заслуженото. Изпратиха я в някакъв затвор за лоши момичета в Нова Англия или някъде другаде. И моите родители не позволиха на Томи да я види повече. Той мислеше, че е влюбен в нея и дори искаше да се оженият, но татко не му разреши. А после го убиха. Не знам какво е станало с нея. Нямаше значение.

Той заплака още по-горчиво, а Том се вторачи в него изумен.

— Познавал си я?

Баща му не отговори, а се загледа през прозореца. По лицето му продължаваха да се стичат сълзи.

— Той почти спря да говори с мен, когато се влюби в нея. Тя го омагьоса. Каза, че иска да се ожени за нея.

Очевидно Уолтър бе ревнувал брат си и любовта между двамата млади. А те явно бяха платили доста скъпо за нея. Разделени, наказани от родителите си, бебето — отнето от момичето от собствените му родители, а момчето — убито още преди детето му да се роди. Том изпитваше силно съчувствие към Маргарет, но баща му още я ревнуваше и мразеше. Толкова години бе лъгал сина си, за да спаси паметта на брат си.

— Защо не ми каза, татко? Такива неща се случват. Особено в онези дни. Сигурно тогава е имало ужасен скандал — каза Том със съчувствие.

— Щеше да стане скандал. Но родителите ни не позволиха. Покриха цялата история. Нейните родители постъпиха по същия начин. Никой не искаше бебето. Не знам какво е станало с него, но си е получило заслуженото, а също и майка му. Маргарет. Мразех я.

— Точно с това бебе говорих онзи ден. И не съм съгласен, че тя си е получила заслуженото. Какво е направила, за да заслужи подобно нещо? Седемдесет и четири години по-късно, тя все още издирва родителите си и се опитва да разбере кои са били. Това не ми се вижда справедливо. Само защото двама тийнейджъри са се влюбили? Стига,

татко. Ти си неин чичо. Ами ако тя е свестен човек? Мислиш ли, че Томи би искал да причиниш това на момичето, което е обичал, или на бебето им? Ами ако ставаше дума за твоето дете и ти бе убит? Дали Томи щеше да се престори, че не знае нищо за него? Срамувам се от теб, татко. Мислех те за по-почтен. Но сега поне можем да ѝ съобщим, че е намерила семейството на баща си. Сигурен съм, че тя няма да те моли за пари — усмихна се Том, опитвайки се да смекчи остриите си думи.

— Откъде знаеш? Семейство Пиърсън бяха доста богати, макар да изгубиха повечето си пари по време на Депресията. Смятаха се за по-добри от всички, а виж какво стана. Скъпоценната им дъщеря забременя. Мама беше готова да я убие и забрани на Томи да се вижда с нея. Той плака цяла нощ, а на другия ден нейните родители я отпратиха. Мисля, че той отиде веднъж да я види, а после го изпратиха в Калифорния и загина.

Том никога не бе чувал подобна жестокост и грубиянщина в гласа на баща си. Цялата история звучеше като кошмар, особено за двамата млади, смятани за престъпници от родителите си. Той изпита силно съчувствие към тях. Очевидно Валери бе засегнала някакъв нерв с разказа си и баща му още не бе се съвзел.

— Не искам да имам нищо общо с нея — излая Уолтър и Том тихо излезе от стаята, за да го остави да се успокои и да разкаже на Анджи за случилото се.

Тя беше не по-малко изненадана. Уолтър бе лъгал цял живот, за да предпази паметта на брат си, и не изпитваше никакво разкаяние за това.

— Какво ще правиш? — попита тя съпруга си докато вечеряха в кухнята след като баща му заспа.

Старецът най-после се беше успокоил и Том не искаше да го закача повече.

— Ще намеря телефона ѝ и ще ѝ звънна утре. Дано не съм го изхвърлил. Ще ѝ кажа, че татко ме е лъгал. Никога преди не го е правил.

— Знаеш колко е чувствителен, когато става дума за брат му — нежно каза Анджи, но Том беше шокиран и разочарован.

— Можеш ли да си представиш какъв кошмар са изживели тези две хлапета, особено в онези дни? А нещастната жена, с която говорих,

никога не е виждала нито майка си, нито баща си. А и кой знае, ако не беше загинал, чичо Томи можеше да се ожени за майка ѝ Маргарет, която щеше да ни е леля. Но вместо това, тя се е превърнала в отшелник, а детето им — в изгубена душа. Ужасна история — разстроено каза той.

На следващата сутрин Том звънна на Валери. Тя рисуваше, погълната от портрета на Маргарет. В Ню Йорк беше мразовит мартенски ден. Валери не позна гласа, когато вдигна телефона.

— Госпожа Лоутън? — предпазливо попита мъжът.

— Да.

— Том Бабкок. Говорихме онзи ден. За чичо ми и за баща ми.

— Разбира се. Отначало не познах гласа ви — усмихна се тя. — Много мило, че ми се обаждате. Наистина съжалявам, че ви затрудних. Просто се надявах, че вие сте този, когото търся.

Звучеше леко засрамена от постъпката си.

— Дълга ви извинение — прямо каза Том, с искрено съжаление в гласа си. — Баща ми ме излъга. Никога преди не го е правил. Не знам какво да кажа, освен че съжалявам ужасно. Не исках да ви подведа. Баща ми е познавал майка ви и знае историята. Просто не знае какво е станало с бебето. Предполагам, че никой не е говорил за това в онези дни. Било е много тежко за майка ви и чичо ми.

— О, Господи! — извика Валери, сякаш тъкмо бе спечелила от лотарията. — Баща ви е брат на Томи Бабкок? Той е мой чичо?

Очите ѝ се напълниха със сълзи, а гърлото на Том Бабкок се сви.

— Аз съм твой братовчед. Не знам дали това е благословия или повод за празнуване за теб, но ти намери семейството, което търсеше. Ужасно съжалявам, че баща ми ме подведе — повтори той. — Боготворял брат си и мисля, че никога не се е съвзел от загубата му. Идеята да опетни паметта му с нежелана бременност очевидно е била прекалено страшна за него.

— Разбирам. Навремето това е било сериозно нещо. Горките деца сигурно са били отчаяни. Трудно ми е дори да си го представя. А после чичо ти загинал и майка ми е била напълно съсипана. Родителите ѝ я прогонили завинаги след раждането ми и се престрували, че е мъртва. Изпратили я в Европа по време на войната и никога вече не я видели. Баба ми и дядо ми се представяха за мои родители. Доста гадничка история.

— Наистина. Съжалявам, че никога не си познавала майка си.

— Аз също — тъжно призна Валери. — Но сега разполагам с нейни снимки. Получих ги наскоро и научих доста за живота ѝ. Никога не е имала други деца освен мен.

— Ти имаш ли деца? — попита Том, любопитен да научи нещо за новата си братовчедка.

— Син, казва се Филип. Чудесен човек. На трийсет и четири години. Работи в „Кристис“, в бижутерския им отдел. Има магистърска степен по история на изкуството. Баща му беше професор по история на изкуството, а аз съм художничка.

— Аз съм архитект, а съпругата ми е интериорен дизайнер. Имаме четири пораснали деца и шестима внуци.

Вече бяха едно семейство и двамата се почувстваха силно развълнувани. Валери се поколеба, преди да зададе следващия въпрос.

— Мислиш ли, че някой ден може да се видим?

— Разбира се — мило отговори той. — Ние сме първи братовчеди.

— Не е нужно да се запознавам и с баща ти, ако това ще го разстрои.

Чичо ѝ беше доста възрастен и тя не искаше да му досажда.

— Нищо няма да му стане — твърдо заяви Том. — Сигурен съм, че светият му брат щеше да се запознае с дъщеря му, ако ролите им бяха разменени и, ако всичко, казано от татко за него, е вярно. Имам предвид какъв страхотен човек бил, макар и само дете. Тъжно ми е, че чичо е загинал едва на осемнайсет.

— Ако не е неудобно, вероятно бих могла да дойда до Калифорния през следващите няколко седмици — каза тя.

Том не знаеше какво бе финансовото състояние на Валери и дали тя очакваше да отседне при тях, което нямаше да е лесно със съвсем непознат човек, дори да бяха братовчеди.

— Мога да се настаня в „Билтмор“ — бързо добави тя. — Отсядала съм там и преди.

— Ще поговоря с жена ми и ще уредим всичко — обеща ѝ той. — Валери — добави той нежно, — радвам се, че ни откри.

— Аз също — засмя се тя, а по бузите ѝ потекоха сълзи.

Не беше същото като да намери баща си, но все пак бе чудесно. Нямаше търпение да се запознае с братовчед си и семейството му.

Досега беше чакала търпеливо резултатите от ДНК пробата, но в сърцето си знаеше отговора. А и за нея бе важно да открие и семейството на баща си.

Чу се с Анджи след два дни и се разбраха да се видят след десет дни във време, удобно за всички тях. Валери гореше от нетърпение да се запознае със семейството си. Беше сигурна, че е поне хиляда пъти по-добро от онова, в което бе израснала.

Следващата седмица, когато Филип ѝ се обади, Валери небрежно спомена, че заминава за Калифорния за уикенда, и той се изненада.

— Какво ще правиш там? Изложба?

— Не, ще посетя братовчедите си — засмя се тя дяволито.

Беше в прекрасно настроение, откакто бе открила другата част от семейството.

— Кои братовчеди? Нямаме братовчеди в Калифорния.

Всъщност, единствената му братовчедка беше Пени.

— Вече имаме. Порових из интернет една вечер. Опитвах се да намеря роднини на баща ми. Извадих късмет при второто позвъняване. Открих по-възрастния му брат и племенника му. Отначало чичо ми отрече, защото се срамувал от позора по онова време и се опитвал да предпази паметта на брат си. Но после синът му ми звънна, когато разбрал, че баща му го е лъгал. И сега заминавам да се запозная с тях — обясни Валери, която звучеше като дете по Коледа.

— Свестни хора ли са?

Филип искрено се тревожеше за майка си. Не беше сигурен как ще я посрещнат там. Мислеше, че тя проявява наивност, особено след като братът на баща ѝ отначало бил нечестен и враждебно настроен.

— Така изглеждат. Том, братовчед ми, е архитект. Женен е за много симпатична жена. Говорих с нея. Тя е дизайнер по вътрешно обзавеждане. Имат четири големи деца. Живеят в Санта Барбара и имат внуци. Том е на шейсет и пет, а тя е няколко години по-млада. Уолтър, братът на баща ми, е на деветдесет и четири.

Валери очевидно знаеше много за тях.

— Е, явно си доста заета напоследък. Искаш ли да дойда с теб?

Той имаше планове за уикенда, но би отишъл с нея. Не му харесваше идеята, че майка му ще застане пред тези хора съвсем сама, но тя въобще не се притесняваше.

— Разбира се, че не. Ще се оправя чудесно, но благодаря, че ме попита. Ще остана там само за уикенда. Следващата седмица имам

събрание на борда в Метрополитън.

— Добре, обади ми се оттам. Къде ще отседнеш?

— В „Билтмор“.

Майка му приемаше това пътуване като весело приключение и Филип се усмихна успокоен.

По-късно по време на вечеря разказа на Джейн за развитието на събитията. Това беше втората им среща. Предишната седмица я заведе на кино и прекараха чудесно. Възнамеряваха да прекарат уикенда заедно на лодката. Джейн очакваше това с нетърпение. Изненада се от решението на Валери да замине за Калифорния, за да се запознае с роднините на баща си. Много смело от нейна страна и тя сподели мнението си с Филип.

— Изглежда това означава много за нея. Мисля, че в миналото се е чувствала като аутсайдер в семейството си и не го е одобрявала. Сега е нетърпелива да се запознае с роднините, които дори не е подозирала, че има.

— Разбирам я. Детството ѝ сигурно не е било лесно, като се има предвид какво знаем сега.

— Да, така е. Тя е много различна от сестра си, а и от родителите си, всъщност баба ѝ и дядо ѝ. Мама е топъл и мил човек. Вероятно нейната майка е била такава. Срамна работа е, че мама никога не я е виждала.

Филип замълча за миг, после добави:

— Искам да се запознаеш с мама някой ден.

Джейн изглеждаше доволна от предложението.

— Първо трябва да се запозная със „Сладката Сали“ — напомни му тя и Филип се усмихна.

— Трябва да си наясно, че тя винаги ще е първата ми любов. Досега тя бе единствената жена в живота ми.

— Вярвай ми, наясно съм. Татко би се отказал от цялото си семейство, за да запази лодката. Не се опитвай да се набутаеш между мъж и лодката му.

— Значи всичко ще е наред — заяви той доволно.

Прекарваха си чудесно заедно. Филип видя и малкия ѝ, жизнерадостен апартамент, когато я взе за втората им среща. Джейн беше направила вълшебство с купените от ИКЕА мебели и го бе

превърнала в уютен дом, макар да живееше там съвсем отскоро. Майка му би направила същото.

По време на вечеря си побъбриха за резултатите от ДНК пробите. Молбата за ексхумацията бе удовлетворена и подписана от съдията миналата седмица. Оставаха им още пет седмици да изчакат резултатите, но вече никой не се съмняваше какви ще са. Джейн отбеляза, че вече ще е напуснала съда по времето, когато получат резултатите. Трябваше да присъства на още два курса, а после, през юни, ѝ предстоеше да завърши.

— И какво ще правиш след като се дипломираш? — попита Филип.

— Ще взема изпита за правоспособност и ще си намеря работа в адвокатска кантора.

Джейн беше подала молба и резюмето си в пет от най-известните кантори, но още нямаше отговор. А и скоро щеше да ѝ се наложи да се съсредоточи върху изпита.

— Искам да се прибера у дома в Мичиган за една-две седмици и да се видя с нашите, преди да започна работа.

Прекараното заедно време летеше — говореха си на различни теми, опознаваха се. Филип никога не бе срещал жена, с която да му е толкова лесно и приятно. Всичко му се струваше просто и естествено, когато беше с нея. Беше сигурен, че и майка му ще я хареса.

Истинската проверка предстоеше в Лонг Айлънд през уикенда. Взе я от дома ѝ в девет сутринта и с облекчение забеляза, че беше в джинси, дебело яке и маратонки. Последното момиче, което покани на лодката, се появи с минипола и високи токчета. Филип се впечатли още повече, когато Джейн му помогна с платната на лодката. Баща ѝ я беше научил и тя знаеше какво точно да прави. Филип беше донесъл кошница за пикник и пусна котва в малко заливче, където имаше заслон, ярко слънце и нежен ветрец.

— Великолепно — усмихна му се тя.

Наслаждаваше се на деня не по-малко от него. В хубаво време лодката ти позволява да забравиш всичките си тревоги и те кара да се радваш на вятъра и морето.

После се излежаваха на палубата на слънце. Все още бе прекалено студено за плуване. Докато Джейн лежеше със затворени очи и се наслаждаваше на топлото слънце, Филип се наведе и я целуна.

Тя обви ръце около врата му и се усмихна. Никой от двамата не проговори, наслаждаваха се на момента. После той се настани до нея и се облегна на лакът.

— Как извадих такъв късмет? — щастливо попита той. — Мислех, че ще се занимавам с отегчителна оценка, а вместо това открих теб.

Струваше му се, че им е било писано да са заедно. Джейн смяташе същото. И бе наясно, че още можеше да е нещастна с Джон, ако не бе събрала смелост да го напусне. Радваше се, че го бе направила.

— Харесваш ме само защото съм добър моряк — подкачи го тя, а той се ухили.

— Да, това също. Харесвам те, защото си умна, мила и добра, да не говорим колко си красива.

Целуна я отново и дълго я прегръща, но не отидоха по-далеч. И двамата знаеха, че е прекалено рано и не искаха да прибързват. Трябваше да се насладят на началото на връзката си.

Малко по-късно отплаваха отново и се наслаждаваха на следобедна на „Сладката Сали“. Бяха изморени, но в чудесно настроение, когато накрая се върнаха на пристанището и тя му помогна да закотви лодката, а после тръгнаха хванати за ръце към колата му.

— Благодаря ти за прекрасния ден — искрено каза тя.

Пригответе си вечеря в апартамента ѝ и гледаха филм. Филип си тръгна след полунощ, като обеща да ѝ се обади на следващия ден. Тя вече се бе съгласила да се върнат на лодката следващия уикенд. Джейн започваше да му се струва идеалната жена.

Преди да потегли към Калифорния за уикенда Валери звънна на Уини, за да ѝ каже, че заминава. Винаги държеше да знае дали сестра ѝ се нуждае от нещо. Валери обичаше да споделя плановете си, а Уини можеше да се обади на Пени или на прислужницата си, ако наистина имаше нужда от нещо.

— Къде отиваш? — подозрително попита Уини.

— В Калифорния — уклончиво отговори Валери.

Не беше убедена дали иска да ѝ обясни с кого ще се види и защо.

— Какво ще правиш там?

— Отивам да се видя с приятели в Санта Барбара.

— Много дълъг път само за един уикенд.

Уини мразеше да пътува и твърдеше, че може да спи само в собственото си легло. Дори на млади години не беше настроена за приключения.

— Какви приятели имаш в Санта Барбара?

Уини не си спомняше Валери някога да е споменавала за приятели в Санта Барбара и, разбира се, беше права. Беше няколко години по-стара от сестра си, но паметта ѝ беше отлична.

Валери реши, че няма начин да скрие истината, и ѝ обясни къде отива.

— Намери ги в интернет? Да не си се побъркала? Ами ако са серийни убийци или лоши хора?

— Тогава няма да се виждам с тях повече. Ще отседна в хотел „Билтмор“, ако искаш да ме чуеш. А и те самите може да имат същите подозрения към мен. Въобще не ме познават. Обадих им се неочаквано с моята история. Бяха изключително мили и любезни. Просто искам да се запозная с тях.

— Защо се нуждаеш от тях на твоята възраст? Какво значение имат?

Уини намираще цялата работа за доста притеснителна. Първо ужасяващите открития за Маргарет, после настояването да си направи

ДНК проба. Идеята за пробата бе на дъщеря ѝ и тя никак не бе доволна от нея. А сега сестра ѝ възнамеряваше да се запознае със семейството на баща си, които можеха да се окажат ужасни хора. Защо просто не оставеше мъртвите да почиват в мир? Глупава работа.

— Не съм сигурна — честно отговори Валери. — Просто чувствам, че така трябва да постъпя. Момчето е било мой баща, а това е семейството му. Искам да се запозная с тях и да видя дали имаме някаква връзка. Никога не съм изпитвала любов към хората, които смятах за мои родители, и се оказаха баба ми и дядо ми.

— И мислиш, че ще откриеш връзка с чичо и братовчед, които никога не си виждала? Какво общо можеш да имаш с тях, за бога?

— Не знам. Точно това искам да разбера.

Валери се чувстваше така, сякаш има сериозна мисия. Пътуването до Калифорния бе нещо като поклонение в чест на миналото. Но още не бе разказала на Уини за писмата на майка си. Струваше ѝ се, че трябва да ги пази и защитава, а сестра ѝ винаги беше негативно настроена. Връзката със семейство Бабкок обаче не ѝ се виждаше толкова лична и бе готова да сподели с Уини.

— Можеше да не почувстваш връзка и с биологичния си баща. Те са били просто едни хлапета.

Но те бяха нейно семейство, независимо какво мислеше Уини.

— Внимавай, Валери. Грижи се за себе си.

— Ще внимавам. Не се тревожи. Всичко ще е наред.

Уини изръмжа мрачно на сбогуване, а след минути Валери потегли към летището. Чувстваше се млада и безгрижна. Предстоеше ѝ да открие друга част от живота си, от самата себе си. Въпреки притесненията на Уини, нямаше лошо предчувствие. Сестра ѝ никога не се доверяваше на никого и нищо, това бе част от нейния поглед върху живота. Беше същата като майка си. И все повече заприличваше на нея. Всъщност, беше се превърнала в нея с годините. Валери не можеше да си представи нищо по-лошо.

Самолетът кацна в Ел Ей навреме и тя нае кола за двучасовия път до Санта Барбара. Първо искаше да се настани в хотела, а после да се обади на семейството. Анджи и Том я бяха поканили на вечеря. Валери бе леко нервна заради предстоящата среща, но най-вече развълнувана от откритията, които им предстояха.

Късно следобед стигна до хотел „Билтмор“. Разходи се, мина през казино „Корал“ и плувния клуб, който се намираше срещу хотела, после се върна в стаята си и звънна на Том, за да му съобщи, че е пристигнала. Той любезно я попита как е минало пътуването. Прозвуча ѝ леко нервен. Моментът бе емоционален за всички тях, особено за баща му, който се бе зарекъл, че няма да се запознае с нея и ще остане в стаята си, когато тя дойде. Том не го упрекна, но смяташе, че баща му греши.

— Няма да се запознавам с незаконното дете на онова момиче. Защо да го правя?

— Защото тя е дъщеря на брат ти и твоя племенница — повтори Том, но баща му завъртя глава и отмести очи от него.

Том ѝ предложи да я вземе от хотела, но Валери настоя, че ще се справи и сама. Потегли към Монтеcito в шест часа и последва указанията, които ѝ беше дал като ориентир. Пристигна пред голяма къща в испански стил с широк частен път. Беше построена на хълм и от нея се разкриваше великолепна гледка. Къщата беше просторна, градините — безукорно поддържани. Видя голям басейн и тенис корт. Качи се по стълбите и звънна. След секунда вратата се отвори и се появи Анджи. Беше привлекателна блондинка с широка усмивка. Зад нея се показва висок мъж, който изглеждаше като добродушен мечок. Единствената му прилика с Валери бе снежнобялата коса. Без да се поколебае, Том я прегърна топло, а Анджи я целуна. Валери беше със светлосин кашмирен пуловер и сив панталон, а в ръка държеше блейзър. Зачуди се дали не бе облечена прекалено небрежно. Анджи беше с рокля и високи токчета, а Том — с костюм, риза и вратовръзка. Преминаха през великолепно обзаведената къща към терасата, където имаше няколко отоплителни печки, които да им позволят да се настанят удобно и да се възхищават на гледката.

Анджи разказа, че купили и ремонтирали къщата, когато децата били малки. Сега била прекалено голяма за тях, но много я обичали. Имали удобно жилище и за бащата на Том. Живеел с тях от десет години, откакто майката на Том починала.

Пиха бяло вино и се опознаваха. Том и Анджи бяха мили и топли хора и я накараха да се почувства като у дома. Тя се изненада колко леко и спокойно общуваше с тях, сякаш се познаваха цял живот.

Разговорът се насочи към картините ѝ и Том я изненада с думите, че и баща ѝ бил талантлив художник. Уолтър пазел много от скиците и рисунките му. Това обясняваше откъде бе наследила таланта си, никой друг в семейството не се интересуваше от изкуство.

Поговориха си около час преди вечеря, после влязоха в къщата. Анджи беше подредила елегантно масата и приготвила страхотна вечеря, а прислужницата бе останала да им сервира. Валери забеляза, че приборите са за трима души. Спомни си думите на Том, че баща му си лягал рано. Преди вечеря Том се извини и отиде да провери как е Уолтър. Откри го намръщен в инвалидната количка до прозореца.

— Ще дойдеш ли да се запознаеш с нея, татко? Тя е чудесна жена.

— Не, няма да дойда.

— Тя е по-възрастна от мен, не е хлапе. Дължиш ѝ поне това.

— Не ѝ дължа и едно проклето нещо — изръмжа баща му и му обърна гръб.

Том излезе от стаята. Струваше му се, че се разправя с разглезено дете. Никога преди не бе виждал баща си да се държи по този начин и това никак не му харесваше. Знаеше, че и Валери ще се разочарова, задето не е успяла да се запознае с него.

На път обратно към трапезарията Том взе няколко снимки в рамка и ги показа на Валери. На тях беше баща ѝ като момче и тийнейджър. На едната беше в униформа, в Ню Йорк, точно преди да потегли към Западното крайбрежие. Валери веднага забеляза приликата — не само с нея, но и със сина ѝ. Тя приличаше на Томи много повече, отколкото на когото и да било от семейство Пиърсън. Хубав млад мъж. Том я наблюдаваше напрегнато, докато тя разглеждаше снимките.

— Приличаш много на баща си — отбеляза той, когато седнаха до масата.

Валери кимна и си помисли колко прекрасно бе, че ги беше намерила. Още на второто позвъняване бе попаднала на правилния Том Бабкок. Невероятен късмет.

— И баща ти ли прилича на него? — любопитно попита тя.

— Не. Но ние двамата с него доста си приличаме, макар да е по-дребен. А и отслабна много през последните години.

Тя кимна и се замисли дали някога щеше да се запознае с Уолтър.

По време на вечерята говориха на различни теми — музика, изкуство, театър. Анджи спомена, че често посещавали културни събития в Ел Ей, но предпочитали да живеят в Монтесито. Тук имало повече пространство и по-хубаво време, а и работата на Том била тук. Децата им обичали Санта Барбара и само един от синовете им се преместил в Ел Ей. Побъбриха си за децата и Валери им показа снимка на Филип. Том отбеляза, че страхотно прилича на дядо си. Гените на Бабкок се бяха предали и на Валери-, и на сина ѝ. Анджи ѝ показа снимки на внуците си, с които се гордееше и обожаваше.

Валери ги попита дали идват понякога в Ню Йорк. Отговориха ѝ, че не достатъчно често, тъй като били заети с работата и децата си. А и не обичали да оставят бащата на Том сам за дълго. Очевидно бяха отдадени на семейството си, отговорни хора.

— Никога не съм имал сестра, а и нямам братовчеди. Приятно ми е вече да си имам братовчедка. Искане ми се да ни беше намерила по-рано — топло каза Том в края на вечерта.

— И на мен също — отвърна тя искрено. — Но доскоро дори не знаех, че съществуваш. Всичко това беше страхотна изненада за мен, истински шок — засмя се тя. — Но ми донесе и облекчение. Никога не си намерих мястото в семейството, където израснах. Винаги съм усещала, че не ме обичат и са разочаровани от мен, но не знаех защо. Сега вече знам. Не е ставало дума за мен, а просто не са одобрявали обстоятелствата около раждането ми. Не мисля, че майка ми някога се е съвзела от случилото се. Представи си само какво е да прогониш собственото си дете и да го обявиш за мъртво. Сърцето на майка ми е било разбито от това, че никога вече не ме е видяла. Гувернантката ни ѝ изпращала мои снимки, които всъщност ми помогнаха да науча истината.

Валери им разказа за изоставения сейф на Маргарет, за бижутата, за определянето на Филип за техен оценител, всичко станало съвсем случайно. После им разказа и за признанието на Фиона за случилото се преди толкова много години.

— Никога нямаше да знам за баща си, ако не бях отишла да се видя с нея. Тя се изненада, че досега не бях открила истината, но баба ми и дядо ми я бяха скрили доста добре. Дори актът ми за раждане бил

фалшифициран и ги сочел за мои родители. Направили са всичко възможно, за да скрият истината от мен. Чудя се дали са поддържали връзка с твоите баба и дядо след раждането ми или никога вече не са си говорили. Очевидно никой не е искал родителите ми да се оженят, а и те наистина са били много млади. В онези дни подобно нещо е щяло да предизвика истински скандал.

— Аз самият не съм чувал и дума за това — призна Том по време на кафето и десерта. — Баща ми дори отрече, когато го попитах за теб. За него беше сериозен шок истината да излезе най-вече след толкова много години. Никой никога не е споменавал, че Томи е имал дете.

— Човек би си помислил, че някой ще полюбопитства за мен, но предполагам истината е била твърде разстройваща. Бих искала да можех да се запозная с баба ти и дядо ти.

Но срещата с Уолтър щеше да е достатъчна. Валери се надяваше той да се почувства достатъчно добре, за да се запознаят по време на краткия и престои тук. Том и каза, че се чувствал зле. Не й призна, че баща му отказваше да се види с нея и се държеше като ядосано дете. Не искаше да нарани чувствата й след всички усилия, които бе положила да дойде да се запознае с тях. Радваше се, че Валери бе тук. Споделяха много общи интереси, а и той и Анджи бяха отворени и весели като нея. Бяха умни, забавни и се интересуваха от света, пълен контраст на Уини, която бе мрачна, затворена и вечно негативна.

Валери остана в дома им доста по-дълго, отколкото беше планирала, и се върна в хотела след полунощ. Обеща да отиде при тях отново на следващия ден. Анджи й предложи да я разведе из местните антикварни магазини на другата сутрин, а Том искаше да й покаже офиса си, с който много се гордееше. После щяха да обядват. Очевидно бизнесът на Том преуспяваше, той бе проектирал много от къщите в Монтесито, покрай които минаха. По време на обяда той я попита за бижутата на майка й. Валери им беше разказала за търга на „Кристис“ през май и им бе обяснила, че в момента чака резултатите от ДНК пробите, които да потвърдят, че е дъщеря на Маргарет.

— Това сега е най-вече формалност — каза тя небрежно.

— Бих искала да видя бижутата — каза Анджи и Валери обеща да й изпрати каталога за търга.

Семейство Бабкок бе организирано вечеря на цялото семейство с Валери. Дори синът им от Ел Ей щеше да дойде. Валери бе трогната от

топлия прием от страна на всички тях, като се имаше предвид, че тя бе незаконната братовчедка и племенница, за която никой дори не подозираше. А сега всички се държаха така, сякаш цял живот бяха чакали да се запознаят с нея. С изключение на чичо й Уолтър, който упорито отказваше да напусне стаята си.

— Дядо не се чувства добре и си почива в стаята — протичко каза на децата Том.

Двама от внуците му отидоха да го видят. Най-големият син на Том се върна и сподели с баща си:

— Леле, дядо е в отвратително настроение. Какво е станало?

— Дълга история.

Том не искаше да обяснява причината за това пред Валери, а и тя вероятно се досещаше. Вече не хранеше надежда, че баща му ще се прояви като разумен човек.

Децата на Том и Анджи бяха чудесни. Разговорът бе весел и оживен и Валери съжали заедно не бе взела Филип със себе си. Но се надяваше да се върне тук някой ден и обеща тогава да го доведе. И той трябваше да се запознае с роднините си.

По време на вечерята говориха много и се смяха, а Том щедро наливаше шампанско. Тъкмо вдигаше тост за новооткритата си братовчедка, когато внезапно усетиха нечие присъствие в стаята. Всички се обърнаха и видяха Уолтър да влиза в трапезарията с инвалидната си количка със строго изражение на лицето.

— Какъв е този шум? Можете да събудите и мъртвите.

Уолтър беше изискан старец, в костюм, с бяла риза и вратовръзка. Дори си бе обул обувките, което му струваше усилия. Том се почувства горд с баща си и му подаде чаша шампанско.

— Изглеждаш чудесно, татко.

Валери му се усмихна, после се приближи към него почтително и му протегна ръка. Неодобрението му към нея бе изписано на лицето му, но това не я спря. Искаше да се запознаят.

— За мен е чест да се запозная с вас, господине — меко каза тя, а той се поколеба за момент.

После стисна ръката й и прикова очи в нея. Искаше да я мрази, но не можеше. Очите му се напълниха със сълзи.

— Приличаш невероятно много на баща си, дори на твоята възраст — отбеляза той, после се усмихна.

Валери му показа снимката на Филип и той се вторачи в нея напрегнато.

— Предполагам, че и Томи щеше да изглежда така на неговите години.

Тя седна до него и дълго говориха. Уолтър отстъпи пред любезността и изискаността ѝ.

— Майка ти беше много красиво момиче — призна той. — И знам, че го обичаше. Той също я обичаше. Винаги се тревожех какво ще стане с тях. Пламъкът беше прекалено ярък и се страхувах да не изгорят. Учех в Принстън, когато всичко се случи, а след като се прибрах у дома, тя вече беше изчезнала. После японците нападناха Пърл Харбър и аз и Томи бяхме призовани в армията. Заминах преди него. Той бе отчаян заради теб. Настояваше Маргарет да не се отказва от бебето. Искаше да се оженят, но никога не се върна. А аз няхах представа какво е станало с теб след това. Казаха на родителите ми, че те дали за осиновяване, и това сложи край на историята. Майка ми не им повярва. Смяташе разказа им за подозрителен, но мисля, че не държеше да узнае истината. Заради смъртта на Томи родителите ми искаха да те намерят, но бе прекалено трудно и никога вече не заговориха по въпроса. После чухме, че майка ти е починала. Всичко приключи — каза той и се вторачи в нея напрегнато. — А сега си тук — каза той строго. — Отне ти дълго време да се появиш.

— Съжалявам. И аз не знаех нищичко. Никога не ми разказаха за нея. Открих всичко съвсем случайно преди няколко седмици. Прекалено късно, за да се запозная с майка ми. Тя е починала миналата година. Мама заминала, когато съм била малко бебе, и никога не я видях.

— Беше красиво момиче — повтори Уолтър.

Валери не му каза, че Маргарет се бе омъжила за Умберто. Старецът нямаше нужда да знае. Бездруго трябваше да осмисли сериозно количество информация. Новината го накара отново да тъгува за брат си, но той изглеждаше много заинтересуван от сина на Валери и искаше да узнае повече за него. Тя му спомена, че е художничка, и той я накара да го отведе в стаята му, за да ѝ покаже някои от картините на баща ѝ, които бяха много добри.

Скоро Уолтър се измори и се оттегли в стаята си. Младите вдигаха прекалено много шум, а и вечерта бе доста вълнуваща за него.

— Ще те видя ли утре? — попита той с нетърпение.

— Ако искаш. Пътувам за Ню Йорк чак вечерта. И скоро ще се върна тук отново.

— Доведи и сина си следващия път. Искам да се запозная с него. Изглежда чудесно момче.

— Да, чудесен е. Мисля, че ще го харесаш.

Уолтър кимна и се вгледа в нея.

— Съжалявам, че така оплескаха живота ви — каза той мрачно.

— Ти си сваятна жена. Вероятно и майка ти е била такава. Явно е имала тежък живот, след като са те отнели от нея и никога вече не те е видяла. Надявам се да е била добре накрая.

— И аз така се надявам — отвърна Валери, а той кимна и я потупа по ръката.

Преди да излезе от стаята му, тя се наведе и го целуна по бузата. Забеляза сълзи в очите му, но той се усмихваше.

Валери се върна при останалите и продължиха да си говорят. Най-малкият син на Анджи и Том посвири на пианото, а всички пяха с него.

На следващия ден Валери покани цялото семейство на обяд в „Билтмор“, а после отиде да се види с Уолтър. Той ѝ показа всички скици и картини на Томи, както и снимките им заедно като деца и младежи. Разказа ѝ истории за баща ѝ, които я разсмяха, и в края на деня вече имаше чувството, че се бе запознала не само с чичо си и с братовчедите си, но и с баща си. Уолтър ѝ подари снимка на Томи, а тя го целуна и му обеща пак да дойде в Калифорния. Искаше да го види отново и знаеше, че не може да чака прекалено дълго, като се имаше предвид възрастта му.

— Запознанството ви му се отрази чудесно — каза ѝ Том преди тя да си тръгне.

Не ѝ обясни каква упоритост бе проявил баща му в началото, а в края на престоя ѝ Уолтър бе най-запаленият ѝ почитател.

— Съжалявам, че не го познаваше когато беше по-млад. Беше чудесен човек — добави той.

— Все още е такъв — увери го Валери.

Двамата се прегърнаха и си обещаха да поддържат връзка. Тя благодари на семейство Бабкок за всичко и се сбогува. Радваше се, че се бе запознала с тях. Това бе един от най-важните и щастливи уикенди

в живота ѝ. Вече имаше истинско семейство, където бе добре дошла. И нямаше търпение да ги види отново.

Резултатите от ДНК пробите пристигнаха в края на април и не изненадаха никого. Маргарет Уолъс Пиърсън ди Сан Пинели бе майката на Валери. Тя не се съмняваше, но ѝ бе приятно да види официалното потвърждение, което ѝ върна откраднатата при раждането самоличност.

След като получи резултата, тя звънна на Уини, която звучеше разстроена и почти разплакана.

— Знам, че е глупаво — каза тя, — но имам чувството, че съм изгубила единствената сестра, която някога съм имала.

— Мога да те дразня не по-зле и като твоя племенница. А и не ми пука как ще ме наричаш. Нищо между нас не се е променило.

Но не беше така и двете го знаеха. Валери бе научила важна част от историята си, част, която дори не бе подозирала, че е изгубила. Въпреки леденото отношение на майка ѝ, тя бе щастлива и се бе примирила с факта, че не израсна като обичано дете. Беше превъзмогнала наранените си чувства с помощта на Лорънс. Но липсата на любов, която бе изпитала като дете, бе неестествена, а сега вече знаеше, че е била силно обичана от истинската си майка. И това я изпълни със спокойствие и радост. Все едно се бе прибрала у дома след дълго пътуване. Вече не беше аутсайдер. Имаше истински майка и баща и знаеше кои са, макар вече да не бяха живи. По някаква необяснима причина това повдигна самочувствието ѝ, но пък накара Уини да се чувства уязвима и самотна. А и всички лъжи на родителите ѝ бяха разкрити, въпреки усърдните ѝ опити да ги защити.

Пени се обади на Валери след получаването на резултатите и ѝ съобщи, че трябва да се явят в съда, за да потвърдят, че Маргарет е нейна майка и Валери е единствената ѝ наследница. Обясни ѝ, че ще се наложи да плати наследствен данък върху сумата, получена от бижутата. Пени се интересуваха дали все още иска да продаде бижутата и Валери обсъди въпроса с Филип. Не можеше да си представи да носи подобни бижута, макар да бяха невероятно красиви.

Просто бяха прекалено тузарски за нея. Предпочиташе да ги продаде и разумно да инвестира парите. Някой друг можеше да се радва на бижутата, те не бяха подходящи за нейния стил на живот. Държеше да запази само кутийката със семейния пръстен на Маргарет, медальона с нейната бебешка снимка и венчалния пръстен от Умберто. Останалото щеше да замине за търга.

Пени накара майка си да подпише декларация, че не възнамерява да претендира за наследството, която щеше да бъде представена в съда. Филип уведоми „Кристис“, че приходите от бижутата на Пинели няма да отидат в полза на щата, тъй като вече има законна наследница, но търгът ще се проведе. Предвиждаха да пуснат приложение в каталога, което да уведоми купувачите за промяната. За тях това нямаше значение, но процедурата трябваше да се спазва.

Заседанието на съда бе насрочено две седмици преди търга. Пени щеше да присъства там заедно с Филип и Валери. Хариет щеше да е свидетел по случая, а и Джейн бе обещала да дойде. Скоро предстоеше да напусне стажантското място и вече се подготвяше за дипломирането. Родителите ѝ щяха да пристигнат в Ню Йорк за церемонията и тя искаше Филип да се запознае с тях.

След получаването на ДНК резултатите Филип покани Джейн на вечеря, за да я запознае с майка си. Излизаха вече от шест седмици и се виждаха често, почти всяка вечер, а през уикендите плаваха с лодката. „Сладката Сали“ не ги разделяше, а свързваше, и бе забавление, на което се наслаждаваха заедно.

Филип заведе двете жени на вечеря в „Ла Гренуи“. Искаше всичко да е идеално и празнично и бе леко нервен. Ами ако не се харесат? Или пък започнат да си съперничат за вниманието му? Всичко бе възможно. Той смяташе, че жените са непредвидими, дори Валери, която по принцип бе разумна. Тя винаги бе предпочитала жените, които той най-малко харесваше, а не одобряваше онези, по които бе луд, макар да не бяха много. А и Валери обикновено имаше основателни причини и накрая се оказваше права. Затова тази вечеря бе изключително важна за него.

Той взе Валери от дома ѝ и се срещнаха с Джейн в ресторанта. Тя също бе притеснена от срещата с майка му. Всъщност запознанството дори я плашеше. Знаеше колко близки са майка и син и колко много той зачиташе и уважаваше мнението ѝ.

Джейн бе доста нервна, но Валери положи усилия да я успокои и в края на ордьоврите двете вече се разбираха чудесно. Валери им разказа за посещенията си у семейство Бабкок в Санта Барбара и как чудесно се бяха забавлявали. Говориха и за плановете на Джейн след дипломирането ѝ и изпита за правоспособност. След вечеря закараха Валери до дома ѝ, Филип я изпрати до входа, а тя му се усмихна широко и вдигна палци одобрително.

— Майка ти е страхотна! — каза Джейн ентузиазно.

Филип се просна изморен на дивана. Вечерята му достави удоволствие, но през цялото време бе напрегнат. Надяваше се на най-доброто и се страхуваше от най-лошото.

— Струва ми се, че говоря с човек на нашата възраст, само дето тя е по-забавна — добави Джейн.

Филип се засмя. Това бе доста точно описание на майка му.

— Много е жизнена и има младежки дух. Понякога дори забравям на колко години е.

А и Валери определено не изглеждаше на възрастта си.

— Ако се бях запознала с нея без теб, пак щях да искам да сме приятелки — каза Джейн. — Тя е открит и свестен човек.

— Да, така е — призна той. — Бих я харесвал дори и да не ми беше майка.

— И май не е прекалено ревнива. Мислех, че ще ме намрази от първия момент.

— Не, тя страшно те хареса — увери я той.

Вечерта мина страхотно, а и храната им достави удоволствие.

— Е, поне и това мина. Запозна се с нея и всичко е наред — каза Филип с облекчение, а Джейн се засмя.

— Имаш вид на човек, който се е спуснал в Ниагара в буре.

— Мисля, че точно така се чувствах. Никога не знам как жените ще реагират една на друга, особено майка ми.

Но Валери се бе проявила безукорно и се оказа чудесна компания. Двете с Джейн дори се посмяха за сметка на Филип, най-вече заради страстта му към лодката.

Поговориха си още малко, после си легнаха. Напоследък Филип прекарваше все повече време в апартамента на Джейн. Тя спомена за това на Алекс, която бе впечатлена и го обяви за „отлична партия“. Джейн също започваше да вярва в това, макар връзката им да бе

съвсем в началото. Отношенията им ставаха по-добри с всеки изминал ден.

Филип я прегърна нежно, промърмори няколко думи и заспа. Джейн легна усмихната до него. И без да правят любов бяха прекарвали великолепно. А и тя издържа изпита пред майка му, което бе важно.

В деня на явяването пред съда, където трябваше да бъде потвърдено, че Валери е дъщеря на Маргарет и единствената ѝ наследница, валеше проливен дъжд. Филип и Валери пристигнаха с такси, Пени се появи след няколко минути подгизнала, а Джейн — малко след нея. Уини дойде в знак на уважение, макар че нямаше да участва в процедурата. Хариет Файн присъстваше там заедно с всички документи и доказателства, които трябваше да бъдат представени в съда. Тя се зарадва да види Джейн и за първи път разбра, че между нея и Филип става нещо.

— Значи така, а? — ухили се тя, а Джейн се изчерви.

Хариет бе в учудващо добро настроение. Майка ѝ се оправяше и отново живееше при нея. Знаеше, че това няма да продължи завинаги, но засега бе щастлива, че двете са заедно у дома.

Изслушването беше кратко и формално. Хариет представи документацията, а Пени представи Валери, която тържествено се закле, че всички доказателства и показанията ѝ са верни и точни и тя е наследницата на Маргарет ди Сан Пинели. Уини се разплака, когато съдията потвърди това, а Валери се усмихна широко.

— Сега ще ти се наложи да платиш наследствените данъци — каза ѝ Уини самодоволно.

— Знам — усмихна се Валери. — Търгът ще се погрижи за това.

Валери съжаляваше, че ще изгуби всички красиви бижута от майка си, но нямаше смисъл да ги пази. Филип вече ѝ бе дал онова, което искаше да задържи, и Валери вече носеше пръстена и медальона. Беше прибрала златната халка на майка си.

Когато излязоха от съда, Уини я посъветва да използва част от парите, за да си купи приличен апартамент.

— Аз си обичам апартамента — учудено отвърна Валери. — Защо да се местя?

— Вече можеш да си позволиш повече пространство, по-голямо студио, по-хубави мебели и по-добър квартал.

Уини никога не бе харесвала Сохо и смяташе, че са луди да живеят в долната част на Манхатън: Валери в Сохо, Филип в Челси, а Пени — в Уест Вилидж. Уини не разбираше как може да им харесва там. Но никой от тях не искаше да живее на Парк авеню като нея. Беше прекалено далеч от местата, където обичаха да ходят, и нещата, които обичаха да правят. Но Уини беше от друга ера. А Валери бе живяла в Сохо много години.

— Предполагам, че завинаги ще си останеш бохем — каза Уини унило, а Валери се засмя.

— Надявам се да е така.

Бяха в чудесно настроение, когато излязоха от съда. Всички трябваше да се върнат към задълженията си, а Валери отиде да свърши неща, които планираше от седмици.

Вечерта звънна на Фиона, съобщи й резултатите от ДНК пробата и й разказа за случилото се в съда. Фиона искрено се зарадва и не скри съжалението си, че това бе отнело толкова години.

— Ако не ми беше казала истината, когато дойдох да те видя, това нямаше да се случи — каза Валери с благодарност.

— Трябваше да го направя много отдавна — сериозно отвърна Фиона. — А не да чакам ти да дойдеш да ме питаш.

Звучеше леко изморена, но доволна. Спомена, че дъщеря й се отбила да я види по-рано през деня. Децата й се отнасяха чудесно с нея и Валери се радваше на това. После й разказа за плановете си. Още не бе споделила с никой друг, но Фиона одобри идеята й. И двете вярваха, че така е правилно.

— Върна си истинската майка — нежно каза Фиона. — И никой вече не може да ти я отнеме. Сигурна съм, че те наблюдава от небето и се гордее с теб. Но тя винаги се гордееше с теб — добави тя мило.

— Обичам те, Фиона — каза Валери.

Фиона също я обичаше. И й бе върнала майката. Това бе последният й подарък за Валери и Маргарет.

В съботата преди търга в „Кристис“ Филип и Джейн излязоха с лодката. Беше великолепен майски ден, а на следващия бе Денят на майката. Филип планираше да го прекара с Валери, която най-последно бе споделила идеята си с тях. Беше купила голям парцел в красиво гробище в Лонг Айленд и бе уредила да погребат Маргарет там. Един последен жест на обич и уважение. Валери каза на сина си да доведе Джейн на погребалната служба. Уини също щеше да присъства заедно с Пени, а после щяха да отидат на обяд. Само Пени щеше да си тръгне веднага, защото трябваше да се върне при съпруга и децата си за Деня на майката.

Филип и Джейн се наслаждаваха на хубавото време и лекия ветрец на лодката, когато той ѝ каза, че му се налага да замине за Хонконг през септември, за да участва в продажбата на великолепни нефрити. Попита я дали иска да го придружи. Пътуванията му до Китай винаги бяха интересни и забавни.

— Ако още не работя — отговори тя. — Ако съм започнала работа, вероятно няма да мога да си взема отпуск. Но ще го имам предвид — обеща тя.

Предстояха ѝ две интервюта, а през следващата седмица — още едно. После идваше дипломирането. Тя вече се готвеше за изпита за правоспособност и се надяваше да го вземе от първия път. Това не се случваше често, но щеше да е срамно да се провали. Филип бе впечатлен от усърдната ѝ работа, макар да отнемаше от времето им заедно, но пък нямаше да е завинаги. Изпитът беше през юли. А след това Филип възнамеряваше да я заведе на почивка. Обсъждаха дали да отидат да поплават в Мейн, което звучеше чудесно и за двамата. Джейн беше първата жена в живота на Филип, която напълно споделяше интересите му.

Погребалната служба, организирана от Валери в Деня на майката, бе кратка, почтителна и трогателна. Парцелът бе великолепен, с две огромни дървета и надгробна плоча от бял мрамор, на която

пишеше: „Любяща майка“. Следваха името на Маргарет и датите на раждането и смъртта ѝ. След церемонията Валери остана сама за няколко минути до гроба и пожела на майка си да почива в мир.

Пени се върна при семейството си в града, а останалите отидоха да обядват в близък ресторант с пищна градина и после също поеа обратно към Манхатън. Поговориха за предстоящия търг. Филип им съобщи, че интересът бил невероятен и очаква страхотно наддаване по телефона. Някои от най-важните им клиенти вече бяха представили началните си оферти. Колекцията на Маргарет бе предизвикала нечувано вълнение, а посветената на нея секция в каталога била впечатляваща и елегантна, със заглавие „Собственост на благородница“.

Филип уведоми „Кристис“, че е внук на графинята, и те решиха да му позволят да работи по търга, но главният аукционер щеше да е друг. Филип щеше да приема наддаванията по телефона. Валери пък покани Джейн да я придружи на търга.

В деня на търга Валери пристигна малко по-рано в тръжната зала — просторна, с безукорно подредени редици от столове. Филип ѝ беше запазил място на втория ред до пътеката, откъдето можеше да наблюдава и аукционера, и дългата маса с телефони. Валери беше избрала семпла черна рокля и малкия медальон и златен пръстен на майка си. Мъжете от „Кристис“ бяха облечени в тъмни костюми и вратовръзки, а жените — в черни костюми или подходящи строги рокли. Жените от публиката носеха скъпи дрехи и бижута. Елитна група. Присъстваха и няколко известни бижутери. Тук беше цялото висше общество на Ню Йорк, заедно с европейски купувачи, бижутери, знаменитости.

Бижутата на Маргарет бяха гвоздеят на програмата. Хората с любопитство разглеждаха каталога със снимките на бляскавата графиня и нейния съпруг, заедно със снимките на бижутата. „Кристис“ си бяха свършили работата безукорно. Възбудиха интереса на обществеността със загадъчната Маргарет, без да опростят историята със сензации или нещо вулгарно. Всичко бе изпипано до най-малкия детайл. Никой не можеше да подозира, че ще се получи такова впечатляващо събитие, когато Джейн се обади на Филип за оценката и той пристигна в банката да огледа съдържанието на изоставения сейф.

Джейн се появи секунди преди началото на търга, настани се до Валери и се извини за закъснението си. Беше в бледосин копринен костюм в цвета на очите ѝ и изглеждаше невероятно красива. Валери ѝ се усмихна мило. Имаше чувството, че тази вечер отдаваха почит на майка ѝ. Беше леко притеснена дали търгът ще мине добре. Трудно бе да си представиш обратното след всички положени от „Кристис“ усилия и грижи. Беше тъжна, защото трябваше да се раздели с бижутата, които очевидно бяха означавали много за майка ѝ, но пък нямаше смисъл да ги пази. Не бяха подходящи за живота, който имаше, макар майка ѝ да бе изглеждала зашеметяващо с тях преди повече от половин век в един друг свят. Тя се запита кой ли щеше да ги купи и дали щеше да държи на тях така, както Маргарет. Всяко едно от тях бе подарък, направен с любов от съпруга ѝ.

Валери потупа нежно ръката на Джейн и хвърли поглед на Филип, който ѝ се усмихна. Искаше му се да е до нея, за да я подкрепя. Майка му бе поканила и Уини, но тя каза, че вълнението от наддаването щяло да я изнерви. Предпочиташе да чуе за търга и да научи резултатите на следващия ден. Типично за Уини. Валери се замисли дали и тя бе натъжена задето вещите на сестра ѝ щяха да изчезнат. Уини никога не бе познавала голямата си сестра. Историята на Маргарет се оказа съвсем различна от онази, с която ги бяха залъгвали.

Том и Анджи Бабкок звъннаха на Валери предишната вечер, за да ѝ пожелаят късмет. Беше им изпратила каталога, а Том го показал на Уолтър. Анджи каза, че той разгледал всички снимки внимателно и признал, че Маргарет била още по-красива отколкото била като момиче. Разбрал, че впоследствие се е омъжила, но не се разстроил. Било нормално за такава красавица. Съжалявал само, че животът ѝ се развил по този начин и изгубила малкото си момиченце.

Валери се замисли какъв ли щеше да е животът им, ако родителите на Томи и Маргарет им бяха разрешили да се оженят. Майка ѝ е щяла да овдолее почти веднага, но поне щеше да остане в Ню Йорк с дъщеря си. И животът на Валери щеше да е различен с истинската ѝ майка, а детството ѝ — по-щастливо. Но тази вечер беше посветена на Маргарет и графа, който я обсипвал с бижута и бляскав живот в продължение на повече от двацет години.

Аукционерът беше висок, сериозен мъж, с дълбок глас, добре известен на важните клиенти, и от „Кристис“ знаеха, че си вършеше работата добре.

Наддаването започна точно в седем и петнайсет. Първото бижу от колекцията на Маргарет бе номер 156. Филип им обясни, че ще стигнат до него след около два часа. Преди това предстоеше да продадат други сто петдесет и пет предмета. След това щяха да останат около дузина, най-вече необковани камъни, както и два великолепни пръстена с диаманти, за които очакваха да докарат по около милион всеки. Бижутата на графинята бяха в добра компания тази вечер. Валери внимателно следеше наддаването и коментираха тихо с Джейн от време на време, ако имаше нещо красиво, което да ги впечатли. Джейн сподели с нея, че очевидно по-хубавите предмети докарват около четири пъти повече от очакваното, а едно-две от тях бяха продадени за шест пъти повече, което беше добре и за продавачите, и за „Кристис“. Цените на бижутата на Маргарет бяха доста високи, със силни резерви, което означаваше, че не могат да бъдат продадени за по-малко от определена сума. Бяха ги обсъждали дълго и ги определиха според бижутерите, размерите и цените на камъните, които бяха с изключително качество и размери, каквито трудно можеха да се намерят в наши дни. Бижутата на графинята бяха изключително редки и ценни. Ако беше продала едно-две от тях, можеше да живее луксозно до края на живота си, но бедната жена ги беше пазила за дъщеря си.

Предметите се продаваха един след друг, а монотонният глас на аукционера продължаваше да ги хипнотизира. Последва ожесточено наддаване между известен бижутер и частен купувач, който просто не искаше да изгуби битката. Бижутерът се отказа след като качи цената, а купувачът плати десет пъти повече от очакваното, но изглеждаше доволен.

И накрая, в девет и половина, стигнаха до номер 155. Валери затаи дъх, когато за сапфирен пръстен от Хари Уинстън чукчето падна на триста хиляди долара, малко над оценката. Беше купен от бижутер, който щеше да го продаде за два пъти повече на Мадисън авеню.

Дойде и техният ред. Джейн стисна ръката на Валери, когато показаха диамантената брошка от „Ван Клиф“. Две жени незабавно вдигнаха табелките си. Както Джейн вече беше забелязала, известните

бижутери не вдигаха табелки, а правеха деликатни, почти невидими жестове, за да обозначат офертите си, а аукционерът знаеше номерата им наизуст. Но частните колекционери използваша табелки, с редки изключения. Няколко от знаменитостите в публиката също не вдигаха табелки — всички ги познаваха. Човек трябваше да се вгледа внимателно, за да види кой участваше в състезанието. Бижутерите оставяха първо колекционерите да се борят, после се намесваха. Още трима се присъединиха в борбата за диамантената брошка. Валери и Джейн наблюдаваха развълнувани. Някои очевидно бяха бижутери, но една от жените отказваше да се предаде. Накрая мъжът до нея, вероятно съпругът ѝ, дискретно вдигна ръка, аукционерът го видя и кимна. Неговата оферта бе най-високата, но тъкмо преди чукчето да падне, един от бижутерите отново се намеси. Жената изглеждаше силно разочарована и съпругът ѝ наддаде отново с решително изражение. Този път чукчето падна и бижутото беше за нея. Целуна мъжа и се усмихна широко и победоносно. После предложи диамантената брошка от „Картие“. Всички изгубили предишното наддаване се включиха от самото начало. Експертите от „Кристис“ бяха подредили сцената идеално, за да подтикнат клиентите към истинска битка.

Наддаването за брошката от „Картие“ мина бързо и свирепо. Беше продадена за два пъти по-голяма сума от тази на „Ван Клиф“. Снимката на следващото бижу се появи на огромен видеоекран. Валери погледна Филип, но той бе зает с трите телефона пред него. Залата жужеше от вълнение. Първите две бижута бяха най-безинтересните в колекцията на Маргарет, но въпреки това донесоха високи суми, много по-добри отколкото дори Филип очакваше. Той хвърли поглед към майка си и ѝ кимна доволно.

Дойде ред на тигровата гривна от „Картие“. Филип беше обяснил на Валери, че подобни гривни бяха мечта за колекционерите, а специално такива като тази не бяха изработвани от „Картие“ от повече от четиридесет години, така че бяха невероятно ценни и редки. Гривната бе класически образец на изделията на „Картие“. Наддаването бе светкавично и разгорещено, най-вече сред бижутери. Участваха и няколко частни клиенти. Чукчето падна малко под милион и гривната бе продадена на прочут колекционер, който живееше в Хонконг. Той я купи за съпругата си, която вече притежаваше доста от

тигровите бижута на „Картие“. Те бяха любимите и на херцогинята на Уиндзор, описани в много книги.

Последва широката огърлица с перли и диаманти, която не беше сред фаворитите на Валери, но бе много красива, притежаваше старинна елегантност и изящност. Огърлицата стана повод за истински дуел между двама прочути бижутери, които търгуваха с антикварни бижута на астрономически цени, и бе продадена за възможно най-високата сума.

После дойде ред на бижутата на Маргарет от „Бошерон“. Частни колекционери платиха зашеметяващи суми, за да се сдобият с тях — повече заради изработката им, отколкото заради стойността на камъните.

След това се върнаха към сапфирените обици и огърлица от „Ван Клийф“. Филип очакваше висока цена. Бяха изключително фин образец на прочутата им техника за почти невидим обков, а огърлицата бе голяма и стоеше прекрасно. Продадоха се почти за милион долара. Валери беше притихнала, а Джейн не сваляше очи от подиума и аукционера, развълнувана от екшъна. Човек трябваше да оглежда залата внимателно, за да види кой наддава. Някои от офертите бяха деликатни, с леко кимване, изражение, един пръст или едва вдигната ръка.

Дългият наниз естествени перли предизвика нова страстна битка. Ценителите бяха наясно със стойността на перли с такива размери и качество, от вид, който вече не можеше да се намери. Валери остана изумена от последната предложена сума — два милиона и половина долара. Филип се усмихна широко. Огърлицата бе купена от една от клиентките му по телефона и тя бе страшно доволна от покупката. Жената се обаждаше от Лондон и бе останала будна до три сутринта, за да наддава.

После се появи сапфиреният пръстен и гривна от „Ван Клийф“, продадени за космически суми на известни бижутери от Ел Ей и Палм Бийч, които знаеха, че веднага ще намерят купувачи за тях. И двамата бяха стари клиенти на „Кристис“ и аукционерът ги познаваше.

Следващите бижута в списъка бяха италианските — две от „Булгари“, продадени на изключително високи цени, и други, от непознати бижутери, които също докараха солидни суми. Гривната с

изумруди и диаманти беше най-впечатляващата сред тях и се продаде за петстотин хиляди долара, а диамантената гривна, която приличаше на дантела — за два пъти по-висока цена от оценката на известен италиански купувач, добре познат на „Кристис“. Обикновено се предпочитаха изделия от прочути бижутери, които бяха и добра инвестиция, но понякога клиентите се влюбваха и в не толкова известни предмети.

Наддаването отне по-дълго време от обичайното, защото конкуренцията в залата беше невероятна, а и телефоните не спираха да звънят. В единайсет без петнайсет бяха останали само пет бижута — старинната френска диамантена диадема и четирите фантастични пръстена от „Картие“, които бяха гвоздеят в програмата. Аукционерът започна с диадемата, която бе продадена на търговец на антики от Париж. Трийсеткаратовият изумруден пръстен бе първият от последната група и напрежението в залата растеше. Валери хвана ръката на Джейн и я стисна здраво. Предстоеше ѝ да се раздели с единствените вещи на майка си, но за солидно състояние, което един ден щеше да остави на сина си. Наддаването започна бавно, но на висока цена — петстотин хиляди долара, които се удвоиха за минути. После отново се удвоиха, а след това цената започна да нараства с по сто хиляди. Чукчето падна на три милиона. Пръстенът бе купен от частен клиент от Дубай — симпатичен арабин с три съпруги, към които бе доста щедър. Едната от тях се бе влюбила в огромния изумруд.

Последва пръстенът с два̀сет и пет каратовия рубин със забележителен цвят. Той докара пет милиона и Филип не се изненада. Купувачът също бе добре познат на „Кристис“. Бижутерите спряха да наддават за последните бижута, защото частните клиенти качиха цените до небето.

На екрана се появи пръстенът с четиридесеткаратовия диамант. Изглеждаше умопомрачително. Беше цвят „Д“, възможно най-хубавият и чист, без абсолютно никакви дефекти, което още повече щеше да качи цената. Тя бързо стигна до девет милиона долара и остана там за минута, докато аукционерът оглеждаше залата и проверяваше с представителите на „Кристис“, отговорни за телефоните. Тъкмо когато се готвеше да удари чукчето, цената скочи на десет, после на единайсет милиона и накрая на дванайсет. Чукчето падна и всички в залата

въздъгнаха, сякаш облекчени от края на наддаването. Това беше любимото бижу на Валери. Въпреки това не искаше да го задържи, предпочиташе да инвестира парите, които синът ѝ щеше да наследи някой ден. А и купувачите трябваше да платят допълнителни два процента на фирмата за комисионната им за предмети под милион долара и дванайсет процента за над милион, което добави още милион четиристотин и петдесет хиляди към окончателната цена. В крайна сметка, цената на диамантения пръстен се оказа тринайсет и половина милиона, което бе нечувано.

Последното бижу бе петдесет и шест каратовият жълт диамант. Цветът му бе категоризиран като „люксово наситен“ и също нямаше никакви дефекти. Разрази се люта битка между двама частни купувачи, а в последната секунда се намеси Лорънс Граф, легендарният лондонски бижутер, и плати за него четиринайсет милиона с непроницаемо изражение, което не издаваше дали за него цената бе добра. Граф купуваше най-хубавите камъни в света и очевидно знаеше, че камъкът ще му докара още по-висока сума след като го използва в уникално бижу. След добавката на комисионната той плати почти шестнайсет милиона долара.

С жълтия диамант продажбата на бижутата на Маргарет приключи. Общо за четиридесет и един милиона долара. Филип бе прогнозировал между два процента и три процента, но от „Кристис“ се справиха с търга толкова елегантно, че получиха много повече от очакваното. Това бе страхотен успех за фирмата, а също и за Валери като единствена наследница на бижутата. Тя трябваше да плати десет процента на „Кристис“, което означаваше, че за нея оставаха тридесет и седем милиона. Половината от тях щяха да отидат за плащането на наследствения данък, но за инвестиране ѝ оставаха осемнайсет милиона, които някой ден щяха да са за Филип. Но тук ставаше дума за нещо повече от пари. Търгът бе една голяма емоция за Валери и тя бе изключително благодарна на майка си за това, че бе запазила всичко въпреки затрудненията си. Маргарет беше осигурила на дъщеря си сигурност и удобства за последните ѝ години, каквито самата тя никога не бе имала.

Останалите бижута в търга след тези на графинята се продадоха бързо. Всички цветни диаманти попаднаха отново в ръцете на Лорънс Граф. Два розови диаманта бяха забележителни, както и един

светлосин. А двата солидни диамантени пръстена в края на продажбата докараха много по-ниски цени от тези на Маргарет.

Търгът приключи двацет минути след продажбата на бижутата на графиня ди Сан Пинели. Беше единайсет и половина, разпродажбата продължи четири часа и половина. Валери се изправи, беше изтощена. Не се чувстваше нещастна, задето се отказа от бижутата, а по-скоро облекчена заради сумата, която бяха получили. Тя бе божи дар за нея, а и за Филип. Валери го прегърна щастливо, когато той се присъедини към тях. Джейн беше като омагьосана — от красивите бижута, интересните купувачи, вълнението и напрежението в залата.

— Имах чувството, че участвам във филм — каза Валери с треперещ глас.

През цялото време беше под напрежение. В един момент дори си помисли, че никое от бижутата няма да бъде продадено, макар Филип да я бе уверил, че такава опасност не съществува. За Джейн преживяването също бе нещо съвсем ново и зашеметяващо.

— Отлична разпродажба! — каза Филип като прегърна и двете. — По-добра и от най-големите ми очаквания. Хайде да го отпразнуваме!

Вечерта бе особено изтощителна за него, тъй като трябваше през цялото време да е концентриран и да внимава да не пропусне офертите на купувачите по телефона, да не ги обърка или да не разбере правилно какво му казваха, особено хората със силен акцент или слаб английски. Обажданията се записваха, за да бъдат прослушани покъсно, ако някой оспореше търга, което понякога се случваше. Ставаше дума за огромни суми пари и хората побесняваха, ако изгубят наддаването заради небрежността или некомпетентността на човека, който приема офертите. Всички сетива на Филип работеха на пълни обороти тази вечер. Сега се радваше и за клиентите си, и най-вече за майка си.

Филип им предложи да се отбият в „Шери Нидерланд“ и те се съгласиха.

— Не знам защо твърдиш, че продажбите на бижута са отегчителни — каза Валери в колата. — Цяла вечер сърцето ми беше в гърлото. Мисля, че ако Уини беше дошла, щеше да получи инфаркт.

Засмяха се на думите ѝ.

— Трябва да призная, че тази вечер определено не беше отегчителна, но пък разпродажбата наистина бе специална. Бижутата бяха невероятни, а и имаха голямо значение за мен заради теб. Но при повечето търгове не е така — усмихна ѝ се той. — Подобно нещо се случва рядко, дори само веднъж в живота ти. Някои от големите търгове на картини приличат на този. Е, съгласен съм — добави той весело, — че наистина беше интересно и ми достави удоволствие.

А резултатите надминаха всичките му очаквания. Сега трябваше да помислят как най-разумно да инвестират парите.

Валери искаше да се обади на Уини и да ѝ разкаже за търга, но вече бе твърде късно и тя сигурно спеше.

Останаха в бара до два часа, бърбиха си за търга и се опитваха да се успокоят. После Филип и Джейн оставиха Валери пред дома ѝ и се прибраха в неговия апартамент.

Валери се радваше на връзката им и на това, че всеки уикенд бяха на лодката. Джейн имаше още един месец училище, а после ѝ предстоеше дипломирането. Тя покани Валери на церемонията и ѝ каза, че иска да я запознае с родителите си. Валери подозираше, че отношенията им са доста сериозни, макар да излизаха едва от два месеца. Но пък Джейн бе точно онова, от което синът ѝ се нуждаеше, и тя се надяваше, че е достатъчно умен да го разбере. Джейн беше чудесна и го правеше щастлив. Валери си обеща да отиде в Европа за един-два месеца. Искаше да посети Рим и да види къде е живяла майка ѝ след смъртта на Умберто, а също и замъка в Неапол. Пътешествието щеше да е нещо като поклонение за нея, искаше да разгледа също Флоренция и Венеция. Вече можеше да прави каквито си поиска планове до края на живота си. Благодарение на Маргарет.

Валери заспа докато още мислеше за търга. Каква великолепна вечер!

През следващите няколко седмици Валери планираше пътуването си и се опитваше да осмисли случилото се. Понякога ѝ бе трудно да повярва, че всичко това е реално.

Отиде на гости на Фиона, за да ѝ благодари. Тя изглеждаше сънлива и по-изморена от преди, макар да разсъждаваше съвсем трезво. Историята, която бе разказала на Валери при предишното ѝ посещение, промени живота ѝ завинаги. Беше странно на нейната възраст, но сега тя се чувстваше по-самоуверена и не се притесняваше от факта, че цял живот е била различна от роднините си.

Анджи и Том ѝ изпратиха имейл, за да я поздравят с успешната продажба. Бяха прочели за нея и смятаха, че резултатите са отлични. Радваха се искрено за Валери и я молеха да ги посети отново. Споменаха и че възнамеряват да пътуват до Ню Йорк през есента за няколко дни. Казаха, че Уолтър се чувства добре, въпреки някои проблеми със здравето.

Джейн завърши дипломната си работа, след като се отказа от два уикенда на лодката. През юни Валери отиде на дипломирането ѝ, както бе обещала, и се запозна с родителите ѝ — изключително симпатични хора, много по-изискани, отколкото Валери очакваше. Често ходеха в Чикаго на театър, опера, балет, посещаваха Европа един-два пъти годишно. Майката на Джейн била психолог, преди да се омъжи, както и запалена скиорка, още се спускаше във френските Алпи всяка година, а и с хеликоптер в Канада. Беше привлекателна жена, с много енергия и разнообразни интереси. Бащата на Джейн работеше като изпълнителен директор на голяма застрахователна компания, интелигентен, интересен и хубав мъж. И двамата харесаха Филип и им бе приятно да се запознаят с Валери. Майката на Джейн сподели с нея, че се притеснява за дето дъщеря ѝ е прекалено отдадена на кариерата си и още не мисли за семейство. Джейн бе единственото им дете и те бяха съсредоточили цялото си внимание върху нея, което Валери разбираше добре.

— Трудно е седиш настрани и само да наблюдаваш, когато пораснат — каза Вивиан Уилоуби на Валери.

Вивиан беше хубава блондинка с великолепна фигура, дъщеря й приличаше на нея. Беше в началото на петдесетте, но изглеждаше поне десет години по-млада, също като съпруга си, Ханк. Той беше в отлична спортна форма, със загоряло и обветрено лице на моряк, тъй като прекарваше на лодката си всеки уикенд, независимо от времето. Беше привлекателен мъж. Всички прекараха чудесно, а Валери бе доволна от запознанството със семейство Уилоуби.

Джейн завърши с отличен успех и през седмицата я очакваха интервюта в три адвокатски кантори, една от тях бе тази на Пени. Филип се гордееше с нея и я препоръча на Пени. Предстоеше ѝ да се яви на изпита за правоспособност през юли, но Филип бе убеден, че ще го вземе от първия път.

— Искахме тя да се върне в Детройт — сподели Вивиан с Валери по време на церемонията, на която Джейн изглеждаше много официална в черната си роба и студентска шапка. — Или поне в Чикаго. Но на нея ѝ харесва тук. Предполагам, че ще си намери добра работа в Ню Йорк. А ако отношенията им с Филип станат още по-сериозни, никога няма да се върне при нас — каза тя тъжно. — Не е лесно да имаш само едно дете. Слагаш всичките си яйца в една кошница.

— Така си е. И Филип е само дете — усмихна се Валери. — Също и племенницата ми. Майка ѝ още се тревожи за нея, а Пени е вече на четиридесет и пет, щастливо омъжена с три прекрасни деца, партньор в уважавана адвокатска кантора. Остават си нашите дечица завинаги, независимо на каква възраст са.

Валери бе по-спокойна от Вивиан и приемаше всичко, което синът ѝ правеше.

Семейство Уилоуби поканиха на обяд в „Карлайл“ Филип и майка му, а също и Алекс, която бе дошла на дипломирането. Прекараха приятен празничен следобед по повод успешното дипломиране на Джейн. Сега ѝ се виждаше лесна работа, но бе положила страхотни усилия. Знаеше, че предишния ден и Джон се беше дипломирал. Не го бе чувала откакто се изнесе от общото им жилище. Замисли се дали сега щеше да замине за Ел Ей с Кара. Не ѝ липсваше, само ѝ се струваше странно, че вече не поддържаше

абсолютно никаква връзка с мъжа, с когото бе живяла три години. Оказа се, че наистина всяко зло беше за добро. Майка ѝ не скри колко харесва Филип и Валери, след като те си тръгнаха.

— Той е чудесен човек — отбеляза Вивиан. — А майка му — страхотна. Каза, че заминава за Европа и възнамерява да обиколи Италия сама, а после да се върне тук за изложбата си. Щяла да гостува и на приятели или роднини в Калифорния и спомена, че може да се запише на курс в Лувъра през ноември. На всичкото отгоре участва в борда на Метрополитън. Невероятно жизнена и дейна е и ме накара да се почувствам като охлюв — призна Вивиан с възхищение.

Родителите на Джейн знаеха за търга и бяха впечатлени.

— И мен ме кара да се чувствам така — засмя се Джейн.

Въпреки всички вълнения и стрес покрай откритието за Маргарет, разправиите със съда, ДНК пробите и търга, Валери не се отпусна и за миг. Човек не можеше да не се възхити на това.

Джейн и Филип прекараха уикенда с родителите ѝ. Изгледаха пиеса на Бродуей и вечеряха в „21“. Жените обиколиха магазините, а Филип и Ханк отидоха на изложба на лодки, където неуморно сравняваха новите модели с класическите. Говориха за хобито си през по-голямата част от уикенда и дори успяха да отидат за малко до Лонг Айлънд да видят „Сладката Сали“, която Ханк страшно хареса.

Всичко беше забавно и приятно, но Джейн бе по-спокойна, когато родителите ѝ си заминаха. Гостуването им изискваше доста усилия — да се увери, че се забавляват, че харесват ресторантите, че не са прекалено изморени. Тя обичаше да ги вижда, но с радост се сбогува с тях и се прибра у дома заедно с Филип, където прекараха една кротка неделна вечер.

Любиха се, после огладняха и потърсиха някаква храна в хладилника. Джейн стоеше гола и хапваше остатъци от пиле, когато го попита за плановете му през седмицата.

— Надявам се, че ще правя любов с теб, ако продължаваш да се мотаеш наоколо така — засмя се той.

Тя също се усмихна, остави пилето и обви ръце около врата му.

— Най-доброто предложение, което някога съм получавала.

— Във вторник ще закарам майка ми до летището — каза той, като я целуна по врата, стиснал закръгленото ѝ, стегнато дупе в ръцете си. — С изключение на това и работата, нямам планове. Защо?

— Искам да поуча за изпита тази седмица. Чудех се дали можеш да си вземеш свободен ден в петък и да прекараме три дни на лодката следващия уикенд. Мога да си взема учебниците.

Джейн се радваше, че дипломирането вече бе зад гърба ѝ. Предстояха ѝ интервюта за работа, но напрежението не беше толкова голямо. Беше постигнала основната си цел.

— Музика за ушите ми — каза той, после я вдигна и отнесе обратно в леглото.

В понеделник следобед Уини отиде да се сбогува с Валери преди заминаването ѝ. Страдаше от сenna хрема, както винаги по това време на годината, и изглеждаше натъжена от заминаването на сестра си.

— Колко дълго ще отсъстваш? — попита тя унило.

— Не знам. Три седмици, месец, може би шест седмици. Искам да се помотая из Европа. Последните няколко месеца бяха доста стресиращи.

Това си беше чисто омаловажаване на случилото се. Уини все още бе разтърсена от събитията, особено от истината за родителите ѝ, която се оказа доста болезнена за нея. Не беше се съвзела напълно, за разлика от Валери, която изглеждаше по-добре от когато и да било преди, сякаш случилото се ѝ бе вдъхнало сила.

— Мисля, че те харесвам повече като моя леля — пошегува се Валери. — Караш ме да се чувствам по-млада.

Наистина беше така. Уини изглеждаше доста по-възрастна, макар че разликата им беше само четири години.

— Не го казвай. Още съм разстроена, че вече не сме сестри — каза Уини със сълзи в очите.

— Ще ме обичаш и като племенница — отвърна Валери, прегърна я и я целуна по бузата.

Всичко вече ѝ се виждаше лесно и приятно. Яростта и обвиненията на Уини бяха забравени. Двете жени се сдобриха, най-вече благодарение на добрата душа и характер на Валери. А и историята имаше щастлив край.

— Защо не дойдеш по някое време в Европа? — предложи тя. — Ще ти се отрази добре.

— Не, няма. Мразя начина, по който пътуваш. Хвърчиш от място на място, променяш си планове всеки пет минути, нанасяш се в хотел и веднага се изнасяш. Това направо ще ме подлуди. Искам да

отида някъде, където да седна и да не мърдам. И определено не желая да си събирам багажа пет минути преди тръгване.

— Защо не наемеш къща в Хамптън? — предложи ѝ Валери.

— Прекалено е скъпо — кисело отвърна Уини. — Не мога да си го позволя.

Валери я изгледа многозначително. Уини вечно хленчеше, че е бедна.

— Можеш да си го позволиш и го знаеш. Просто си прекалено голяма пинтия — обвини я тя и Уини се засмя.

— Вярно е — призна тя. — Пени наема къща в Мартас Винярд за лятото. Каза, че мога да отида там за уикенда, ако не се заяждам с децата.

— Ще успееш ли?

Валери не бе сигурна, че сестра ѝ може да се въздържа, а и Уини също не бе убедена. Внуците я подлудяваха, а също и дъщеря ѝ, която тя непрестанно критикуваше.

— Вероятно не — честно отговори Уини. — Просто са прекалено груби и се държат лошо, а и са много шумни. А Пени въобще не им се кара.

— Те са само деца и всъщност са доста добри. Не вършат нищо лошо, когато идват на гости в студиото ми.

Валери харесваше децата на Пени много повече от собствената им баба.

— Ти си по-добра с тях от мен. Забавно ми е да играя карти с тях, но като цяло ме изнервят. Движат се непрекъснато. И вечно се страхувам, че ще счупят или разлеят нещо. Пък и често го правят.

Валери я беше виждала с внуците ѝ и бе съгласна с Пени — това бе съсипващо за всички.

— Ако направят бъркотия, просто я почистваш. Можеш да се настаниш в хотел в Мартас Винярд — предложи Валери, но Уини никога не търсеше решение на проблемите.

— Защо да харча толкова пари?

— Не можеш да си седиш в апартамента в Ню Йорк цяло лято — твърдо отсече Валери.

— Защо не?

— Потискащо е. Трябва да отидеш някъде, да правиш нещо.

— Не съм като теб. Щастлива съм и сама у дома.

Майка им бе същата, а това изглеждаше мрачно и зловещо за Валери, която искаше да е навън и да се запознава с нови хора. Нямаше търпение да потегли към Европа на следващия ден.

— Ще ми липсваш — меко каза Уини. — Обаждай ми се.

— Разбира се. Започвам с Рим, за да видя къде е живяла мама, преди да се върне тук. После ще отида в Неапол да разгледам замъка. Филип каза, че бил великолепен и идеално ремонтиран от новия собственик. Той не познавал мама, но Филип му изпрати няколко снимки, по негова молба.

Филип ѝ даде адреса и телефона на Саверио Салваторе и я посъветва да му се обади, за да разгледа замъка. А и тя говореше достатъчно италиански, за да се оправи и по телефона, и ако се видят. Щеше да ѝ е много по-лесно, отколкото на сина ѝ, който успя да проведе някакъв разговор благодарение на слабия английски на Салваторе. Филип бе забелязал, че италианците говорят повече френски, отколкото английски, и майка му нямаше да има проблеми.

— Е, не забравяй да ми се обаждаш докато търчиш из Европа — напомни ѝ Уини.

— Няма — обеща Валери.

Пени наскоро бе приключила с уреждането на наследството, Валери беше платила данъците и сега се чувстваше свободна като птичка.

— И настоявам да чуя, че правиш нещо повече от това да си седиш у дома и да играеш бридж — каза тя.

— Това лято ще участвам в турнир — оживи се Уини.

— Чудесно. Но направи и още нещо. Ще ти се отрази добре на здравето.

Уини кимна и искрено се натъжи от раздялата им. Струваше ѝ се, че губи най-близката си приятелка, след като вече бе изгубила сестра си, когато научиха истината за Маргарет. От месеци страдаше по съсипаните си илюзии. Всичко изглеждаше различно. Валери и Пени бяха говорили за това и Пени смяташе, че майка ѝ постепенно ще се приспособи. Валери обаче не беше толкова сигурна. Цял живот Уини усърдно защитаваше родителите си. Никога не ги критикуваше, не се съмняваше в правилността на решенията им. Доверяваше им се напълно. Истината бе доста тежка и тя изпадна в депресия, бе още по-унила и мрачна от преди. Поне двете се бяха сдобрили след яростните

битки около родителите им. Уини все още бе склонна да ги оправдава пред дъщеря си, но вече не смееше да каже и дума пред Валери, която се оказа права.

Валери се надяваше, че Уини ще се оправи през лятото. Изпрати я до вратата и продължи да подготвя багажа си. Нямахте търпение да потегли на път.

Филип взе майка си от дома ѝ в четири часа във вторник. Беше си тръгнал по-рано от работа. Валери беше приготвила два куфара, а ръчният ѝ багаж бе сак, натъпкан с книги и списания. Трябваше да е на летището в пет за полета до Рим в седем. Приличаше на дете, което очаква рождения си ден. По целия път до летището бърби оживено за плановете си да посети музеите в Рим, художествените изложби във Флоренция и галерия „Уфици“, където бе ходила безброй пъти. Разбира се, и замъка в Неапол. После щеше да реши накъде да се отпрати. Може би да се поразходи с кола из Тоскана, или да се отбие в Париж на път за вкъщи. Възнамеряваше да прекара по-голямата част от пътешествието в Италия.

— Я чакай малко. Колко време ще отсъстваш? Две години? — подкачи я Филип.

— Може би — засмя се тя.

— Не забравяй да се върнеш. Ще ми липсваш — призна той откровено.

Филип се радваше да я види в такова добро настроение след откритията за истинската ѝ майка. Мисълта, че бе пропуснала цял един живот с нея, я караше да агонизира, но след като научи повече за живота ѝ, за това, че беше я обичала и страдала за нея през цялото време, се почувства по-добре. Любовта на майка ѝ компенсирала нещастното ѝ детство и заздравя старите ѝ рани. Най-после Валери бе свободна, готова за нови приключения, макар и на седемдесет и четири години.

Пристигнаха на летището и той ѝ помогна с багажа.

— Надявам се с Джейн да се забавлявате докато ме няма — каза тя усмихната. — Приятно ми беше да се запозная с родителите ѝ. Изглеждат свестни хора. Харесах ги.

Филип също ги харесваше, но имаше и своите резерви.

— Доста са напрегнати понякога — тихо каза той.

Джейн никога не го притискаше, но Филип усещаше, че родителите ѝ можеха да го направят, най-вече майка ѝ. Вивиан ясно му беше показала, че иска да види дъщеря си омъжена, цел, която в момента не вълнуваше Джейн.

— Надявам се да не говориш такива неща за мен — засмя се Валери.

Филип се усмихна.

— Надали бих могъл да ги кажа. Ти си прекалено заета със собствените си интереси.

Знаеше, че майка му иска да е щастлив, каквото и да означаваше това за него, но оставяше важните решения на сина си.

— Приятно ми е да те виждам със святна жена като нея и не бих искала да останеш сам. Но ти ще си вземеш решението — простичко каза тя, после добави. — Джейн е чудесно момиче.

— Да, вярно е — усмихна се Филип. — И е добър моряк. Ще стане и отличен адвокат. Предстои ѝ интервю във фирмата на Пени. Ще е доста забавно, ако започне работа там.

Пени и Джейн се разбираха отлично. Вечеряха заедно няколко пъти, а Филип и Джейн щяха да прекарат уикенда за Четвърти юли с Пени и семейството ѝ в Маргас Винярд.

Филип се радваше на това, че майка му никога не го притискаше по отношение на личния му живот. Беше твърде заета със своя собствен, който бе пример за него. Филип се възхищаваше на брака на родителите си. Обичаха се силно, уважаваха се и взаимно си даваха възможност да бъдат такива, каквито искаха. Никога не се опитваха да променят нещо у другия. Отнасяха се с търпение към странностите си. Пълноценно партньорство, което вървеше идеално. Не беше виждал много други такива двойки, а самият той никога не бе имал такъв човек до себе си. Досега. За него бе изключително важно, че Джейн и майка му се харесват и разбират.

Филип прегърна Валери, целуна я за довиждане и за миг се почувства като родител, който изпраща детето си на лагер.

— Грижи се за себе си, мамо. Не прави нищо глупаво. Неапол е пълен с джебчии, внимавай...

Внезапно му се прииска да ѝ даде хиляди съвети, а тя се засмя.

— Ще се оправя. Ти се грижи за себе си. Можеш да ми звъниш или да ми пишеш имейли.

Тя го прегърна отново, махна му и изчезна в тълпата, а той си тръгна щастлив заради нея. Върна се в Манхатън и отиде в апартамента на Джейн, където тя учеше за изпита.

— Майка ти замина ли? — попита тя.

Филип се усмихна.

— Толкова беше щастлива, че едва не се засрамах. Обича да пътува и буквално се втурна в летището. Няма търпение да се добере до Неапол и Рим. Ще ѝ се отрази чудесно.

Валери вече си бърбеше весело с пътника до нея. Избра си филм и тъкмо си беше поръчала вечеря и чаша шампанско. Пътуваше с „Алиталия“ с билет първа класа, така можеше и да поспи в самолета. Когато сподели това с Уини, тя я сгълча за прахосничеството. Според Валери на тяхната възраст имаха право да се поглезят, нямаше смисъл да пестят докато станат на сто години. При това вече беше доста богата жена. Не възнамеряваше да похарчи всичките си пари, но знаеше, че пътуването ще е по-лесно и приятно в първа класа. И това ѝ се виждаше напълно разумно. Уини обаче предпочиташе да си седи у дома и да пести.

Валери изгледа филма докато се наслаждаваше на вечерята — телешко с паста и чаша хубаво червено вино, после реши да поспи. Пристигнаха в осем сутринта и тя се надяваше за два часа да стигне до „Хаслър“, което щеше да ѝ осигури цял ден в Рим. Адресът на майка ѝ бе в чантата. Искаше да отиде там, преди да прави каквото и да било друго. Това бе основната причина за пътуването ѝ до Рим. Възнамеряваше да посети музеите и църквите, да се поразходи и да се порадва на града. А после щеше да замине за Неапол. Да разгледа замъка щеше да е истинско удоволствие за нея. Там майка ѝ бе живяла повече от трийсет години, а в апартамента в Рим — двацет. Италия наистина бе станала неин дом, макар Валери да знаеше от писмата ѝ, че е била по-щастлива в Неапол с Умберто, отколкото сама в Рим след смъртта му. Най-хубавите ѝ години бяха минали в замъка ди Сан Пинели. След това животът ѝ сигурно е бил доста самотен.

Валери изпи чаша силно кафе, преди да кацнат и бе една от първите, които слязоха. Взе такси до хотел „Хаслър“, където я настаниха в малка, но красива и уютна стая. Взе си душ, облече дълга черна памучна пола, тениска, избра сандали и сламена шапка, а после хвана такси. Изглеждаше небрежна, но стилна с дългата бяла коса,

която се спускаше по гърба ѝ, и сребърните гривни по ръцете ѝ. Имаше вид на истинска художничка.

Валери застана пред кооперацията и се зачуди кой ли беше апартаментът на майка ѝ. Беше минало толкова време, надали някой помнеше нещо за нея. Но ѝ бе приятно да стои на мястото, където бе живяла Маргарет. Беше модерен жилищен квартал, покрай нея минаваха хора, караха колела или мотоциклети, с които едва се промъкваха в натовареното римско движение. Непрестанно свиреха клаксони. Остана там доста време, после си тръгна, влезе в близката църква и запали свещ за майка си, благодарна, че пътищата им се бяха пресекли. Погали медальона на врата си, поседя кротко в малката църквичка, замислена за майка си. Възрастни дами с броеници идваха да се помолят или да си побъбрят тихо с приятелки. Няколко монахини чистеха църквата. Валери се замисли дали майка ѝ бе идвала тук, дали все още бе вярвала в Господ след всички беди, които ѝ се бяха случили.

Кварталът беше красив и приятен и Валери се чувстваше в пълна безопасност, докато вървеше обратно към хотела и магазините по близката Виа Кондоти. Трогателно бе да открие света на майка си и живота ѝ за цели петдесет години след като бе напуснала Съединените щати.

Прекара остатъка от деня в обиколка на малките църкви, обядва риба и паста в кафене на улицата. Изпробва италианския си с келнера и той я разбра, въпреки грешките. Валери се развесели, когато забеляза, че мъжете в Рим обичаха да оглеждат жените, независимо на каква възраст бяха. Видя неколцина да се обръщат след нея и това я накара да се усмихне. Италианците те караха да се чувстваш женствена и желана. А Валери все още бе привлекателна жена, със слаба фигура и красиво лице.

Разхожда се в продължение на часове, после вечеря в малък ресторант близо до хотела. Не обичаше да посещава заведения сама, но сега нямаше друг избор. Затова просто се настани в ресторанта и се наслади на великолепната храна и силното еспreso, преди да се прибере в хотела.

Вечерта написа картички на Филип, Уини и семейство Бабкок. Семейството ѝ се бе увеличило. Анджи и Том щяха да дойдат в Ню Йорк през есента, за да се запознаят с Филип, и я бяха поканили на вечеря и театър на Бродуей.

Следващия ден Валери прекара в обиколка на църкви и галерии, разглежда фонтани и статуи, поглъща римската атмосфера, наблюдаваше хората наоколо. На другия ден отлетя за Неапол. Филип ѝ беше написал няколко съобщения, в които я питаше как е. Тя го увери, че се чувства великолепно и се наслаждава на Рим.

В Неапол взе такси от летището до хотел „Екселсиор“, където бе отседнала преди години с Лорънс. Видя Везувий и залива и си спомни деня, когато заведоха Филип в Помпей, и вълнението му от разказа за вулкана. Не искаше да шофира из Неапол и да рискува да се загуби, затова нае кола с шофьор в хотела.

Обядва на терасата, после излезе, за да потърси шофьора. Имаше телефонните номера на Саверио Салваторе, но не му се обади, не искаше да го притеснява. Просто копнееше да види замъка и да си представи майка си на осемнайсет години с мъжа, когото бе обичала.

Шофьорът любезно ѝ обясняваше забележителностите, покрай които минаваха. Говореше английски много добре, разказваше за историята на Неапол. Но историята, която наистина я вълнуваше, бе нейната собствена.

Движението в града бе доста натоварено и им отне дълго време да се доберат до далечния край на града, където се намираше замъкът. Когато пристигнаха, Валери слезе мълчаливо от колата и очите ѝ се напълниха със сълзи. Тук Маргарет бе живяла като графиня, обичана от Умберто, уважавана от всичките си познати, според разказа на Саверио Салваторе.

Валери застана предпазливо пред високата ограда. Наоколо нямаше никой. Портата бе широко отворена, а дворът — празен. В гаража, който приличаше на стар хамбар, бе паркирано червено ферари. Тихо като крадец, тя влезе в имението. Беше в джинси, сандали и бяла риза, нахлупила сламената шапка на главата си. Денят беше горещ, но не и влажен. Никой не я спря. Разходи се из лозята, после тръгна обратно към замъка. Представяше си как майка ѝ се е разхождала из пищните градини с Умберто и се е наслаждавала на гледката към залива. Мястото беше красиво, спокойно и идеално поддържано. В далечината мерна двама градинари, но те не се приближиха към нея. Беше стигнала почти до средата на двора, когато сребърно ламборгини кабриолет, шофирано от белокос мъж, влетя през портата. За миг ѝ заприлича на Умберто и тя се стресна и засрами,

когато мъжът я погледна и присви очи. Той бързо слезе от колата и я изгледа въпросително.

— *Si Signora? Cosa sta cercando?*

Валери разбра, че я питаше какво търси, но се почувства глупаво да му отговори „майка ми“. Но пък той бездруго сигурно я бе помислил за луда.

— *Scusi* — извини се тя притеснено. — *Che casa bellissima* — каза тя и посочи към къщата.

— *E una proprietà private* — напомни ѝ той.

Частна собственост. Валери реши да говори направо, въпреки риска да изглежда глупава и нахална.

— *Mia mamma era in questa casa molti anni fa* — обясни тя за майка си — че е живяла в къщата преди много години. — *La Contessa di San Pignelli* — извини се тя за натрапничеството си. — *Sono la sua Figlia.*

Той се намръщи леко и я погледна. Тъкмо му беше съобщила, че е дъщеря на Маргарет.

— Наистина? — премина той на английски, което бе несравнимо по-лесно за нея, но не и за него.

Мъжът изглеждаше заинтересуван и любопитен.

— Синът ми идва да види къщата преди няколко месеца. Запознали сте се. Филип Лоутън. Изпрати ви снимки на майка ми и втория ми баща, графа и графинята. Той ми даде визитната ви картичка. Синьор Салваторе — каза тя свенливо, а той я изгледа изненадан.

— Ваш син не споменава, че те негови баба и дядо.

— Дълга история, а и той не знаеше тогава.

— А вие дъщеря на красивата графиня. Снимки в къщата — махна той към замъка развълнуван.

Валери му се усмихна, благодарна задето си бе припомнил Филип и не я бе изгонил.

— Ужасно съжалявам, че ви се натрапвам по този начин — извини се тя. — Дойдох в Неапол, за да видя къде е живяла майка ми с графа. Знам, че е глупаво. Но тя вече не е между живите, а аз исках да посетя Италия, за да видя дома ѝ.

Валери не спомена, че никога в живота си не бе виждала Маргарет и едва наскоро бе открила, че тя е истинската ѝ майка. Беше

прекалено объркано за обяснение на чужд език.

— Бихте искала разгледате къща? — любезно попита той.

Валери кимна зарадвана. Това бе основната причина за пътуването ѝ.

Той я разведе из замъка, показа ѝ спалнята на графа и графинята, където сега спеше той, личните им покои с великолепна библиотека със стари книги и малкия кабинет, където Умберто бе работил. Имаше красив будоар и гардеробна, които навремето бяха принадлежали на майка ѝ, но сега бяха празни. Старинните тапети бяха рисувани на ръка и приличаха на пейзаж от Венеция през седемнайсети век. Валери видя всекидневни, спални за гости, величествени полилеи със свещи, елегантна трапезария с дълга маса и резбовани столове, с гоблени по стените, голяма уютна кухня, която разкриваше гледка към залива. Къщата беше огромна и изискана, уютна и приветлива. Искаше ѝ се да затвори очи и да си представи Маргарет тук. Видя една от снимките на майка си, която Филип бе изпратил на Салваторе. Беше в сребърна рамка, поставена на почетно място на рояла. Забеляза и впечатляващите модерни картини, които новият собственик бе смесил успешно със старите. Този човек или притежаваше отличен вкус, или имаше страхотен дизайнер. Обиколката приключи в кухнята, където той ѝ предложи чаша вино. Валери се поколеба за миг. Не искаше да досажда и да се възползва от любезността му.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — отново се извини тя и той се усмихна.

— Знам семейство. Моя майка умира, когато съм малък... винаги искам да узная колкото може повече за нея. Вероятно като теб? — каза той, като ѝ подаде чаша студено бяло вино, а после наля и за себе си.

Излязоха на терасата, седнаха и се загледаха в безукорно поддържаните градини.

— Майката много специално — каза той, като отпи от виното. — Харесах твой син много, когато запознахме. Добър човек.

Тя се усмихна доволно на комплимента.

— Благодаря ви. И аз мисля така. Имате ли деца?

Той се усмихна щастливо и вдигна два пръста.

— Две. Син в Рим и дъщеря във Флоренция. Дъщеря работи с мен в галерия. Син е директор на моя галерия в Рим. Изкуство —

добави той, като посочи картините в къщата. — Твой син продава за „Кристис“ — спомни си той. — Бижута.

— Да. Имам само един син — тя вдигна един пръст с усмивка. — И аз съм художничка — добави Валери и той я изгледа впечатлен.

— Браво! — похвали я Салваторе.

Поседяха мълчаливо, загледани в красотата наоколо. Валери отново се замисли за майка си. Усещаше присъствието ѝ тук, в дома, където бе живяла дълго и щастливо. Замъкът беше топло и уютно място и новият собственик обясни на Валери, че е влюбен в него. Тя се трогна от думите му.

— Сега в Капри отиваш? Или Амалфи? Соренто? Позитано? На почивка?

— Не — поклати глава тя. — Флоренция.

Валери не обичаше да ходи сама на почивка, а и знаеше, че по това време на годината в Капри е претъпкано с туристи, което не ѝ харесваше. Предпочиташе да разгледа градовете. Чудеше се дали да не отиде и до Венеция. Там имаше повече интересни неща, отколкото в Позитано или Капри, музеи и галерии, които би желала да разгледа.

— Аз също — каза той. — Връщам във Флоренция на работа. Тук съм на почивка — обясни той, но не ѝ прозвуча убедително.

— Идвам тук един път или два пъти през месеца, за да почина.

Това ѝ се стори разумно.

— Иначе Флоренция, Рим, Лондон, Париж. Бизнес.

Тя кимна с разбиране. Поседяха още малко, после Валери реши, че е време да си тръгне, беше досаждала достатъчно.

— Моля, обади се във Флоренция. Ела в моя галерия. Запознай с моя дъщеря — любезно я покани той. — Обядваш с нас.

— Това би било чудесно — отговори тя.

Той я придружи до колата, където шофьорът я чакаше. В този момент един мерцедес профуча в двора и Саверио махна на мъжа в него, сякаш го беше очаквал.

— Съжалявам, че останах толкова дълго. Благодаря ви за разходката.

— Няма защо. Удоволствие и чест за мен.

Той се наведе да целуне ръката ѝ и това приятно я изненада, не беше свикнала с европейските навици.

— Хиляди благодарности — каза тя, а мъжът от мерцедеса се приближи до тях и заговори бързо на италиански.

— Синьора Лоутън, довиждане. До Флоренция — сбогува се Саверио, после влезе в къщата с госта си.

Беше невероятно мил човек, точно както Филип го бе обрисувал. Посещението ѝ се отрази чудесно и видя достатъчно от дома на майка си, който сега принадлежеше на Саверио. Беше малко засрамена от начина, по който му се беше натрапила, но се радваше, че дойде в Неапол.

Вечерта говори с управителя на хотела и уреди връщането си в Рим на следващия ден. Щеше да остане там още няколко дни, после да замине за Флоренция. Не знаеше дали щеше да събере кураж да се обади на новия собственик на замъка. Не искаше да му досажда в службата. Може би просто щеше да посети галерията му от любопитство. Беше приключила с най-важната част от пътуването, останалата щеше да е за удоволствие.

Маргарет Пиърсън ди Сан Пинели можеше да почива в мир.

23

Вторият ден на Валери в Рим след завръщането от Неапол бе още по-интересен от първия. Разгледа няколко галерии и музеи, посети Катакомбите, което винаги бе искала да направи, и откри безброй малки църквички по тесните странични улички. Вече чудесно се ориентираше в града. Харесваше ѝ да е тук, макар и сама, и сподели това с Филип, когато ѝ се обади. Разказа му и за посещението си в замъка и любезността на Саверио.

— Много симпатичен човек. Семейството ни продължава да му се натрапва, но той се държи мило.

— Видях снимката на майка ми, която си му изпратил. В сребърна рамка на пианото.

— Мисля, че той си пада по нея — засмя се Филип. — И накъде потегляш сега?

— Флоренция. Там ще реша накъде да тръгна после.

Валери не бе направила никакви резервации след Флоренция и не бързаше. Там имаше толкова много великолепно изкуство, че никога не ѝ се искаше да напусне града. Мислеше да наеме кола, за да се разходи из Тоскана, но не го сподели с Филип, за да не го тревожи.

— Как е Джейн? — попита тя.

— Заета. Изпитът е след три седмици. Вероятно няма да чуя и пет думи от нея дотогава. Отиде в апартамента си за няколко дни, за да не я отвличам от зубренето.

Джейн му беше казала, че е като дете — непрестанно се опитваше да я прегръща и целува, а тя трябваше да работи. Затова реши да не се виждат няколко дни, а и той бездруго бе доста зает в службата.

Вечерта Валери звънна и на Уини, както беше обещала. Тя се чувстваше добре, въпреки алергията. Участваше в турнир по бридж и това я радваше. Валери ѝ разказа за Неапол и замъка, за запознанството си с новия му собственик и обиколките на Рим.

— Там сигурно е кошмарна жега — изсумтя Уини.

— Горещо е, но страшно ми харесва.

На следващия ден Валери реши да замине за Флоренция с кола. Нае мерцедес и помоли портиера да прибере куфарите ѝ в багажника. Кара по магистралата до Перуджа, после отби, за да види езеро Тразимено. Четири часа след като потегли от Рим стигна до Флоренция и с помощта на навигационната система бързо намери хотел „Четири сезона“. Чувстваше се чудесно, бе прекарала прекрасен ден.

Паркира колата в гаража на хотела, остави багажа си в стаята и се поразходи по площада, където си купи сладолед. Беше великолепен, макар и горещ следобед и нямаше търпение да отиде в „Уфици“ на следващия ден. Това бе любимият ѝ музей в Европа. Двамата с Лорънс прекарваха часове там по време на пътешествията си. „Уфици“ бе Мека за всички, които обичаха изкуството, и бе любим и на Филип.

Разхожда се из града няколко часа, после се върна в хотела и легна да си почине. Засмя се на глас, когато си помисли как ако беше с нея Уини щеше да се оплаква през цялото време от горещината, дългото ходене и плановете на Валери да види абсолютно всичко. Замисли се дали майка ѝ бе приличала на нея в това отношение.

Заспа рано и се събуди в мига, когато слънцето изгрываше над Флоренция. Застана до прозореца. Градът беше великолепен, приличаше на картина. Излезе да се разходи и се върна в хотела за закуска. Пристигна в „Уфици“ тъкмо когато отваряха. Остана там докато затвориха за обяд, поразходи се и отново се върна в галерията следобед.

Искаше да види и галерията на Саверио. Погледна адреса на визитката, която той ѝ даде в замъка. Нямаше представа къде се намира и спря да попита един полицаи. Той ѝ обясни на италиански, че е съвсем наблизо. Тръгна натам, следвайки указанията му, и когато зави зад ъгъла, веднага я видя. Беше голяма, елегантна галерия с масивна бронзова скулптура на витрината. Валери се изненада, когато видя Саверио, който говореше с млада жена и сочеше оживено към някаква картина.

Изпълнена с любопитство, Валери влезе вътре. Саверио се обърна към нея и се усмихна изненадан.

— Синьора Лоутън... добре дошла на Флоренция... браво!

Изглеждаше доволен, че я вижда, сякаш бяха стари приятели. Запозна я с дъщеря си Грациела, която стоеше до него. Младата жена

говореше отличен английски. Грациела изглеждаше на възрастта на Филип или малко по-млада. След минути тя се прибра в кабинета си в задната част на галерията, а Саверио продължи разговора с Валери.

— Кога пристига? — попита я той усмихнат.

— Шофирах от Рим дотук и пристигнах вчера — гордо отговори тя, а той ѝ направи комплимент за смелостта. — Прекарах целия ден в „Уфици“ — добави тя, а той кимна.

— Пораснах там.

— И твоето семейство ли се занимаваше с изкуство? — попита тя, като не знаеше дали ще я разбере.

Той поклати глава отрицателно.

— Не. Баща ми лекар, мама — медицинска сестра. Баща много ядосан, когато исках да стане художник. Но нямам талант и само продавам изкуство от други хора — засмя се той. — Баща мислеше мен за луд. Беше нещастен от мен. Но аз не исках да бъда доктор.

— И моето семейство не искаше да ставам художничка.

Тя вече знаеше, че истинският ѝ баща е рисувал добре, но това бе прекалено сложно за обяснение.

— Трябва да покажеш твои работи — каза Саверио с интерес.

— О, не — стеснително отвърна тя.

Беше познала бронзовата творба на витрината, дело на известен скулптор, на когото Валери се възхищаваше. Саверио се обърна към нея.

— Вечеряш с нас, нали?

Тя се поколеба за миг, после кимна. Нямахше какво друго да прави, той беше дружелюбен и приятен за разговор, а и споделяха любовта към изкуството.

— Кой твой хотел? — попита Саверио.

Обеща да я вземе в осем и половина. Валери си тръгна от галерията изпълнена с радост и настроена за приключения. Беше чудесно да се запознаваш с нови хора. Пристигна в Европа и заради подобни преживявания. Сега беше свободна да се забавлява и да си почива. Сериозната част от пътуването беше приключила.

Нямаше представа къде ще вечерят, следователно и как да се облече, затова избра семпла черна пола, бяла дантелена блуза и сандали с високи токчета. Бялата ѝ коса се спускаше свободно по гърба. От бижутата избра малките диамантени обици, които Лорънс ѝ

беше подарил за двайсетата годишнина от сватбата им. Взе и шал, в случай че захладнее по-късно. Вече беше във фойето на хотела, когато Саверио пристигна с червеното си ферари. Той изглеждаше много елегантен — в идеално скроен блейзър, бял панталон и синя риза, с хубавия си тен и гъстата бяла коса. Италианецът влезе в хотела, хвана я подръка и я заведе до колата. Обичаше високите скорости. Валери се засмя и го погледна. Беше малко страшничко да се возиш до него, но типично по италиански, и й хареса.

— Караш ме да се чувствам отново млада — усмихна се тя.

— Млада си — усмихна ѝ се той нежно. — На наша възраст можем да правим какво искаме. Млади сме колкото искаме — заяви той, после добави. — Приличаш на твоя майка.

— Искан ми се да беше вярно — отвърна тя с копнеж, — но повече приличам на баща ми.

Беше открила това при посещението си в Санта Барбара, от снимките на Томи, които Уолтър ѝ показа. Но все пак имаше и известна прилика с Маргарет, която Саверио веднага бе забелязал.

— Тогава твой баща бил красив мъж.

Валери се усмихна на комплимента. Саверио беше очарователен и интересен мъж и очевидно умееше да забавлява жените — отиваше му, като на типичен италианец, и я караше да се чувства добре.

В ресторанта ги очакваха дъщеря му и съпругът ѝ Арно. Тя ръководеше галерията на баща си във Флоренция, а той бе французин и работеше като продуцент за местна телевизия. Имаха малка дъщеричка на две години на име Изабела. Очите на Саверио засияваха, когато говореше за внучката си, и той показа на Валери нейна снимка на телефона. Хлапето беше с балетна рокличка, имаше ореол от руси къдрици и дяволита усмивка.

— Имаш ли внуци? — попита я Саверио и тя поклати глава.

— Филип не е женен — отговори тя.

Мислеше, че това обяснява нещата, но очевидно не беше така.

— И какво? — небрежно махна с ръка Саверио. — Мой син Франческо не женен, но има две красиви деца от много мило момиче.

Валери се усмихна на думите му.

— Синът ми още не е свършил това — учтиво каза тя.

Надяваше се Филип никога да не го направи. Беше свободомислещ и модерна, но все пак държеше на някои традиционни

ценности, макар да знаеше, че щеше да обича децата на сина си, независимо дали бяха извънбрачни или не.

— Децата винаги те изненадват — отбеляза Саверио и двамата се засмяха.

Английският му стана още по-добър с помощта на виното, а дъщеря му и зет му говореха перфектно. Забавляваха се чудесно, после младата двойка си тръгна, а Саверио я заведе в бар с великолепна гледка към Флоренция и нощното небе. Още не бяха готови да приключат вечерта. Прекарваха си великолепно.

— Е, Валери — каза той любопитно, — омъжена ли си? Разведена?

— Вдовица — отговори тя. — Съпругът ми почина преди три години и половина.

Не звучеше тъжна или отчаяна. Беше се примирила със смъртта на Лорънс. Имаха много прекрасни години заедно и споделиха чудесен живот.

— Сама си? — шокирано извика той и тя се засмя.

— Да. На моята възраст повечето жени са сами, ако съпрузите им са починали — разумно отбеляза тя.

Валери не очакваше да намери друг мъж, дори не искаше, чувстваше се съвсем удобно сама.

— Защо? Красива си и вълнуваща. Защо да си сама?

Трудно ѝ беше да му обясни, а и не искаше да признае, че повечето мъже не се интересуваха от нея. Не беше била с мъж откакто Лорънс почина. Получаваше покани от познати мъже, останали сами, но не я интересуваха. Приемаше самотата си и дори ѝ се наслаждаваше. Двамата с Лорънс бяха щастливи дълго време и не очакваше отново да намери същото или да се разочарова.

— Трябва да си сама само ако искаш да си сама — настоя Саверио. — Искаш ли да си сама?

— Не, наистина. Но съм заета. Правя много неща, които обичам.

— Но правиш сама? — попита той и тя кимна. — Това е ужасно. Аз на седемдесет години, но не смятам, че мой живот като мъж е свършен.

Саверио беше категоричен и очевидно вярваше в думите си. Тя се изненада, когато научи възрастта му. Предполагаше, че е в началото

или средата на шейсетте. Беше изключително хубав и представителен мъж.

— За мъжете е различно — простичко отговори тя. — Имат повече избор. Можеш да си с двайсет и пет годишно момиче, ако пожелаеш. А аз ще изглеждам ужасно глупаво, ако го направя. Мъжете създават нови семейства с млади жени дори когато са на твоята възраст.

Той размаха пръст.

— Не бебета! Харесвам жени, не бебета, не момичета.

Валери осъзна развълнувана, че Саверио флиртува с нея. Не ѝ се беше случвало от години, а и не беше сигурна, че го иска. Намираше се в Италия с чаровен, хубав и интелигентен мъж. Може би пък флиртът не беше нещо лошо. Уини щеше да припадне, ако я чуе, но пък и тя не можеше да си представи Саверио да флиртува с нея. Мисълта я накара да се засмее.

— Не вярвам във възраст — решително каза той. — Дребна идея. Като дребна шарка. Тази кутия е малка за теб. Нямах ограничения. Свободна си.

Не грешеше и думите му ѝ харесаха. Според него, човек сам си налага ограничения, ако приеме, че е твърде стар. Идеята ѝ се стори интересна. Саверио отказа повече алкохол, тъй като щеше да шофира, но я подкани да изпие още една чаша шампанско и тя прие. Нямахше никакви задачи във Флоренция и можеше да спи до късно.

— Искам да ти покажа Флоренция — каза той докато уреждаше сметката.

Валери откри, че барът всъщност беше клуб, и се зачуди дали Саверио идва тук често и дали излиза с много жени. Изглеждаше като типичен италианец, но и напълно искрен в същото време.

— Влюбен съм в твоя майка. Аз бях... *la prima volta*... първи път, кога видях нейна снимка. Тя жена на магия и загадка. Графът я обожавал.

Валери не знаеше защо той бе толкова убеден в това, но му повярва. Снимките им, писмата на майка ѝ и екстравагантните подаръци на Умберто доказваха това.

— Искан ми се да я бях познавала — тихо прошепна тя.

— Не си? — шокира се той и я погледна натъжен, а тя поклати глава.

— Никога не съм я виждала. Доскоро дори не знаех, че тя е истинската ми майка. Дълга история.

Прекалено дълга за разказване, но слава богу, той не любобопитства.

— Някой ден поговорим за нея — каза той и прозвуча така, сякаш наистина възнамеряваше да го направи. — Имаме много да говорим.

После Валери се сети за нещо и реши, че трябва да знае отговора преди отношенията им да се задълбочат, ако това въобще се случи.

— Женен ли си, Саверио?

— Защо питаш? — любопитно я погледна той.

— Просто се чудех.

— Мислиш, че всички италианци тичат по жени — неодобрително поклати глава той. — Не. Аз не тичам след всяка жена. Само специални като теб. И аз съм като теб. Моя жена умря, кога деца бяха малки. Имаше рак. Грациела на пет, а Франческо на десет.

Очевидно и той като Валери се беше примирил със съдбата си. Бяха минали трийсет години оттогава. А после никога не се оженил. Не се запознал с жена, която самият той да иска да бъде негова съпруга. Валери беше сигурна, че през последните трийсет години в живота му е имало много жени. Беше чаровен и забавен, беше й приятно да е в неговата компания.

Той я закара до хотела и я целуна целомъдрено по бузата.

— Може обядваме утре?

Валери се усмихна доволно. Не беше замаяна като младо момиче, а и не се съмняваше, че той е флиртаджия и си пада по жените, но пък бе страшно симпатичен.

— Много би ми харесало — простичко отговори тя.

— Дойдеш в галерия?

— Ще дойда — кимна тя.

— Отиваме в ресторант с много красива градина — обеща й той.

Валери му благодари и му махна, когато слезе от колата. Той я изчака да влезе вътре, после изфуча нагоре по улицата. И двамата бяха прекарвали великолепно вечер.

На следващия ден Валери пристигна в галерията в дванадесет и половина и Саверио я заведе в ресторанта с градината, която се оказа така красива, както ѝ беше обещал. Седяха и си бърбиха с часове. Тя му разказа историята на майка си, която силно го развълнува, особено случайното разкриване на истината чрез изоставения сейф, снимките ѝ като дете и разказа на Фиона.

— Това съдба, Валери — убедено каза той. — Не съвпадение.

После я изненада със следващите си думи.

— Може би наша среща също съдба.

Струваше ѝ се прекалено рано да мисли така, макар идеята да ѝ хареса, но не отговори.

После Саверио я изпрати до хотела и тя прекара спокойна вечер в четене и изготвяне на списък с нещата, които искаше да прави във Флоренция.

На другия ден отидоха заедно в „Уфици“. Саверио искаше да ѝ покаже безброй неща. През уикенда потеглиха с ферарито към Тоскана. Заведе я на вечеря у приятели, повечето от които говореха английски. Представи я и на сина си, когато той дойде във Флоренция. Валери се запозна и с обожаваната от всички Изабела. През цялото време се наслаждаваше на всичко. След около две седмици се замисли дали да не опътува още малко и една вечер го спомена пред Саверио.

— Защо искаш да напуснеш Флоренция? — попита я той натъжен. — Нещастна ли си?

— Не, прекарвам великолепно. Но не мога да остана тук завинаги. А и ти си имаш работа. Зает човек си, а прекарваш много време с мен. Не искаш ли да се върнеш към собствения си живот?

— Не. Обичам да съм с теб.

Напоследък той често ѝ говореше на италиански и тя го разбираше, ако изразите не бяха прекалено сложни.

— Има място за теб в моя живот — добави той.

Тя не можеше да живее в хотел във Флоренция, за да е с него, но пък ѝ бе приятно отново да има мъж в живота си, да си бърбрат, да споделят идеите си и да вършат различни неща заедно. Никога не беше познавала човек като него. Караше я да се чувства красива, независимо от възрастта. А фактът, че той беше четири години по-млад, не притесняваше никого от двамата.

— Защо не отидем до Рим за два дни? — предложи той.

След два дни бяха в Рим.

Той отседна в апартамента си, който се намираше близо до бившето жилище на майка ѝ, а тя отново се настани в „Хаслър“. Саверио не поиска да са заедно, вече я познаваше достатъчно добре. Ако предстоеше между тях да се получи нещо, тя се нуждаеше от време, за да се увери, че е истинско, а не само игра. Но той изглеждаше много сериозен по отношение на връзката им, а и децата му бяха изключително мили с нея. Един ден в галерията дъщеря му Грациела дори я изненада с думите си, когато Саверио отиде на събрание и я остави там да го изчака.

— Знаеш ли, баща ми е много по-сериозен, отколкото изглежда. Струва ти се, че си играе, а и обича жените, особено красивите — усмихна се тя на Валери. — Мъж е. И е италианец. Но се е отнасял сериозно само с няколко жени през целия си живот. От доста дълго време е сам. Преди десет години беше влюбен в една жена, но тя почина. И оттогава не е обичал никоя друга. Мисля, че теб страшно те харесва. Обещавам ти, че не си играе с теб.

Валери се трогна от думите ѝ. Той никога не бе споменавал жената, починала преди десет години.

Прекараха великолепно в Рим, Саверио ѝ показа част от града, която тя никога преди не бе виждала. Истинският Рим, който римляните познаваха и обичаха. А на втората вечер, когато я изпрати до хотела, той я целуна на Испанските стъпала. Валери се изненада — в тази целувка имаше повече нежност, отколкото страст. Беше истинска целувка от истински мъж, който изпитваше истински чувства. Усети как в нея се събужда нещо, което смяташе за умряло преди години. Саверио я целуна отново, когато я заведе до стаята ѝ, но тя не го покани вътре. Още не беше готова. А и започваше да се чуди какво щяха да правят за в бъдеще. Тя не можеше просто да остане в

Италия. Рано или късно трябваше да се прибере в Ню Йорк. Опита се да му го обясни, но той каза същото като преди:

— Защо?

— Какво искаш да кажеш с това „защо“? Имам живот там и син.

— Синът ти е мъж, Валери. Има си собствен живот. Един ден ще се ожени. Нямаш работа. Художничка си. Свободна жена. Можем да живеем в Рим, Париж, Флоренция, Ню Йорк. На нашата възраст би ли се отказала от всичко това, за да си само в един град, защото мислиш, че си прекалено стара, за да се влюбиш? Това би било глупаво и погрешно. Може би съдбата или майка ти искат да сме заедно и затова ти дойде в замъка и се запознахме. Може би съдбата ме е накарала да купя замъка, за да те срещна и да ти върна дома на майка ти.

Думите му ѝ се сториха завладяващи, но и малко страшни. Тя не бе споменала нищо за него на Филип. След двете седмици във Флоренция, Филип я попита дали беше посетила галерията му. Тя не знаеше как да отговори и не искаше да го лъже.

— Да, посетих я. Вечерях със Саверио, дъщеря му и зет му. Те са чудесни и много ще ти харесат. Запознах се и със сина му в Рим.

— Така ли? Как стана? — изненада се Филип.

— Върнах се в Рим за два дни.

— Саверио изглежда чудесен човек — невинно отбеляза той.

Филип нямаше ни най-малка представа, че майка му се влюбваше в италианеца и не бяха се разделяли от три седмици. Подобно нещо никога дори не би му дошло на ум, а и не си представяше майка си в тази роля. За него тя не беше романтичка, а просто майка.

— Той е прекрасен човек — каза Валери и за миг се поколеба дали да не обясни на сина си какво се случва.

Реши, че още не е готова да го направи.

Бяха заедно вече от месец и Саверио я покани да заминат за уикенда. Валери непрестанно си припомняше думите на дъщеря му, че той е много по-сериозен, отколкото изглежда. Никога не бе очаквала да ѝ се случи подобно нещо, но ѝ се струваше, че вече не може да върне нещата назад. А и вероятно Саверио бе прав и съдбата ги беше събрала. Валери вече не беше сигурна в какво да вярва.

Заведе я в Портофино за уикенда и отседнаха в хотел „Сплендидо“. Портофино беше очарователно пристанищно градче и

дватамата се чувстваха като младоженци. Сутрин правеха любов, разхождаха се из града, вечеряха късно, връщаха се в стаята и отново се любеха. Никога преди в живота си Валери не бе изпитвала толкова щастие.

Късно една нощ лежаха в леглото и тя го погледна на лунната светлина.

— Саверио, какво ще правим? Трябва да се върна в Ню Йорк. Не мога да избягам завинаги. Налага се да кажа нещо на сина си.

— Той не ти е баща, а син. Можеш да правиш каквото си поискаш с живота си.

— Ти не би изоставил децата си. И аз не мога да изоставя сина си.

— Разбирам. Дойде тук за лятото. Нека го прекараме заедно. После ще решим.

Тя кимна, а после отново се любиха и Валери почти забрави, че имаше живот в Ню Йорк и друг свят освен неговия.

Следващия уикенд отидоха в Сардиния и отседнаха при негови приятели в Порто Серво. Те имаха прекрасна яхта, на която прекарваха дните, а нощем се прибираха в хотела.

Саверио я заведе и във Венеция, когато отиде там по работа. Отлетяха и до Лондон за един ден, за да видят картина, която той искаше да купи. Постепенно се превръщаха в истинска двойка и тя се чувстваше повече от добре. Наслаждаваше се на всичко, което правеха заедно. Зачуди се дали и майка ѝ се е чувствала така с Умберто, когато е споделяла живота му.

През август заминаха за Неапол и прекараха една седмица в замъка. Валери разбра защо майка ѝ толкова бе обичала този град и това място.

А когато се върнаха във Флоренция, Филип ѝ звънна и я попита кога ще се прибере у дома.

— Не знам — честно отговори тя, но не искаше да го разстройва. — Тук страшно ми харесва.

— Знам защо. И аз обичам Италия. Не е нужно да бързаш да се връщаш. Джейн и аз заминаваме за Мейн за две седмици. Просто исках да видя как си.

Валери се почувства така, сякаш бяха отменили смъртната ѝ присъда, и вечерта разказа за това на Саверио.

— Ще дойдеш ли за известно време в Ню Йорк? — попита го тя.

Той се замисли и кимна. Саверио също се опитваше да реши как да постъпи, така че и двамата да са доволни и щастливи. Валери бе права — той също не искаше да изоставя децата си. А и ръководеше няколко галерии. Грациела и Франческо се справяха отлично, но той винаги бе близо до тях, макар да не работеше всеки ден. Вършеше онова, което му харесва, но все пак участваше дейно в работата. Валери беше по-свободна от него, ако се изключеше Филип, разбира се, но се тревожеше и за Уини. Беше разказала на Саверио за нея.

— Трябва да ѝ намерим мъж — заяви Саверио и Валери избухна в смях.

В това отношение Уини бе абсолютно безнадеждна. Тя не искаше мъж. Единственото ѝ желание бе да играе бридж.

— Мога да прекарам известно време с теб в Ню Йорк — каза Саверио замислен. — Но невинаги. Не искам да живея там. Но можем да пътуваме дотам и обратно. Късметлии сме. Можем да правим каквото си поискаме.

Нямаше да е съвсем лесно, но осъзна, че е прав. Тя можеше да рисува където и да било, а той не бе задължен да е винаги в галерията. Децата им бяха пораснали, а и той не ѝ предлагаше да станат сиамски близнаци. Всеки от тях си имаше свой живот. И се чувстваха чудесно заедно.

До края на август и двамата бяха сигурни, че нещата ще се уредят. Саверио я беше убедил, че наистина могат да правят каквото си поискат. И тази идея страшно ѝ допаднаше.

През последната седмица от август тя освободи стаята си в хотела и се нанесе при него. Бездруго не беше спала в хотела цял месец и предпочиташе да е в малката му слънчева къща заедно с него. А и щеше да се прибере в Ню Йорк след една седмица, когато Филип се върне от Мейн. Планираше да остане в Манхатън един месец, а Саверио щеше да дойде след две седмици. Валери се притесняваше как ще разкаже на Филип за връзката си със Саверио. Беше напуснала Ню Йорк като сама жена, а се прибираще с мъж. Напълно неочаквана промяна. Можеше само да се надява, че Филип няма да е прекалено шокиран.

В средата на август, когато Филип и Джейн заминаха за Мейн, Валери вече бе в Италия от два месеца. Липсваше му, но той се радваше, че майка му се забавлява добре. А и той, и Джейн бяха доста заети. Тя се яви на изпита за правоспособност през юли, но трябваше да чака резултатите чак до ноември, макар да вярваше, че го е изкарала. А през септември щеше да започне работа. Имаше две предложения от известни кантори — тази на Пени и една още по-престижна, от която ѝ предложиха по-висока заплата и по-добри условия. Тя прие и нямаше търпение да започне. Обещаха да я направят младши партньор след две години, ако се трудеше усърдно, водеше клиенти и си вършеше работата. Филип бе сигурен, че тя ще се справи и с трите. Никога досега не беше се влюбвал толкова силно и не бе се разбирал с друга жена така добре, както с Джейн. Излизаха вече от пет месеца и обсъждаха да заживеят заедно през есента. Всичко си идваше на мястото. В деня, преди да заминат за Мейн, „Кристис“ добави глазурата на тортата. Предложиха на Филип място в художествения отдел, с по-висока позиция и заплата. Щеше да пътува по-често до Европа и да получава доста бонуси. Беше мечтал и чакал това три години и незабавно прие работата.

Двамата с Джейн говориха за това един следобед, след като хвърлиха котва в малък залив. Бяха плавали цял ден.

— Странно е как се уреждат нещата, нали? — замислено каза Джейн. — Бях разстроена, когато не получих стажантското място, което исках, а се озовах в този съд. Но ако не бях там, никога нямаше да ми възложат да се занимавам със сейфа на баба ти и никога нямаше да се запозная с теб — усмихна се тя.

— А ако мен не ме бяха натъпкали в бижутерския отдел, оценката на бижутата щеше да бъде възложена на някой друг, мама никога нямаше да научи истината за майка си, а аз нямаше да се запозная с теб — добави той, като се наведе и я целуна.

— Това те кара да вярваш в съдбата, нали?

— Или в късмета. Всичко си дойде на мястото идеално. И за щастие, ти се отърва от гаджето си.

Джейн разбра от приятелите си от университета, че Джон заминал за Ел Ей с Кара, където започнали бизнес с помощта на баща ѝ. Джейн се радваше, че бе събрала кураж да го напусне. В противен случай никога нямаше да опознае Филип и да се влюби в него.

— Между другото, как е майка ти? — попита тя. — Имам чувството, че я няма цяла вечност.

А това им бе осигурило още повече време заедно. Валери не се бъркаше в живота на сина си, но все пак присъстваше сериозно в него. За щастие, Джейн я харесваше много, а и Валери си имаше собствен живот.

— Да, отдавна я няма — съгласи се той. — Мисля, че пътешествието ѝ е нещо като поклонение в чест на майка ѝ.

А и след успешния търг майка му вече не трябваше да се притеснява за пари, не че някога истински се бе тревожила. Но сега притежаваше солидно състояние, което щеше да ѝ позволи да прави каквото поиска до края на живота си. Филип се радваше за нея, най-вече задето бе открила истината за майка си и дори бе намерила роднините на баща си, което бе страхотен късмет.

— Мисля, че ще се върне след Деня на труда. Но твърди, че възнамерява да продължи да пътува. Добре е да го прави докато може — каза той и Джейн се съгласи. — А и финансовото ѝ положение е страхотно, така че това ще е чудесно за нея.

Един ден щеше да е чудесно и за него, разбира се.

— Запознала се е с новия собственик на замъка на майка ѝ в Неапол. Аз го видях през март, когато бях там. Мама спомена, че е посетила галерията му във Флоренция и се е запознала с децата му. Аз много го харесах тогава и ѝ дадох телефона му. Радвам се, че му се е обадила.

Вечерта си сготвиха в лодката. Двете им седмици в Мейн минаха дори по-чудесно, отколкото очакваха. Времето беше идеално. Хапваха омари почти всяка вечер. Видяха се и със стари приятели на Филип, които Джейн хареса. Ставаха по-близки с всеки изминал ден. Трябваше да се завърнат в Ню Йорк през последния ден на дългия уикенд за Деня на труда. И двамата очакваха с нетърпение да започнат новата си работа. Филип се вълнуваше и от предстоящата среща с

майка му, копнееше да чуе разказа ѝ за пътуването. Валери скита из цяла Италия през последните два месеца. А и той бе чул от Пени, че Уини също я очаква с нетърпение. Валери ѝ се обаждаше редовно, но Уини се оплакваше, че страшно ѝ липсва.

Валери се почувства странно, когато самолетът се приземи на летище „Кенеди“. Струваше ѝ се, че е отсъствала с години и се прибира като различен човек. Сърцето ѝ беше със Саверио във Флоренция, Неапол и Рим, но домът ѝ беше в Манхатън. Сега се чувстваше някак си незавършена без него и се радваше, че пристига след две седмици. Искаше да сподели с него безброй неща тук. И бе готова да заживеят в Италия, поне за някакво време. Саверио беше прав — защо да позволяват възрастта да ги ограничава и да им пречи да правят каквото си поискат? Разполагаха с пари и време и имаха страхотен късмет, че се запознаха. Или пък им бе предопределено да се запознаят, както той смяташе. Независимо дали ставаше дума за съдбата, или просто за късмет, връзката им бе скъпоценен дар и двамата бяха готови да ѝ се отдадат напълно. Саверио най-после ѝ беше разказал за жената, починала преди десет години. Сега той не възнамеряваше да изгуби жената, която обичаше, за трети път. Искаше да се наслади на всеки момент, споделен с нея, и се надяваше да са заедно още дълги години.

Вечерта, когато се върна, Валери звънна на Филип. Той и Джейн тъкмо се бяха прибрали. Веднага се уговориха да вечерят заедно на следващия ден и той ѝ разказа за всичко ново.

— Фантастично!

Валери едва не извика „браво“, но успя да се сдържи. Италианският ѝ се беше подобрил страхотно през лятото.

— Как беше в Мейн? — попита тя любопитно.

Приятно ѝ беше да чува щастието в гласа му.

Джейн му подходеше идеално. А и връщането му в художествения отдел, при това с повишение, също я зарадва. Филип го чака повече от две години.

— В Мейн беше страхотно — отговори той. — Прекарахме великолепно. Не мисля, че някога в живота си съм ял толкова много омари. Нямам търпение да чуя за пътешествието ти, мамо. Скита къде ли не. Сардиния, Портофино, Неапол, Рим, Флоренция, Венеция, Сиена.

Валери бе изпратила картички на него и Уини от всички посетени места, а и често му пишеше имейли. Единственото, което не му беше казала, бе с кого пътуваше. Но възнамеряваше да промени това веднага след като се видят. Сега, когато вече тя и Саверио бяха планирали остатъка от живота си, Филип трябваше да знае.

Споразумяха се да вечерят в „21“ на следващия ден, за да отпразнуват завръщането си у дома, а Валери плануваше да посети Уини сутринта. Искаше да ѝ звъне, когато се прибра, но знаеше, че си ляга рано. Целият ѝ живот беше се променил. Знаеше, че Уини ще е нещастна заради непрестанните ѝ пътувания, но щеше да ѝ се наложи да се приспособи. Валери не възнамеряваше да се откаже от Италия и да остане в Манхатън завинаги, за да се грижи за Уини. Но се тревожеше и за реакцията на Филип. Не знаеше как щеше да приеме новия мъж в живота ѝ.

Валери разопакова багажа си и се разходи из апартамента. Портретът на Маргарет още стоеше на статива и тя смяташе скоро да го завърши. Жилището ѝ изглеждаше уютно, но различно. Нещо липсваше. Нищо не напомняше сегашния ѝ живот. Тя постави снимката на Саверио до леглото си и се почувства по-добре, сякаш искаше да си докаже, че той наистина съществува. Звънна ѝ в два сутринта, когато в Рим бе осем, и тя се зарадва.

— Липсваш ми! — веднага каза тя.

— И ти на мен. Как мина полетът? — попита той щастлив, че чува гласа ѝ.

— Добре, спях през повечето време.

Предишната нощ почти не спяха, планираха и обсъждаха бъдещето си.

— Видя ли се с Филип?

Саверио звучеше загрижено. И той не знаеше каква щеше да е реакцията на сина ѝ, а и мъжете бяха странни по отношение на майките си. Филип можеше да не приеме връзката им, макар и двамата да се надяваха, че това няма да се случи. Децата на Саверио харесваха Валери.

— Утре ще вечерям с него, а сутринта ще отида при Уини.

Не се притесняваха за Уини, а и бездруго очакваха да е настроена подозрително и да не одобри връзката им. Саверио бе развеселен от

описанието, което Валери ѝ направи. Уини сигурно бе една проклета старица, но си личеше, че Валери я обича и я приема такава, каквата е.

— Обади ми се след вечерята с Филип, няма значение колко ще е часът — помоли я Саверио.

— За теб ще е четири-пет сутринта. Ще ти звънна, когато се събудя.

— Добре, лягай си вече — нежно каза той. — Късно е. Обади ми се като се напиш.

При него щеше да е следобед. Трябваше да свикнат с различните часови зони. Валери обичаше разговорите им и се радваше на мисълта, че той бе част от живота ѝ. Нямахше търпение да го посрещне след две седмици. Струваха ѝ се цяла вечност, но първо ѝ се налагаше да преодолее едно важно препятствие. Сериозно препятствие. Филип.

Саверио ѝ изпрати целувка по телефона, а тя си легна и се замисли. Трудно беше за вярване, но бе истина. Бяха се влюбили, на тяхната възраст.

На следващата сутрин звънна на Уини.

— Значи най-после се прибра — заядливо каза Уини. — Започвах да се страхувам, че си решила да останеш там завинаги.

— Тук съм — простичко отвърна Валери. — Мога ли да дойда на чай?

— По обяд ще играя бридж — отговори Уини раздражено.

Изпитваше нужда да накаже Валери заради дългото ѝ отсъствие. Но тя го очакваше и не се изненада.

— Ще дойда веднага. Будна съм от часове.

Това беше самата истина. Валери се събуди по европейско време и звънна на Саверио. Той се прибираше във Флоренция от Рим и шофираше. Тя обеща да му се обади след вечерята, а той ѝ пожела късмет.

Уини изглеждаше добре, може би малко отслабнала, но в чудесна форма. Прегърна Валери силно и очевидно се зарадва да я види.

— Не трябваше да отсъстваш толкова дълго — изхленчи тя.

В крайна сметка Уини бе заминала за Мартас Винярд и бе подлудила цялото семейство на дъщеря си. Пени изпрати няколко имейла на леля си с описание на всички безумия на майка ѝ, които искрено я разсмяха. А пък Уини ѝ се оплака от внуците си, когато Валери ѝ се обади.

— Забавлявах се — честно призна Валери.

И наистина не беше бързала да се прибере. Порасналите деца си бяха благословия. Не ѝ се налагаше да тича към къщи.

Тя последва Уини в кухнята и си направиха чай.

— Запознах се с един мъж — съобщи Валери и Уини едва не се задави с чая.

— Какво си направила? — вторачи се тя в нея.

— Запознах се с мъж — леко засрамено отговори Валери.

— Той знае ли на колко години си? — възмутено попита сестра ѝ.

— Да, знае. Той е четири години по-млад. И двамата сме възрастни хора.

— Вие сте старци, за бога, а се държите като деца — изсумтя Уини презрително. — Американец ли е?

Валери поклати глава отрицателно.

— Италианец.

— Разбира се — стисна устни Уини. — И се стреми към парите ти.

— Всъщност не.

Ужасно ѝ се искаше да каже: „стремим се към тялото ми“, но Уини сигурно щеше да припадне.

— Той е преуспяващ търговец на произведения на изкуството. Ще пристигне след две седмици. Искаш ли да се запознаеш с него?

— В никакъв случай! — извика Уини яростно. — Не възнамерявам да се запознавам с някакъв италиански жиголо.

Уини въобще не обърна внимание на обяснението на Валери за това с какво се занимаваше Саверио.

— Значи заради това се мота толкова време! Жалка работа! Извадила си късмет, че не те е убил докато спиш!

Валери едва не се разсмя на картината, обрисувана от Уини. При това ставаше дума за един от най-известните търговци на картини във Флоренция и Рим. Двете поседяха мълчаливо, после Валери каза:

— Уини, не можеш ли да се радваш за мен? Хубаво е да имам мъж, с когото да споделя живота си. Той е много свестен човек. Собственик е на замъка, където е живяла мама. Филип се запозна с него първи и аз му се обадох, когато пристигнах там.

— Можеше да се запознаеш с някого тук, ако си била толкова отчаяна.

— Не бях. За мен беше пълна изненада. Просто късмет. Или съдба, както казва той.

— Аз пък си мисля, че се стреми към парите ти. Вероятно е прочел за търга и е чакал да се появиш там.

— Искан ми се да не разсъждаваш по този начин.

Но Уини винаги си беше такава. Просто приличаше много на родителите си — затворени и ядосани на света. В даден момент щеше да се примири, разбира се, но очакването на този момент не беше приятно.

Валери си тръгна след малко и обеща да се обади след няколко дни. Уини не ѝ отговори, а тя тихо затвори вратата след себе си.

Вечерта Валери пристигна в „21“ преди Филип и Джейн. Беше нервна, но се опита да се успокои, когато се появиха. Филип обаче я познаваше достатъчно добре и веднага разбра, че става нещо. Майка му изглеждаше великолепно, щастлива и отпочинала. Очите ѝ блестяха, косата ѝ беше красива и имаше силен загар. Носеше нова рокля, която си беше купила в Рим. Всъщност беше подарък от Саверио, по-къса от тези, които носеше обикновено, но ѝ стоеше чудесно. Тя заразказва оживено за пътешествието си. Филип очакваше нетърпеливо да чуе новината. Изненадите невинаги бяха нещо хубаво. Надяваше се тази да не е от лошите.

— Добре, мамо, какво става? — не издържа той по време на десерта.

Храната беше отлична, но Валери едва я докосна, още един признак, че имаше нещо. По принцип не беше лакома, но не хапваше нищичко, когато беше нервна.

Валери се сети за Уини и се помоли на Господ Филип да приеме новината по-добре от нея. За щастие си приличаха, беше открит и позитивен, поне през повечето време. Но тя все още не можеше да предположи как ще приеме новината за романтичната ѝ връзка.

— Запознах се с някого в Италия — каза тя предпазливо.

Филип се вторачи в очите ѝ, несигурен, че беше чул добре.

— С мъж? — втрещи се той, като че ли не разбираше, а Джейн затаи дъх.

Тя разбра какво става, но също не знаеше каква ще е реакцията на Филип. Понякога дори възрастните имаха откачени идеи за родителите си, особено мъжете по отношение на майките си.

— Очевидно с мъж. Не си падам по жени, за бога — нервно се усмихна Валери. — Много свестен мъж. Бяхме заедно цяло лято и много се харесваме. Честно казано, обичам го.

Цялата истина. Филип погледна шашнат, сякаш го бяха простреляли, а Джейн потръпна. Новината беше зашеметяваща и тя се замисли дали според Филип майка му проявяваше нелоялност към баща му.

— Мъж? Кой е той? Какъв е? Как се запознахте? — избъбри той бързо.

— Саверио Салваторе. Запознахме се в замъка, когато отидох да го видя. После се видяхме във Флоренция. И просто се случи. Съвсем неочаквано. Знам, че ти се струваме адски стари, но все пак стана. Засега възнамеряваме да се наслаждаваме на връзката си и да решим как точно ще разделяме времето между Италия и Ню Йорк. Той ще идва, а аз ще пътувам до Флоренция. И двамата имаме деца, работа и собствен живот, но искаме и да сме заедно.

Филип не изглеждаше ядосан, а само изненадан.

— Никога не съм си представял подобно нещо. Не знам защо. Определено си достатъчно млада, за да имаш мъж в живота си.

Валери не очакваше подобно разбиране и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мислиш ли, че може да отидеш да живееш в Италия завинаги? — разтревожи се синът ѝ.

Макар и двамата да бяха доста заети хора, той обичаше да знае, че майка му е наблизо и може да я види, когато поиска.

— Не планирам такова нещо — замислено отговори тя. — Имам живот тук. И теб. Но ще е забавно да прекарвам известно време и в Италия. Планираме да пътуваме напред-назад. Така ще е по-интересно. Е, какво мислиш?

— Малко съм изненадан — честно призна той, но леко се усмихна.

Валери винаги бе казвала, че баща му е единственият мъж, когото е обичала и някога ще обича, и той беше сигурен, че тя наистина го вярва. Просто не беше очаквала да се запознае с друг мъж.

Идеята беше нова за всички тях, но Филип хареса онова, което видя в очите ѝ — щастие и спокойствие.

— Радвам се за теб, мамо — нежно каза той. — Саверио изглежда много готин тип, а ако имате енергията да сновете между Италия и Щатите, защо не, по дяволите? По-добре ли е да седиш тук като Уини, непрестанно да мрънкаш и да играеш бридж?

Филип знаеше добре, че майка му никога не би водила такъв скучен живот. Той ѝ се усмихна широко.

— Изглеждаш великолепно. Той сигурно те прави щастлива, а ти го заслужаваш.

— Да, прави ме щастлива — потвърди тя. — А също и ти.

И тя, и Филип бяха възрастни и разумни хора. Навярно не му беше лесно да приеме новия мъж в живота ѝ, но постъпи чудесно. Беше истински мъж, а не хлапе. Валери се гордееше с него и се зарадва на реакцията му, а също и Джейн. Тя се усмихна щастливо на Валери. Искрено се радваше за нея и изпитваше облекчение, че Филип уважаваше правото на майка си на собствен живот. Според нея, бе смело от страна на Валери да започне нов живот и връзка на нейната възраст. Нямаше да е лесно да пътуват непрестанно до Италия и обратно, но пък щеше да е вълнуващо. Джейн се възхити на куража ѝ и отличния пример, който даваше на сина си. Това бе чудесен дар за него.

После Филип се усмихна дяволито.

— Каза ли вече на Уини?

— Да — засмя се Валери, като си припомни сутрешния разговор.

— И как реагира? Обзалагам се, че е побесняла.

— Да, каза ми, че съм дърта. Винаги можеш да си сигурен в реакцията ѝ. Но постепенно ще се примири — небрежно каза Валери.

— Разбира се, просто още не го знае.

Посмяха се за сметка на леля му, после той прегърна майка си с обич.

— Трябваше да ми кажеш още в началото на вечерята. Тогава щеше да успееш да си изядеш пържолата.

— Няма проблеми — засмя се тя. — Ще си направя сандвич, когато се прибера.

Не беше гладна, само изпитваше страхотно облекчение. Филип прие новината като обичлив син. Прегърнаха се отново, преди да се

разделят пред ресторанта и си тръгнаха с две отделни таксита. Той и Джейн се прибраха в неговия апартамент и затова не изпратиха майка му до долната част на града.

В таксито Джейн не скри колко е впечатлена от реакцията му за връзката на Валери.

— Имах приятели, които побеснях, когато овдовелите им или разведени родители се влюбиха отново. Мисля, че повечето хора не очакват родителите им да имат собствен живот и връзки. И някои от тях се проявяват като страхотни лекета и егоисти.

Реакцията на Филип доказва колко добри бяха отношенията с майка му.

— Отначало направо се втрещих — призна той. — Просто никога не съм очаквал, че ще обича друг освен баща ми. Но защо не? Тя го заслужава. Защо мама да е сама до края на живота си? Защо и тя да си няма гадже? Чудесно е, ако нещата се получат. Предполагам, че ние с теб ще пътуваме често до Италия занапред.

Идеята му харесваше. Особено гостуването във Флоренция — един от най-любимите му градове.

— Не ми пука къде сме, стига да сме заедно — прошепна Джейн и го целуна.

Почти същото Валери каза на Саверио, преди да замине.

Тя изчака търпеливо до два сутринта, за да му звънне. Във Флоренция бе осем и той тъкмо се беше събудил.

— Как мина? Какво каза Филип? — загрижено попита той.

Знаеше, че ако Филип се възпротиви, това щеше да помрачи ентузиазма на Валери. Тя не искаше да разстройва или наранява сина си.

— Беше идеално — щастливо отговори тя. — Изглеждаше шокиран за около четири секунди, после каза, че се радва за нас и заслужаваме да сме щастливи. Говореше съвсем искрено.

Валери звучеше доволна и въодушевена, а Саверио се отпусна в леглото и се усмихна. Това беше единственото, което го тревожеше. Останалото щеше да се уреди с много самолетни билети. Беше обмислял да купи самолет заради бизнеса си, а това щеше да улесни и тях двамата. Но дори без частен самолет, връзката им щеше да я бъде. И двамата бяха достатъчно възрастни, за да знаят какъв късмет е това, че бяха се запознали, и колко се нуждаеха един от друг.

— Страшно се радвам — усмихна се той доволно.

Филип беше единственото, което го плашеше, можеше да превърне живота на майка си в ад, ако поискаше. Но вместо това и двамата бяха получили одобрението и благословията на децата си.

— А сега побързай и идвай тук — влюбено каза Валери.

— Ще съм при теб след две седмици — напомни ѝ той.

Побърбриха си около час. И двамата забравиха колко късно беше в Ню Йорк. Чувстваха се страхотно, живи и влюбени.

Две седмици по-късно, когато самолетът от Рим кацна на летище „Кенеди“, Валери чакаше нетърпеливо, начело на тълпата посрещачи. Саверио я прегърна здраво и я целуна. Хората наоколо се усмихнаха. Двамата старци очевидно бяха лудо влюбени и щастливи да се видят.

Саверио беше в елегантен тъмносин костюм и изглеждаше страхотно, а Валери бе в черна памучна рокля, подходяща за циганското лято в Ню Йорк. Излязоха от летището прегърнати. Не бързаха, просто бяха щастливи, че са заедно. Двете седмици раздяла им се бяха сторили цяла вечност.

— Вчера купих самолет — съобщи ѝ той.

Валери се засмя и му каза, че е луд, но знаеше, че е го е купил най-вече заради бизнеса си. Така той и децата му щяха да пътуват лесно и бързо, за срещи с важни клиенти и покупка на нови картини.

По-късно двамата плануваха да вечерят в „Ла Гренуи“ с Филип и Джейн, които искаха да приветстват Саверио с добре дошъл. Първо щяха да пийнат в нейния апартамент, а после да отидат в другата част на града за вечеря. Имаха много поводи за празнуване — новата работа на Филип и Джейн, връзката на Валери със Саверио и какво ли не още.

Саверио много хареса жилището ѝ. Малко, но напомняше за топла прегръдка. Беше част от историята ѝ и тя не искаше да се отказва от него. Той се интересуваше от всичко, възхити се на картините ѝ, на еkleктичната ѝ колекция от произведения на изкуството. Саверио имаше две къщи и апартамент в Италия, разполагаша и с нейния апартамент в Ню Йорк, но най-важното бе, че имаха един друг. Животът им заедно бе дар от бога. Срещата им беше благословия. Събраха се покрай поредица събития, които сега им се виждаха като чудеса. Тези чудеса можеха да бъдат обяснени като съдба, късмет или съвпадение. Но беше се случило нещо вълшебно. Жена, изчезнала от живота на дъщеря си, по изненадващ начин беше се завърнала и ги беше събрала. Маргарет донесе магията в живота им и ги благослови с невероятен дар.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Собственост на благородница

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 2016

Издател: ИК „Бард“ ООД

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 01.08.2016

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-696-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8352>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.